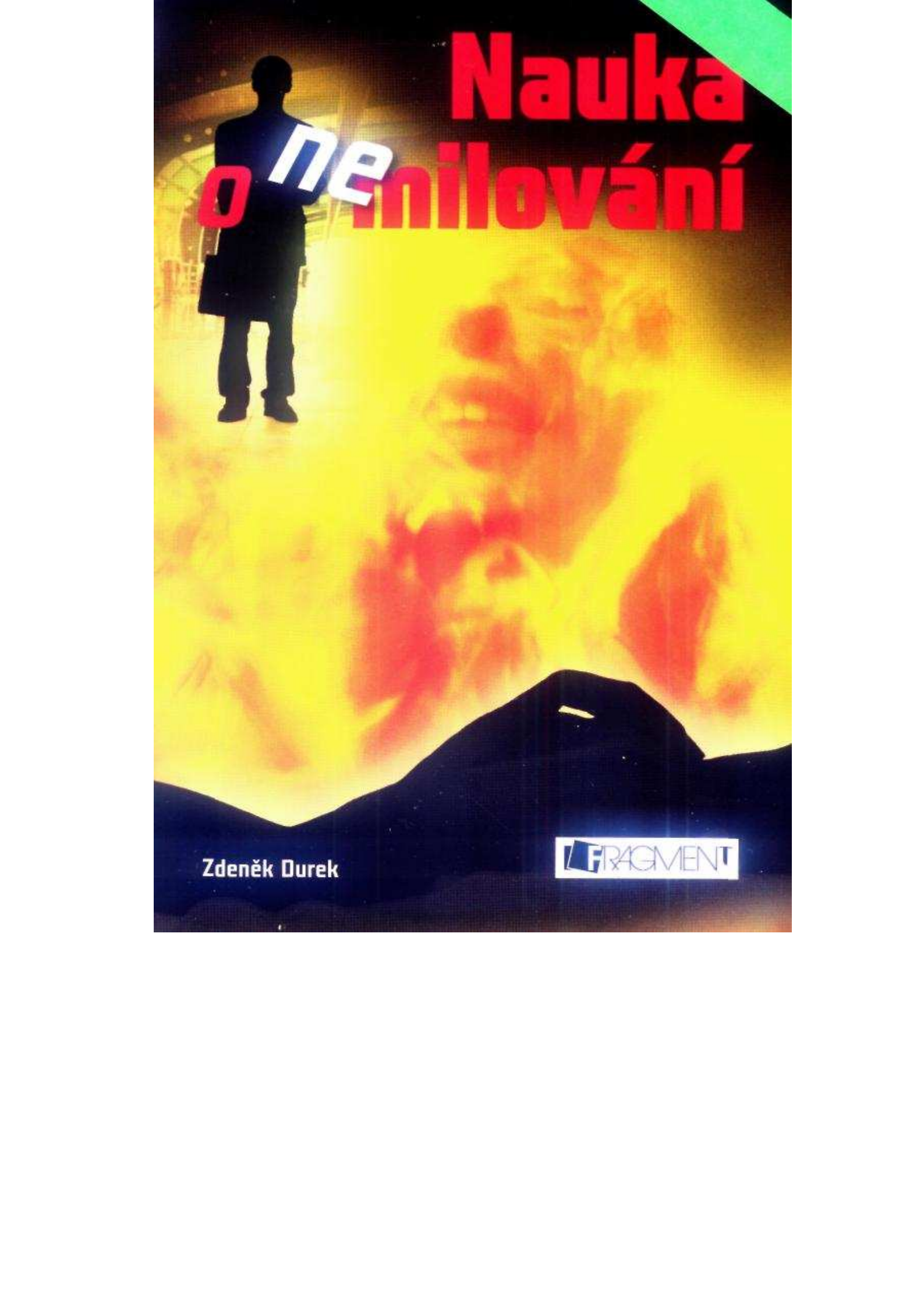

Nauka o ne milování

Zdeněk Durek

FRAGMENT

Nauka o nemilování

Zdeněk Durek

VSTUP

Projel jsem konečně i tohle nástupiště... či dvoranu, kde se čeká na příjezdy a odjezdy... vždycky poslední vagón... není třeba být arogantní, když se začíná ještě nezapočatý život... kdy všechno ještě drží vcelku, protože se nic nezpřeházelo... nic nerozpidlilo, nic nezlomilo... ani vůle... snad proto, že se ještě neměla čas zformovat... snad proto, že jsem ještě nikdy nespádl z náspu... že jsem proti sobě neshromáždil ani jednu hordu domejšlivejch...

Nikdo neví, jak a kdy jsem se spustil... To je mládí, silný klas, který zraje, aniž se sám sobě zprotiví... a zraje dobře a riskuje bez váhání... vybájí si všechno, co bude, jak bude, kde a s kým... hurá... bude... o to přece jde... ne, co kdyby bylo, ne, rozvažme to... co má nastat, nechť se rozběhne... šutříčky či balvany, nezáleží na tom... vpřed a ještě více vpřed... ať si konečně všimnou, že jsem v pohybu... kam směřuju?... nebud'te směšní... Záleží na tom?... jestli ano, tak si na to odpovězte... Kde jste teď vy?... Nasměroval vás vůbec někdo... dal vám pocit proudící krve?... šlo vám to ráz na ráz... anebo jste vysedávali za větrem s bochníkem myšlenek na klíně?... vy spanilí rytíři... vy nenápadní chodci s kuřima okama... bolelo to?... měli jste starost o svou kůži?... o své jelimánčí neřesti? Tak jsem dnes jako kdysi vy na tomhle nádraží... nemá ještě svého kronikáře, takže historie je ve vzduchu... ani pes neštěkne po přednostovi stanice, který šel včera do penze... už měl asi vlaků po krk... už mu asi nechutnalo, když musel neustále odbíhat od jídla, aby se nepopletly koleje... aby mu osazenstvo vlaku nelálo, kdyby se netrefil... povolání tedy jako manželský svazek... sledovat ostré dobytčáky... jinak k němu nemám žádný vztah... uklidil se ještě dříve, než jsem se mu sem nabalil... jsem sobec, a tak by mi stejně bylo jedno, že si drží svůj foch... jako stárnoucí prostitutka... nicméně buď teď už požehnán, manželka s ním může ráno zůstat dlouho v posteli... držet teplo a hubu... nedutat, když se neočekávaně vznesla otázka... je to krása, taková, že na ni musím myslet... přestože mi nepatří...

Jsem zde nováček... a nedělám si z vás šoufky... naprostý začátečník ve všech rodinných kruzích tohoto města, které patří tomuto nádrazí nebo naopak... snažím se být nonšalantní vtipálek... nikdo to ještě neví, a tak mi to každý odpouští... jsem teď pouze pasažér, který se rozhodl stát se pěšákem... jít po svých, najít se tady v těchto lidech kolem... nezáleží na tom, že nevím, jak se jmenují, totéž platí o mně... nemít ponětí je někdy dobrá věc... nosím s sebou rozměry, které nikoho ještě neděsí... proto se nikdo ode mě neodvrací, jsem snadněji vnímatelný... kdybych měl na čele parohy, děsil bych je... takhle jsem bez příkras... parohy jsou dle mého mínění ozdobou... výzvou či varovným znamením... nic takového – jsem bez jakýchkoliv znamení, kromě rašícího knírku... Ti, které jsem včera opustil, si už nelámou hlavu starostmi... nekomplikuju jim život, ačkoliv bych snadno mohl... ovšem, nenalézal bych v tom žádné potěšení... lidé jsou sápadí blázni a ta sápadost je odpuzivá... proto jsem utekl, odešel, zmizel a vyčerpával se jako vítr v korunách stromů... vystrčil jsem se z jejich středu, pokud jsem se kdy v něčem takovém nacházel... odbrzdil jsem svou pýchu, abych ji převezl jinam...

Co bude tady, záleží už na zdejší náhodě... vynaléhám si přijatelné novoty nebo mne ony samy přepadnou... s minulostí je utrum... budu k nezastavení, poněvadž jsem se už rozjel... naplno... i když s rozedranou podšívkou... s rozeklaným zubem vpravo nahoře... neboli jen se viklá... následek neuváženého skusu... a v kapsách jen jedna díra... sice žádné božské požehnání, ale... nebudu se přece sám se sebou handrkovat... občané chtějí pomoci bližním, řadte se pomalu... není ještě ani poledne mého prvního dne, komu se nechce, o nic tím nepřichází... bojovníci z řad milosrdných, nekácejte se horlivostí... nejsem odporný kulhavec, ani kající se vyvrhel... je mi teprve něco přes dvacet... a nehrabu se od rána do večera ve veteši... zkazil jsem jen málo... žádné otřepané fráze... uvedu se brzy, jen sečkejte... jen co posbírám příslušné formule...

Konečně je dvorana a předvorání mimo můj časovej rozvrh... Koleje jsou jen čáry v mém mozku a hvízdání je ptačí... Už vidím

zase regulérní chodníky... houf dětiček se smetanou kolem pusy... vidím koňská kopyta, jak se potýkají jedno s druhým za lenivého praskání biče... kobylince mě ještě čekají, pokud s nimi nezadisponuje horlivý pan starosta... volí tady přece takové funkcionáře... naproti pod podloubím rozdává kdosi letáky... nikdo je nechte, odpadkové koše se jimi stejně rychle plní... zřejmě jsou občané pokrokoví... proč číst věci neurčené ke čtení... proč by se jich jinak tak promptně zbavovali... Ptát se nemíním, stěží se mohu pár minut po příchodu zapojit do dění... Dění... posouvání věcí a slov... vyluzování pokynů... jen zkoumání ušních kanálů... jako u těch, co si po obličejích rozmazávají umělé kaňky, koupené za drahé peníze... brrrrrr... neviditelné valčíky jen s židlemi a kohoutími brky... všehovšudi a všehovšudky si evidentně zatím dávají siestu... Kočárky ne nepodobné myším se pečlivě řadí u zmrzlinárny... bečení nemluvnat utichlo... Nastala nešporá hodina... led stéká do jícnů, které se chlupatí jíním... huhlavě se při tom recitují zprávy posledního vysílání...

Přikradu se, aniž si kdo všimne, k vyspale se tvářícímu cikánovi, který si na papírovou čtvrtku tužkou kreslí něco, co vypadá jako radostně nadýchnutá bomba... Nad hlavou v malém výklenku si rozepíná poklopec soška pitvorně se šklebícího třpaslíka... šilhá na něj trusem zalepené oko bernardýna... sdílejí možná tytéž pocity... poodstoupím, abych získal perspektivu... neklam se... zatoužím náhle po více takových zdánlivě nepřístupných místech... ať už mám konečně s tímhle městem něco společného...

Když se sehnu, abych si zavázal tkaničku na jedné z kecek, mimoděk padne můj zrak na párek krásných kotníků, a to odhalených... napřímím se, tentokrát puzen zvědavostí... patří slečně s modrýma očima, bílou sukní a ořískanou balalajkou... jde na hodinu hudby, napadá mne, tak proč ty nahaté kotníky?...

Jdu dva kroky vpřed a šest na každou stranu... není to jednodušší, ale zvětšuje to zorný úhel... dává mi to pocit lehkého tanku... valení se vpřed bez těžkých kol... vidím muže, více žen... Jako by se mi nabízely pro rozhled... jsou nepatrně rozostřené... což mi razantně vyhovuje... spatřuji snadněji ty hodně blízké obrození,

věkovému obrození, jsou totiž nakloněné na jednu stranu... je to fakt, léty odpozorovaný... vždycky jen na jednu stranu, podpatky či žádné podpatky... když se nesou jen ve střevíčkách, miluji je ještě více... představuji si totiž okamžitě rituál svlékání střevíčku... ba celé variace rituálů... krása, o kterou muži tak často přicházejí... opouštění zemských sfér... něžné bravury, většinou klidné a šťastné... pánové minulých století se s tím daleko lépe potýkali... ach, madame, smím se ujmout vašeho střevíčku... to lehké zrůžovění nožky, když se jí sejme to pírkové břemínko... rozklad prstů jako na klávesnici... jemné praskání kloubů hnětených citlivými prsty připuštěného muže, kavalíra... žádné ortopedické poznatky... jen krátké výpovědi... jak se madame vyvedla procházka... áh, ještě důkladněji... vyřine se víc voňavého potu... dechá se jako po probuzení...

Výtečně se mi ulétá do těch sfér... kdekoliv, kde se mihnou ženské údy, vyklenou jejich křivky... tohle město si oblíbilo střevíčky... dobré znamení... dobře, že jsem vystoupil na téhle stanici... intuice či náhoda... nebo mne osud vyplivnul jako slinu... Rád bych se někoho zeptal... vyzvěděl, jak on či ona se zde octli... Jdu dál... vyhledávám oči žen... stáčím na ně svůj upíravý pohled... dělal jsem to nesčetněkrát jinde... a zaznamenával jisté úspěchy... chtěl jsem se dostat do pověsti... do toho zvláštního víru, který z lidí dělá úspěšné tvory... vystoupit na lavice, pak na stoly a dále na piedestaly... s rušičkami i bez rušiček... aby se o mně mluvilo na mezinárodních konferencích... aby se mnou vychloubali v literárních ročenkách... aby se za mnou ochotně řadili do průvodu... aby se držely přednášky o mém postupu k cílevědomosti... aby se objevilo něco dojemného v mé pýše...

Vždycky předbívám... nedělají to všichni... myslím všichni nově příchozí, nově vypuštění do nového prostoru... hodinové ručičky na věži se už předem křížují... není ještě poledne a ten ještě nikde nezaznamenaný blázen si už troufá na jízdu himmelkočárem... a zatím nemá ani na obrok pro nejmenšího šimlíka... krucinál, v poslední době sem přijíždějí sami sendvičovní magnáti... a torpédují nás svými satrapskými ambicemi... co se v téhle zemi děje... plodí

daleko víc volů než kdy jindy... usrkávají ještě mléko... strojí se jako hastroši... copak neznají pojmy jako oděv, vkus, senátorská gesta, způsoby vštěpované dětem již na počátku věku úslužnosti?... ale já nemám rád samoučelnost... nehlásím se k létajícím kobercům, netrhám se na kusy před každým elegantem... lesk a bída těch vyšňořenců je skin deep... nepřišel jsem sem proto, abych je napodoboval... nezačnu se přece kořit místním krahujčím... prozatím se obejdu s obcházením... status quo... pomalu, husím pochodem, abych se do toho nějak zachutnal... nebojím se... po každé kanonádě se otřepu... jsem jako mladý vlk, hladový po různé krmi... je to vašeň daná mně přírodou... krkavčí matkou předešlého života... ááách, ta moje genetická senzace... tleskaly mi už předchozí generace... jedl jsem přece na křišťálových tácech, děsil jsem opuchlé příbuzné a jejich služebníky... škubal jsem drahými vyšperkovanými záclonami... beztrestně, přísahal bych na to... bohužel diváci jsou už dávno v pánu, kopají do hlíny, nebo, jak se to nejvtipněji říká, když skládáme symfonie o semenu... nikdo neuteče, pokud se se zubatou nedohodne hodně dopředu... máje samozřejmě věštecký dar... bůh zaplať za ty dary... nebo alespoň za pokusy o ně... je třeba umět se vyhnout přestárnutí... přesvědčit nejvyššího o oprávněné sebeobraně... o správně trhavém pohybu brady... o lpění na svévoli... třebas i ponižující... nesmířený s lhostejností hrobu...

Voilà, další práh... pryč s hlídači drahokamů biologie... Dívka s balalajkou patří mezi ně... kdo ji potřebuje... kdo chce se opájet balalajčí hudbou... ustrnovat kameny?... či neukožené hýždě?...

Čas mne táhne ulicemi jako zblblý beran... beran ale ještě v plné síle... bez odumírající huby... s natřásajícím se hřbetem... přidám k tomu trochu své bezmoci, prchlého kajícnictví, možná i pověru psance... to psanectví je však malé okénko vyříznuté do nového obzoru... trochu jedu do slinných žláz a bude ze mne zase pohledný pavouk... kočky se mne nemusí bát, do kožichu jim jen tak rychle nepolezu... vnitřní hlas mi říká, že mne čeká mnoho tažení... bravurního vzlínání po kolem vyčkávajících stěnách... nepříhodím se na ně jako oškubané křídlo, nýbrž jako celistvě stvořený kundor... vyprýštím nedočkavě z tamhleté kašny, z níž teď líně ukapává zele-

nořasá tekutina... nazval bych ji odvarem broučích krovek... ani netoužím po tom vědět, jak chutná... nikdo tam z ní neupíjí, každému to musí být jasné... nikdy bych ji však ke křtu nepoužil...

Čas si přilévá víc a víc slunce... horko, skoro zapařené... u vchodu do obecního záchodku se promenuje asi dvacítká černých kosů... nevyhýbají se obláčkům amoniaku... ani bratrancům v chudé šedi, kteří se oblékli do lišejníku... anebo se už možná tak narodili... jsou veselí, bezstarostně v odhupku, mého berana nevidí... nevidí ani mne, jsem kosově neviditelný... nebo jim při úklonu připomínám dělovou hlaveň a ta je pro ně prosta všech záludností... co víc... nevšímají si ani autobusů jezdících v opačných směrech... město nezřízeně plýtvá benzínem, mazacími oleji a klaksony... slyším ten řev, zní to jako pochod domobrany... zde by se bezstarostně páchaly sebevraždy... každé pořádné město má na nich svůj důstojný podíl... přeptám se potom po tom... reverzní gulag, když ne to první... hned po prvním zaržání...

Áááh támhle leží mrtvý pes... kousek dál od dvanácti kosů a šesti veverek, které si navzájem prohlížejí ocasy... oříšky, jak hlásá nedaleká výloha, jsou vyprodány... louskat se nakonec dá ledacos... slovo papežovo sem ještě nedolehlo... voltoví kamarádi jeho kurie rovněž ne... proto ten neukázněný zvěřinec... drahota základních materiálů a zvěřinec... chybí k tomu korbele...

Oproti naději věřím, že se najdu v nějakém spontánním baru... učesaný pro společenskou událost srkavého charakteru... jinak leknů žízni... žánr nepřilíživě libozvučný... už jsem se nabažil pohany lelkujícího poutníka, maře tóny nejlepší loutny své... vyschlé řečiště mých průjezdů začíná pomalu sípat... jsem v nebezpečí, oči se pouli námahou... musím vypadat groteskně... jako puklé zrcadlo... ne, zhlížet se nebudu, ani se ucházet o kulhavou dceru zasloužilého měšťana... znám (jen povrchně) jedinou zdejší dcerku, tu s tou balalajkou... tu s nezapomenutelnými kotníky... ta mou žízeň nehasí... ani nevypadá hasivě...

Průšvih, zřetelný jak ječné zrno, jak škraloup... jsem v kultuře, kde hlediska jsou pevná... peníze... pokušení... orgány... vymáhání motivu už při prvním čtení... závazek, vtíravý závazek s kamio-

novým hřmotem... vezou, povevou, odvezou... korunní svědci v závěsu, realizmus nebytí... z cestovní výhně do velikého chladu... do těžce přístupné komnaty, plné švábů... do země ovládající jedinou přirozenost... kavalec... odmajetnění světa... oddmýchání vnitřního ohně... důvod: peníze... aristokratická myšlenka... flammentod... následek jakobínské porážky... zásluha, která nikdy nelže... uspokojená potřeba pravdy... za cenu všech radostí, za výskotu všech duší... zajištění nejpodstatnějších marností...

Uklouzlo mi slůvko... už dost nachcípané, ale stále věrohodné... Kamství, kdeství... k nepoznání vyschlé... mezi stružkami potu... Podupávající jako unavený parní stroj... to se ví, bez kluzkých nárážek se nikam nedojde, nikde neorosí... i kdyby z nás crčela mozkovina... šklebit se jako škeble nestačí... rána kladivem do malíčku ano... ale přechodně... durstig... nejenom ich bin... potoky jsou z kapiček, výtvarníci z tvarů... každý smrkáč si je vědom nosu... hlasivek otupených neustálým vyřváváním... žízeň...

Bar U Velké žízně... žíznění už téměř neřest... hlava vyčítá myšlenku, myšlenka hlavě... v podvědomí pach spáleného škrobu... tanec dešťovek... již dlouhý čas na holičkách... překvapení nevkusně rozložené na vyhořelé posteli... rejžák na rohovce...

Uplazím-li ještě úlitbovou vzdálenost, bar ctnostných nečistot otevře svá ústa... vyškrábe se na mé lícní kosti, polechtá mě celou seschlou mouchou, urve si od huby dlouhý hlt jantarové tekutiny... zasyčí ve mně jako užovka, zastře mé kostnatění... po olizu, který nemusí mít džbán, přitáhne si mne oddaně na mokrou hrud'... takovou digresi miluju... zabořím se do ní zuby provolávaje slávu songu všech pijáků... zaběhnu se do tmy, kde žhne můj původní úmysl... i když jsem s vertikálama na štíru... um papa, um papa, padaj ze mne kařata... zapomněl jsem na olovnici... kvůli zbytečnému komuniké... kvůli cháskovitě lásce a kupovému klimatu... šupem od předpisu... trup daleko od končetin...

Nemyslete si, že jsem se zasekl... vždy jsem přísahal na menhiry, čarodějnice a výkaly... a na babí léta... co mne ponoukala k oblakům... k radostnější letargii...

Pravíme si s číšníkem, že je nesmysl, že si hodiny jen tak pro nic

za nic pro sebe odbíjejí... jsou vlastně přestrojený bumerang... neoblomné artefaktoví... účet však musí být proplacen... nabízím nedělní šlajfku, minci s hlavou vzduchoprázdna... sooner or later mne prokoukne... raduj se hospodo, raduj se bare, klíčnicku zteřelých kostí... přirostl jsem k tvým mrtvým věcem... jsem nezávěrečný, budu na sebe vzpomínat... vděčnost ovšem nechť platí vám, když já nemůžu... Zabloudit ve mně nejde... kolečka se polámala... jsem plný vděčných důlků... nádherná katastrofa... posloužím byt' rozšavlovaný... ano, já, Ginsbergův donašeč... koš posupností...

Hej, kde se tady spává... užidlit se někde je kostilam... trocha slámy je něžná holčička... nezapadnu přece do nějakých zamžívání... slunce brzo vypadne z očnic... vyrojí se bachaři a kverulantky... a nebudu už tady sám...

Asi pajdá... vstaňte a chod'te... vy všichni přirdoušení... kde je můj koutek, nejen ústní... kdo odprýskne, přežije... alou, vy podkopaní... nehrajte si tady na citadely... na mém pranýři je angažmá do vašeho cirkusu... duchové mých boltců...

Vynášejí mne ven... jako ortel... jako vybublanou nesrozumitelnost... kurník noha... jako chcíplou hluchavku... zipují mne nahoru a dolů... orel, panna, orel, panna... shnilé jablko, vlajku věčných časů... básníka v domnění, že je básník... cikcakovně... poloúdržbářsky... hle, nyní, pták pod bidýlkem... oči s ucpanými střílnami... chimérně nepřítomný... vynášejte mne alespoň na štítu... neznáte mne ještě... jednou budu generálem, maršálkem, sochařem stehenních svalů... odrostu vašemu pohrdání... budu dandyovsky blasé... po přeslici jsem už byl vévodou... na vzduchu i ve vodě... i za časů cenzury a lidových pranostikářů... není tolik metafor, aby mne popsaly... běh světa je zvrácený... na předělech sedí kvalifikovaní idioti... Howgh.

Jsem přítelem starého houpacího křesla... a příkrývky prožrané moly...(viděli jste už někdy moly namol?)... hodím si pro štěstí, že ne... já ano, a to proto, že hovořím znenadálsky a prostořečně... good, very good... když se rozohním, hledejte břehy... nastavím hrud' jakékoliv čepeli... jsem také přítel ostrých zbraní... never mind my cvilink... přes své mládí viděl jsem už hodně... jak se

bouká svině... jak šoustají jepice... komu zvoní hrana... vím, co je to coitus ex abrupto... jak se hraje na fiducén a proč cunnilingus předvádíme jen za určitých okolností... chápete: vzdělání navzdory těm molům výše popsaným... a navíc nejsem dogmatik... bůh chraň... miluji flažolety a Dagostance... chápete: rozsah vzdělání... Žiju si ve vlastním nezpleněném azuru, kam nemá nikdo přístup... kromě Aзуранů... po předběžných zkouškách, ovšem... a z mého úvodu uznáte, že nejsem žádný domabyl... a tudíž znám habeas corpus všech států a státeků, zemí a zemiček... fiducén je jen občasný a striktně dočasný rozmar... a nedlouho jsem ještě nosil kapitánské frčky... neřeknete alespoň jednou bravo?... a kdybych se vám svěřil, že jsem diploidní freudista, milovali byste mne... great, fantastique, ausserordentlich, macanudo...

Proč mne vynášíte na čerstvý boží vzduch?... abych se vám nerozprasknul v tom všivém křesle?... shluklý na zmátořené svaly a zpitvořený obličej... nebud'te psi... Kartářka mi to nepředpověděla...

Copak jsem provedl?... Nerovně jsem se sbratřil s mužem, podávajícím alkohol... výjimečným znalcem žízně... tlamou podobající se vyprázdněné schránce... sám možná exulant... jenže asi dřívější příchozí... zamáčkli ho sem do pološera, nepochybně se vyznal v opilcích... zkracovač návštěv... je z výpravy, byla mu přiřčena role ochránitele... to ty jeho smířlivě vodnaté voči... kolik má asi v sobě surovosti... je nutná, víte, aby se z něho nestal Buddha se zkříženými pažemi... propuštěnec z armády kvůlivá nezvladatelnému pocení... až do křesla se táhl ke mně pach jeho potu... chtěl bych vidět ženu, která by byla ochotná se v něm koupat... ale co... disharmonické dívčiny se potí také... už to asi také zjistil... vypadá docela spokojeně, pokud lze v tom příšeří něco soudit... je však jediný, kdo v něm světélkuje... přesto, že je odporně málomluvný... asi ho naučili mlčet, přezírat, vypadat jako mumie... má na to figuru a manýry... můj první neprchající kontakt v tomhle vylepšeném zapadákově... zajímalo by mne jeho přízvisko... to bývá někdy varovným klíčem... možná, že ho z něj časem vychytrám... inšaláh... poznamenám si ho na vrub své košile...

jako to dělají bucharští pěvci...

Žízeň nepřestala, hlad se ozval... slunce mi vyštípuje oči... hl-
tám vzduch jako nejstravitelnější krmi... pár zvědavých pohledů
kolemjdoucích... obličeje jim řídnou, když se odvracejí... nevlíd-
nost se patrně narodila v jedné z nejbližších ulic... přestože mistři
pěvci jsou rovněž dobří dlaždiči... dal bych však přednost měkké
hlíně... ta líp objímá, když se padne... a nehodí tak necitelně jako
krev na studeném kameni... nepokouší se o bolestný rozbřesk... už
jste si vyzkoušeli pád na dlažbu?... musíte, bez toho je život ne-
kompletní, ucmrndnutý... ta trocha nepřítelů, co následuje, se
snese... zašplouchá ve vás a je zase fuč... ale vyzbrojí vás pro ne-
nadále události... olízne vás jako obrovský jazyk... zůstanou jen
nějaké ty odřeninky, kožní odchlípeniny, krvavé šmouhy... vypadá-
te na chvíli jako věrohodnost na válečné stezce... a přestanete se
drolit... a uvědomíte si, že máte regenerační schopnosti...

OTČE NÁŠ, NEBUŽ NA NEBESÍCH...

Najděte si prosím vás nějakou kukaň, kam se uklidíte... hlas mne popleskal po imaginárních zádech... objevil mne na lavičce... v parku, který vypadal jako všeúčelový... sestával z vysloužilých stromů a dvou či tří řvoucích nemluvnat... každé z nich mělo nadbytek decibelů... kolem nich se pohybovaly protězně vyhlížející matrony... jedna pletla odporně zelený svetr... na obra... děsivě to se mnou začloulalo... tenhle fiktivní svět je mi hrozně vzdálený... má v sobě příliš mnoho kterak... je znejasněle jasný, víte-li, čím se na vás řinu... obři patří do pohádek, kde jsou roztomilé kasičky a rendlíčky... zde raší jen průměrná fakta... ve dne pro unylé usebrání se, v noci pro pakážní sex... vstupte, nebojte se... lavičky dychtí po houpání... pro těla omdlévající na prsech samoty... pro něstovické sny... pro ty, co o ně neustále zakopávají... pro pohrobky hledající zjevení... park se dá natahovat jako nudle... lavičky drží... obtěžkají vás jako zkušené vysloužilci... jen si, pánové, nepřisedněte varlata... i když jsou eminentně citlivá a odskočí od vás jako nepodařeně rozlousknutý ořech...

Tady (já to vítám s rozkoší) se nikdo nejmenuje... svým způsobem ráj pro automaty... čela vysoká, nízká, bez znamení... kraj zatoulaných do přijatelné zvrhlosti... zde se musí líbit i smrti... je taky přijatelně zvrhlá, zvláště když se rozparádí a dostane gusto... to se i lavičky diví...

Za mými zády, rovněž imaginárními, vezou kohosi na čemsi kamsi mezi nás, dočasné přebývatele... skřípou kola, kolečka, vezou asi vola, volečka... prosím, nepodávejte se té hanlivé zdánlivosti... můj slovník se čas od času vymete... aby se mi nezhroutila estetika... aby mi někdo na čelo nevypálil znamení sešlence... V hloubi své duše I am neat... trochu povyspravovaný, ale neat... to abych se sám sebe neděsil... nejhorší varianta zpustlosti... po ní hned následuje nemilování...

Zřejmý karbaník objíždí všechny přítomné a ukazuje karty, nabízí karty... nevykládá je... jsou jen na podívanou... na zazubení

se... na ošklopení se... podle národy a předešlých zkušeností... jezdí pomalu, takže kolečka přestala skřípat... nejvíc je slyšet šustění... karet; samozřejmě... jsou jediné, co mu šustí i v mozku... jak to vím?... jednoduše... to, co kdysi měl za nepřičetné, už odhodil jako balast, překážku k osvětlenému pohledu na svět... karty jsou milenky, řídí jeho fantazii a trpělivě čekají na úroky... ilustrují mu každý pohyb... zasvěcují ho do maximálních syčáren... jak to vím?... Jednoduše... hrával jsem je, když jsem se učil prohrávat...

Dokážou být omamné jako ženy... Ten jejich omam může být mocný jako silné kuřidlo... vodí vás tajemně za nos... vyhlazuje díry po polibcích... je krasavec i ježibaba... jen se musíte vyrovnat s občasným kopancem do prdele... nakonec na co pámbu prdel stvořil?...

Karty jsou i léčivé... mluvím o zázračně fungující kartoléčbě... o hájemství připoutaném křehkými nitkami na otáčející se globus... o léčebném transportu k sladké mině rozkoše... jen si správně vybrat... Rozčist se k milodárné sépii... do bungalovů zdvižených sukní a péřového sykotu... ejhle, tehle se to nepustí... rapír v konečníku – subtilní náhoda... poděkovavší, poklonkový ústup... nezešlevší, jenom mrzutost... pane karbaníku, octl jsem se snad v parku vrchního mága karbanu... začínáte mi znít cizojazyčně... exemplář vybourané duše... lichoběžník na cestě k šibenici... vaše nonšalantnost nabývá formy vypáleného baráku... jako by jím prošla zlá fronta... jste surrealisticky nečistý... galoše půlnoci se sem vůbec nehodí... sunete se jako hlemýžď obtížený mnoha hlemýžďi... přes váš gaskoňský úsměv...

Když dojdou karty, objímáte pomyslné milenky, které se znovu převtělují v karty... i s opěvovanými lýtky a záručními lhůtami na dokonalé přestřihy... ženy k nim chovají náklonnost... odcházejí s vámi do savan... pozabluzeny mechanismem případné sexuality... odštěpí se od sebe samých, aby se zbavily kůry stárnutí...

Haleluja, našel jste to pravé místo... alej žádostivého odpočinku... skrytě mokvavou, předem rozbředlou... sliny plné třeskutostí, kolotoč záměrů... haleluja... kombiné se pasou kolem vás jako všetušící prasnice... blues, lues, je absurdní párat se s písmenky... sdí-

lení lechtivých svobod přináší úrodu... haleluja... vymácháme si těla ve studni neřestí... aby jinak voněla... aby se zmohla na něco víc, než stojí psáno... karty jsou jen cingrlátka... ty vhodně slibné zapasujte do podprsenek... ty, co na nich stojí rytíř v plné stoji... možná i ty, co se k němu svůdně chystají... snad i ty, co nadzdvihují mandle... jen ne ty, které zdobí pás cudnosti, ošklivý, zastaralý, ponižující syčák... haleluja... máme něžná srdce, citlivá hrdla, spodní prádlo pročůrané kýženým očekáváním věcí příštích... nebraňte našim chvěním... haleluja... ať žijí karty, karbaníci, muži z ofsajdu, producenti snářů slastí... bravo, stokrát bravo... stejné jednotky pro haleluja... prostupte nás ekliptikou stejného druhu... bravoši, statní bravoši... neutrhávejte se, jsme jedna z výzev k veřejnosti... zasloužilé občanky, karamba... lapání ptáčků má svou poezii...

Musím jít pryč... rychle se odhodlat... začíná zde být pařivé dusno... klisní atmosféra... kam jsem to zapadl... mezi oprýskané atrapy ženství a rozlepené kandelábry... mezi škrtičky huspenin a odepsané spermiáky... do krtky proryté jeteliny, které se vyhýbají čmeláci... a to jsem tady teprve druhý den... abraka dabra je neúčinná, znehodnocování mých hodnot pokračuje bez sebenepatrnějšího gaudia... na hlavě mi rostou šišky, otvírá se důl na odpadky... kastročně se zpleňují mé ctnosti... ha... (ještě jednou ha)...

Už to vím... yes, sirie Bob... jasně se mi v kebuli, rozsvěcuje... jsem bludičkou v bludném, až obludném městě... a začínám se po nich pitvořit. Úspěšně asimiluji, odkokrhávám jejich způsoby... Číšník měl pravdu... přijímám se v jejich existenci... v jejich nevkusné celověčné opeře... a to jsem si sám ještě nepísk... Ber, co se dává, říkal můj otec, berní úředník... měl nádhernou sbírku klaksonů...

Konečně se odvezl... karbaník... zašlendriánštl si, udělal tedy něco pro svoji pozůstalost... k našemu sblížení nedošlo... měl jsem asi málo zbožných zvyků... hodinka mé vlažnosti mu nestála za námahu... nářek nemluvnat se propadl zpátky do jejich útlocuných hrdýlek... lem jejich kraječek se rozplynul... vítr si začal cuchat kštici... a z města zazněl nepříjemný břinkot... výzva k hledání

kukaně...

Dveře hotýlku jsou popsány hieroglyfy... nečitelně... nicméně zvu se dál... běda, nikdo mne nečeká... čekání je teror... konečně myrtovitá postava se slepenci vlasů... prohlíží si mě očima, z nichž jedno je určitě skleněné... v jedné ruce drží kočičí ocas a v druhé předmět vypadající jako řasenka... nevítá, pozval jsem se sám chodí přede mnou jako opuštěným lesem... sbírá dojmy... ukládá je do paměti... podle výrazu bych řekl, že jí připadám jako přeražený strom... nic ji na mně zřejmě nezaujalo... ani odznak odvahy... kniha hostů se dlouho neotvírá... je to vůbec kniha hostů?... desky opadly... listy jsou však ohmatané...

Konečně jsem vyznamenán kývnutím... a stříbřitě se lesknoucím klíčem... nabízím bankovku... nezdá se jí pravá... klíč však mám... odkličkuji tedy do prvního patra... tam to není... zkouším zámky... jsou zatvrzelé... až do třetího patra... klíč je opatrně schramstnut... sezam se otevřel... zazvonil budík, že jsem konečně tady... pokojem se prochází prokouřené zero... starý vlk se svou kožešinou... ubožák jako já, když jsem ubožákem... kdo byl, čmárá si někde jinde... nic nezanechal, ani po podrobnější prohlídce... ze stropu na mne gestikuluje zachovalý lustr... za jemným závojem... tvůrce kdesi uspává den... na jedné stěně tančí divoženka s názvem: „Voilà mon chapeau rouge“..., druhá se kolíbá ve větrném slunci... vynáší se nade mnou... nenápadně podbarvuje atmosféru... v rohu sedí mrtvá moucha... nebo snad právě umírá? Ta nehybnost se totiž nepatrně chvěje... volá tím snad už dávno mrtvé příbuzné... jako homo sapiens... aha, duch spánku... pomalu, téměř amoroso...

Ejhle tam... stůl, plocha připomínající kontinent... a tři židle v útvaru zhrzeného srdce... práce dekorátora?... Veliký zřetel na první pohled... promyšlený útok na všetušícího hosta... jen takového... hledajícího spojení s řádem věcí... s chytristikou subtilní menažerie... se štetcem tajemného umělce... ze shonu, nový pane, do chrámku jiné podstaty... můj duch a váš zde společně pozvednou číši k přípitku... střídající při tom židle... jednu po druhé... zapomeňte na osudovost... kapitální nesmysl... představujte si, že se jedná jen o tajuplnou zápletku.... cizinec s domachůdcem... dva

iluzorní dobrodinci... každý po svém... to je jádro téhle krátké ob-
sáhlosti... verstanden?... oživte zase tento prostor... spalo v něm už
dlouho mnoho tich... tudíž vás vítám... omluvu za němý jazyk... a
přestaňte se tvářit zkoprněle... usedněte, každou nohu na jednu žid-
li... teď je to jasné... důmyslný trik... svědčí o pozorném nazírání
na potřeby dromedára... odšpanujte... tak, každý úd na jinou světo-
vou stranu... dýchá se plicněji, n'estce pas?... pomalu si nacvičíte
můj slib... posterita vám to nezapomene... myslím, až bude také
čistě iluzorní... gurmán mezi hvězdami, jako já...

Připadáte si jako na špalku?... Bah, jedinečné souvěrectví... do-
jemný spletenec... matu, mateš, rozpoznáš se... písnička, která stra-
ší všechny... po nás jen Montezuma... v kabrioletu, za konverzace
koní... přesadit?... a proč?... tohle je oáza, po půlnoci růžová za-
hrada, kde voní oplodněné hyacinty... kamaráde, byl bys trouba...
přesazenice se nemají čím chlubit... jen zbabělostí... úprkem, mrz-
kými nadějemi... rozbal si pěkně své ranečky... odpásej svou věč-
nou bdělost... nádherný lustr vyžene stíny... až se jich nabažíš... na
tvůj příkaz, kamaráde... jsi jejich nový vládce... rozzař zornice...
po švindlech opět zákusek neurážející vlídnosti...

Tož připlyň... cvičení začíná... vyzkoušej království matrací a
dek... hlubinu polštářů... jemnost tkanin... jsou téměř literárně
působivé... prorocky vyzývavé... mají praxi... změníš v nich tvář-
nost... začerníš si obličej nevzpomínkou a usneš... vítej... vít...

Probuzení na péřové lodi... tak si to vykládají city... jemnocitné
kymáčení neviditelným stěžněm... znecitlivění prstů a myšlenek...
marnocit návratu k předešlému... flirt noční můry... kuplířské po-
pudy bez vůdčího smyslu... plynutí kamsi úzkým středem... divač-
ka ironie... nehlad, nežízeň, neznepokojení... pokus o krucinál, ale
není třeba... dobré nic je taky pochoutka... zadívání se do cyklu,
kde trůní nejistota a její četné amalgámy... a její přítelkyně... ně-
které by mohly ukládat o život... tuší, vědí, že jsem známý příč-
ník... nenaučil jsem se chrabrě lenosti pro nic za nic... odejděte...
vlek času je zřídka pro mne trapný... jsem z kolonie nehlasného
vzdoru... v tom případě nadosmrti postaráno... nekácejte mi pracně
postavené kuželky... nepřepávejte mé kruhy... čeká vás nepoří-

zená, její nesporný profil... proč bych měl s vámi zacházet jako s drahocennostmi?... hybaj, pryč od mých pokladů... třímám šavli, která se nepřetvařuje... bojovníci za práva bojovníků... vylekanou k zuřivosti vašim naléháním... Zpotýkám se sám se sebou... gus-tovně, bez zdvořilostních frází... mraky mého rozjitření budou vaší zkázou... tedy alou...

Poledne má churavý výraz... místo vznětlivky, klapot střevíčků, zanikající v mezimozku... po něm směšné otázky... ani jedna ka-jícná... nezmocňuje se mne ani zrníčko časového pojmu... Dvorana nádraží se odblyštela, šíp letí, aniž by se zajímal o tětivu... cesta mých ctností se rozpěnila... zatím to nikdo nevyzradil...

Míchám v sobě odstředěnou břechku úvah... kvasnice se dají po-strádat... nabídnu jim místo někde jinde... s daleko menším utrpe-ním...

Popolední... náruč roztažených závěsů... modlitba za zesnulé noční můry... dobře usměrněná tiráda proklínání... pro klín ani?... to se uvidí... běžící pás visí ještě na trámu zítřka... jako rozkročená čmáranice... nebo je dokonce ještě v katalogu nepřístojností... neo-sedlatelných nepřístojností... zatím popatřují na otlučenou omítku protějšího domu... C'est bien moi? Le roi?...

Druhá je rozumná hodina... žádné hoře... proč bych měl mít v lásce polednice... večernice jsou daleko krásnější... ježibabovství na zralé úrovni... vycházím; z jizby, pokoje, šámbru, roomu... vy-cházím tudy několikrát nepobízen spěchem... nohy mne nesou, sne-sou, vynesou... ulice zívá, sotva si všimne... zívám jí já, ignoruju, co mne ignoruje... pečlivě si dopřávám klid... opatrně přežvýchám dopravní značky... hraju v kostky s jedním břichatým pánem... nese se pod kloboukem omráčen jeho šířkou... hostuje pod ním skoro velmožsky... rozesmává mou placku, kterou jsem si opuště-ním oněch dveří nasadil... abych se představil ucelenější gardero-bou...

Klobouk mne nezmerčil... ani periferním viděním... ubírá se na-trásavě k další křižovatce... křižuje se na ní před náhlým mechanic-kým atlantem... a pitvorně salutuje... doháním ho... křižovatka si nevybírá... placka nebo klobouk... mitra nebo kokarda... tonzura

nebo medúzovník... stojíme, jako že se nevidíme... splníme zdárné pokyny... takto přesvědčení odstupuje z původních pozic na ty, které se ještě nezformovaly... klobouk má rychlejšího oře... mává kovovou holí... asi je to oblíbené kormidlo... učiním několik pohybů... pro nezasvěcence se mohou podobat skokům... kovová hůl na okamžik ustrne... pojděte vedle mne, placko...

I když považuji oslovení na ulici za zločin... pardon, nelajete mi zle... straním se pranic a pohanů... byl jsem jedenkrát pousťevníkem... ze skromnosti... z touhy víc ji poznat... vyhnali mne škorpioní... faty morgány... tragika volby... chatrč na zámek... stará mula s hlavou básníka... dětské žvatlání senilního havrana... kuní interpretace žoviality... přemáhavý vliv erektce... zátiší hlučná nesnesitelným tichem... nelitostná zpupnost přírody...

Klobouk s holí si vyměnili pár úhlů... dal jsem jim k tomu psychologickou motivaci... vyžongloval jsem je k pojmu titulní hrdina... i.e. něco dost zajímavého na sledování... Klobouk postřehl, co holi možná uniklo... mír kajícího hledajícího krajinu laskavého ducha... i v městě nerozdávajících...

Šli jsme bok po boku, aby se líp slyšelo... několik bezkloboučných a bezplackových nám sporadicky věnovalo pohled... chápal jsem, placka a klobouk vedle sebe jsou přihlášky do grotesky... přízraky z chraptícího reproduktoru... levicově smýšlející asimilacionisté... studenti zajímavých paranoí... oba spadlí z houpavých střech... nemusí koktat, aby si rozuměli... kontroverznost z nich přímo číší... a přece se v sobě hemží jako kobylky... is he she?... is she he, z primordiálního náboženství tělesných fúzí...?... kašlu na ty malérové tváře... oprýskané svou jedinečností... virulentním zaujetím pro schválený průměr... klobouk je vyzývavě přehlíží, ale hůl třímá v neutrální poloze... obdivuji se jeho nonšalantnosti, uvolněné chůzi, ale pevnému prostoru, který si zachovává... podezřívám ho z alchymie... co se taví pod kloboukem, jeho záležitost... požehnána budiž metafyzika vzdělaného krocanu... jeho zábleskné ulpívání na vlastní wellness... Imponuje mi, snažím se o jeho rozřešení... odpusť mi, Pane, čím tak dobře trpíš ty... gratia tibi... zvlášť po nabídce vstupného do možná atraktivní vize... sice

pěší a poněkud ježaté, nicméně vize... Vyložím si to všechno až večer doma na polštáři...

Ulice se dvakrát zatočila kolem další, pak do sebe... možná z oddanosti k svému městu... možná z nostalgie po svém architektovi... klobouk něco v tom smyslu naznačil... nikoli neobvyklý zjev v tomhle městě... jedná se o povahovou úchylku typickou pro zdejší myšlení... přistihl jsem se, že mě odpuzuje způsob nenápadného přesvědčování... ujišťuji se, že tímhle trpět nebudu... příliš to hraničí mezi zdravým a nemocným... pod povrchem se to vtírá, jak jsem nikdy nezažil... být v tom denně, utonu v ošklivosti... v ošklivé zbytečnosti...

Kloboukovo mlčení zestručnělo... nechal mě přemýšlet... mým myšlenkám vtíravost po libosti... až jsme se vynořili na malém čtverci ohraničeném dobře živenými činžáky... jediný z nich měl otevřené dveře... klobouk k nim zamířil, ale nevstoupil... podal mi navštívenku se slovem JÁ... tak už vím, kde...

Odstoupil o pár kroků, patrně aby zhodnotil mou nerozhodnost... mou schopnost odhánět myšlenky... odvahu zaplést se do neznámého... mé afekty, kvalitu jejich řešení... uhodl, že jsem příživník... hledám, abych našel... aby se z pudu sebezáchovy stal nepudový úspěch... pud je výsledek dlouhotrvající infekce... každý se jí vyhýbá... nechce být okupován... klobouk netouží po řečnickém cvičení... je lakonicky vychovaný... je prospěšné se tak udržovat... přes ochotu k jistým sympatiím... se zachováním soudnosti, ovšem... totéž očekává ode mne, než se dovolá těch otevřených dveří... kritika je správné hnutí mysli... chtěl bych předem odhadnout hloubku zhoubnosti svých vášní... stupeň postižení nezdravými zálibami... rysy přivandrovalce, které skrývám... abych se sám sobě neznelíbil... zná ten pocit... svědčí o tom klobouk... a hůl... a nasměrovaná vůle... čtu si jej pomalu, ale čtu ho... vyvažujeme jeden druhého... snad ho to přitahuje... ponejvíce fakt, že neví... byl jsem trestán?... kromě otcova hněvu a matčiných výčitek, of course... použil jsem kdy záchranného pásu?... hřebíku na ukřižování?... oplzlé kosmetiky?... hubící dávky nenávisti?... tuberkulózního procesu zrady?...

Čekám na rozřešení dilematu... nespěchám... slunce na chvíli zapadlo... čtverec sedne... dveře mlčky zejí... klobouk ustrnul... jako v psychedelickém filmu... korunní svědci se vytrácejí do spojovacích tunelů... neznámý jed přechází do krve, ale nerozpíná se... není třeba činit ochranná opatření... oba jsme v té chvíli nulotřídni... nerozmanití... jediný rozdíl... intestinálně jsem naléhavější... porušuje to magiku stagnace...

Konečně přichází pokyn... nabídka neurčité stravy... ukojení ztřeštěné peristaltiky... u malého náhle se vynořivšího stánku se třemi židlemi... klobouk usedá, má výsostné právo na volbu židle... následuji za souhlasného přitakání... objednáváme číše krvavého moku a vějíř obložených chlebíčků... neobmyslí tím nic nepravého... následující gesta jsou jen ochranná opatření... nezná mne... poroučím se mu k dalšímu odpozorování...

Konečně se uvolil k otázkám... můj věk ho nezajímá, je zřetelný... jizva pod levým uchem?... Jen další zřetelnost... má na vybranou... vyřknu se, jak si přeje... z chlebíčkového vějíře ubývá většinou mou rukou... on si jen ekvivalentně upíjí... máme spolu prozatím nevyslovenou dohodu... je svobodná... obrácená volba... vybírá si z vybraného... ověřuje si svá pravidla... rozohňuje se v otázkách... klobouk se odkládá... objevuje se anatomie lebky... jako druhořadý faktor... propaguje se řídké ovlášení... násobilka by se zde neuplatnila... ale oči jsou živoživé... vedeme trialog... oči vymáhají, jejich spotřeba kyslíku je nesporně vyšší... sem tam si maličko protiřečí... mají antilahůdkářský lesk... jste, pane, návštěvník z dějin?... sinhálský vyslanec?... z řeči se vždycky všechno nepozná... zestárly vám naděje, a proto jste odešel?... připravě odpírat si?... tohle město žije z hesel... z javorových zkušeností... z povídek o své velikosti... grandér, co víte o grandéru?... Vyhýbá se aspektu totožnosti... komunikuje přezdívkami... podráždí si nohy, aby se dopustil něčeho zábavného... sestavuje elitní průpovídky, jimiž zakládá učebny a reglementuje úchyly... úchylníci, pane, jsou zejména ve východní části považováni za moudré rádce... když dosáhnou přirozené spavosti, staví se jim kulaté pomníčky... zvlášť, když se zřeknou duševní činnosti... víte, kam se odsouváme?...

nerad bych, aby se z vás stal člověk porouchaný vlastním nepostřehem... když už jste tady, myslete na cenu ústavní šikany...

Namísto placení udělá na číšníka znamení prodavačů... vyvolá úklonu, pak údivný záklon... asi se týká mne... odolal jsem trojici chlebičků, pomazaných purpurově zelenou pastou... odolal jsem vlastně těm barvám...

Klobouk se vrátil k hlavě, aby zaujal variační pozici... útroby si pochvalují... peristaltika utichla... návrat k systému hladový nevěří...

Ještě než vstoupíme (ted' už bez váhání) dveřmi na cestu vedoucí k malému bungalovu uprostřed pečlivě učesané zahrady, vyletí vosa a chce si sednout na temeno mého průvodce... Klobouk drží...

STŘEZTE SE ULEHNUTÍ V MĚKKÉ TRÁVĚ

Držím se ho i já... co se vznese přede mnou za síťovými okny... jak naložím s možnou bídou... stěny lesknoucí se pavoučím sádlem... žluklé kalužinky nestíraného potu... žabí pomrkávání obrovských mušinců... odzalykaná hořkost pohřebiště polibků... kresby vyžebnané na vilném klaunovi... vlaštovka mládí visí od stropu za ochromené křídlo... úzkost v koutech potěškává vyhaslou kadidelnici... plíživý paprsek vodnatého slunce... zrcadlo zcela pomátlé dávnými vizážemi... blud krásné hudby doprovázející truchlohru vyhaslého klínu... směšná figurína iluzionistky pod patronací Kyklopa... urážlivý pach kafru... skřípající větrák nad rozpadlým ložem... četa otlučených hrnků na vratké polici... několik šmudlů knih, desky rozpadlé... obraz červené kaňky s otazníkem vprostřed... a okna, okna zoufale čekající na nejbližší průtrž mračen...

Neodvažoval jsem se spekulovat s barvami... Klobouk by si to jistě nepřál, a co kdyby byl náhodou čtenář myslel... pocítil by záplavu urážek... katastrofální nedostatek taktu... chorobné vadnutí představ o světě lidí... bytostí bez srdce... tupých netvorů... bezduchých nimralů...

Smutku rozvesel se... krok za prahem kouzelné mrákoty... Kalidásův Ztracený prsten ve zlaté etuji... čistá krev oddaného chrta... dech jasmínu z bělostných záclon... houslový zvuk snílkovy duše... jezero snu jím mírně zčeřené... úlovky z kovárny věků... stále svěží pomněnky prvních setkání... vážky slunných let...

Nad ztichlou hladinou přemítání... jablíčka dětských tváříček v příboji smíchu... vzrušený šumot křídel zázraku... medová vůně dokonalého včelína... Chajjámovo čtyřverší o nehynoucí moudrosti... modravé nebe pulzující nad nedozírnou plání touhy... stříbrné popele dávných zamyšlení...

Chybí jen zpěv andělů... možná, že je tak tichý, že ho neslyším... paradiso je v nás... říká klobouk mému žasnutí...

Klobouk si vybral věšák s kudrlinkou... džin se proměnil v muže patřícího na mne poprvé očima... mého poprvé... konečně víc zná-

mých prvků... delikátností tkání, v nichž se zračí uvolněné pocity... a snad i sympatie... k mé ztracenosti... jsem totiž nepřetržitě ztracen, neboť město mne zadržitelně obklopuje... snad to i chápe... pohled vyjadřuje zaujetí... stále pátravé sice, ale zaujetí... nabídne mi existenci?... pomoc, jíž se chopím jako solidního základu...?

Muž náhle ukáže na jeden kout... leží tam obrovský chřestýš... muž sleduje moji reakci... chřestýš se nehýbá... je vycpaný... je neexistence... váhavě se přibližují... chřestýši očka dosud varují... přeběhne po mně studená vlna strachu... co když není vycpaný a já jsem vybraná oběť... nechřestí, podle zákona své přirozenosti by mě přece varoval... záludný?... nikoliv... zírám na něho nevěřícně... proč had... symbol?... konečně i v ráji byl... přemýšlím a je mi ponecháván čas na přemýšlení... ztrácím sice ostražitost, ale můj zájem roste... muž to ví... usmívá se konečně... úsměvem shovívavosti... plaz je soustavný, úsměv prchavý... toto jest jeho království... úsměv přelétá jako motýl... nebudu obětován... muž věří v Příkázání... nechci se mýlit... vztáhnou ruku, abych se dotknul plazí hlavy... neuhne, ale zasyčí... snad jen v mé fantazii... podvědomí pracuje jako kuň... polilo mne z ničeho nic horko... střídám stavy své nejistoty... muž se baví... proč by se nebavil... nachytil mne na svůj trik... smrt hada je zřetelná, zřetelnější než můj život... z čeho mít strach...

Nakonec se hada dotknu... má suchou šupinatou pokožku... šupiny mne uklidňují... připomínají mi účelnost, ochranu... smrt dlí už někde jinde... Vztyčují se daleko sebevědoměji... zálibněji... zápletka by měla končit...

Nekončí... mužova paměť vybírá další... některé srozumitelné, jiné záhadné... na okamžik zavřu oči, abych si možnosti roztřídil... mezi nimi čtu nápis: Ústav pro duševně choré...

Duševně choré?... upírám svému mozku pozorovací talent... jak může tak ohavně očerňovat zjevného dobrodince?... nejedná se jen o vznášivou hypotézu... neúprosnou mystifikaci rázující mými komorami se zdívočelou velbloudicí v patách... ústav?... v takto vyšňořeném palazzetu?...

Muž mi podává zrcadlo, snad mám vypustit páru a zaměřit se na

jinou obraznost... nechce mít v domě soudce ani poručníka... evidentní pohoršení s labyrintem zmatků... ani budoucího tygra, byť s náhubkem opatrnosti... město musí mít nadbytek soudců... stačí se na kohokoliv podívat... od soudců ke katům není daleko... na hrudích medaile z hlav... smyčky a meče... dojemná družba se supy... váhy spravedlnosti nefungují... zatíženy jinou prací... zlatem a podobně... muž odevzdal svůj osud do rukou jiným démonům... myslím teď v hyperbolách... nespokojuji se s vycpávkami minulosti...

Shodneme se na jeho rozhodnutí... na jeho důkazu pravdy... ústav pro choré je smyšlenka pramenící z mé únavy... již viděné z prvních let nočních můr... chabý odraz jedné matematické poučky, kterou si prozřetelně nepouštím k tělu...

Nejasně si vzpomínám na jedno haiku... o zemi a chrobákovi... o jejich diskuzi týkající se kopání hrobu... o mléčné dráze plné koster hvězd... tenkrát jsem se vysmíval... posměch mi dělal dobře... nemusel jsem se příliš namáhat s vysvětlováním... chrobák byl utýraný tvor... země sličná jako mladá beruška... o haiku se bohužel nerozhovořil... ví tento muž, co je haiku?

Nejsem bez vyhlídek, i když svým způsobem mistrně promarňuji šance... kulturně se nikam nehodím... trpím tendencemi zbožňovat nonsens... skutečné magie mi unikají... vsugerovávám si jejich účinnost... myslím si o sobě, že jsem především taktilní tvor...

To, co mne demonstruje světu, jsou zmatené úhlopříčky... inkrustace zaniklými žánry... jsem klec na rozvrhy a rozpory... sídlím v kůži rozpačité nad mým tělem... to se moc neví... zaříkané tajemství... už od počátku vnímání...

Muž klade ruce na svůj hrudník... dívá se mimo mne... nechávám se ignorovat... jsme náhle oba v jiné časové posloupnosti... v jiných stavech vědomí... v jiné transpersonální dimenzi... vstoupil do jiné evoluční řady, aby si mohl dovolit extázi nové zkušenosti... ztotožnění s novým prožitkem... mám-li na chvíli kráčet v jeho šlépějích, musím se mimořádně angažovat... zapomenout, co bylo před dvoranou a příjezdem vlaku... naučit se žít v dané podobě... vohnat si do žil krev obohacenou nejen kyslíkem... najít zálibu v odpudivém... stát se součástí neznámých hord... najít s nimi těsná

spojení... adoptovat jejich smyslové kombinace... být použitelně osvícený... sdělitelný i těm, jejichž instinkt mne odvrhuje... dokázat jim, že mým životním naplněním není horování o věčném blahu... z nejrozpornějších rysů své povahy sestavit úhledné kontinuum inhibující mé neřesti...

Jen tehdy město, jehož je muž nedílnou součástí, vysloví svůj souhlas... vnukne mi iluzi hodnověrnosti, dá nahlédnout do nejzazších možností sdílených vztahů... ukáže mi mnoho vycpaných chřestýšů... talismanů mého sebeobjevování... po probatorním zácviku v důvěře...

Muž mi tohle telepaticky předává... řeč je nedůležitá vrstva nových vztahů... mlčení neútočivý rituál, jemuž (zase) třeba podlehnout... nesmlouvavě... souvisí to s pojmem uzavírání chlopní na vyšší úrovni... navozuje to klid a hravý přístup k smrti... a nepřesahuje to rámec fascinace změnou okolí... vyřazují se fobie a detrimetální akce citů... zůstává jen smysluplné spojení a spojování... vše prostupující zájem o fyzičnost... změna podoby beze změny vzhledu...

Chloubou města je mnoho chytrých hlav... určují se v nich zákony a nařízení... a rozsudky, tj. pokyny pro soudce... Kompletní soubor je uložen v knize s kryptickým titulem Nauka o nemilování...

Gestem nadzdviženého obočí mi muž podává jeden exemplář... kývne... ten je váš, pane... prostudujte bedlivě všechny paragrafy... může vám to zachránit život...

The lesson is over... jsem propuštěn... není to vyhazov... musím si rychle najít paragraf toho znění... ještě dnes večer... víc a víc poznávám, že zde má všechno zastřenou tvář... Duchapřísnou disciplínu... důrazné vštěpování poznatků... metoda laskavého biče... přes neúplnost řeči je v ní promyšlená výřečnost... bezbřehost varování... a to jsem se sem teprve vloupnul... musím si vrýt do paměti to nezjevné... dříve než to zjevné... zpotvoření se nepřijímají... balalajka není jen hudební nástroj... zdánlivá prostota věcí je vlastně jedno ze zaříkadel... škleby trpaslíků artistní výklad místní historie...

Jsem jejich (doufám) dílo v zrodu... v brzké době si mne povedou k přísěnému stolci... svědectví, výpovědi, ověření autenticity... interpretace mých výroků... nepříjemná intimita... plivátka plná znechucení... registrace pohybů a námitek... určování časoprostoru... logická diskriminace... projektor vyloučí pochybnosti... ejhle případy těch, kteří se svými činy vyloučili... bye bye, zájem pohasíná... loučení bez fanfár... odjezd bez pocty...

Vracím se vyzpěvujícím podvečerem... polemizujícími hrady mraků... liknavě spěchajícími chodci... ženy zmizely, pracují na domácích idylkách... nebo se chystají na dobývání lásek... nemám tušení, s jakým vybavením... provdávají se za své povinnosti... over and over... nebo v ústraní plápolají jako svíce... muži škemrají, nebo na to kašlou... jsou přilepení k televizi, k býčím zápasům hlavního města... než utichne kлокot oblohy, něco stihnou... převléknou se do vyježděných kolejí... manželství na pokračování...

Na růžově modrou oblohu vyplula první hvězda... a po ní dvě další... zvedl se vítr a rozehnal mraky... ztratil jsem směr... samomluva ho znovuobjevila... miluju samomluvu... je nesmírně sesterská...

Staré houpací křeslo zmizelo... někdo určil, aby se podělo... místo něho zánovní lenoška s širokým opěradlem... jako pro milence nebo neforemné tlust'ochy... zazívnu, padám do hlubin...

Rozbřesk mě přepadl hlukem v mé těsné blízkosti... přetřhl sen, v němž jsem hrál roli pachatele... přepadl jsem soudní budovu, kde se skrývaly dokumenty o grubínském diktátorovi... sledoval mne šakal s čepicí, jakou nosili napoleonští granátníci... kdykoliv zašel měsíc, vycenil zuby... aby si na mne posvítíl... smrděl jak tchoř, ale byl to šakal... v šakalovi se nelze mýlit... když jsem se pokusil otevřít, dveře té budovy zaskřípaly v pantech, ale nepohnuly se ani o píd'... byly celé z ocele... kov proklatě studil... až bolestně mě zazábly prsty... trest za přečin... vstup zakázán... obhlížím konstrukci... ani jediné okno... vstupuje tam jen noc... nikde žádný strážník nebo voják... proč taky... tenhle kolos si stačí sám... už jeho odpudivý vzhled... je to vlastně chrám odpudivých... zde se ubíjí podle zákona... zde se zákon stává vykonavatelem nejhorších

vůlí... šakal mne pozoroval z nebezpečné vzdálenosti... nehybně, leč s napjatými svaly připraven ke skoku... uvažoval jsem, jak bych se zachoval... jakou část těla bych bránil nejdříve... faktor strachu mě schvátíl do své náruče... mne, trénovaného pachatele... v hlavě mi blesklo několik tváří diktátora... jedna z nich byla proradnost... zrůzněná nenávistí... proto mě asi vyslali... mission impossible... bez klíčů, bez nejmenšího plánu ústupu pro případ, že se mi to nepodaří... a chtěli ode mne záruku... nedám se odradit nebezpečím... výstřely, ani ranou do týla... mé poslání není obyčejný zločin... jsem historicky nutný... pokud možno bez skandálního konce...

Šakal musí být jeden z nich... věděli asi předem, že nebe bude zatažené... že váhat před neznámým nebezpečím je lidské... nejsem idiot... nebo jsem?... přijal jsem své poslání bez protestu... mohl jsem se vytáčet... mám chronický otok levé nohy... vidím hůř na levé oko... za tmy se mi špatně udržuje rovnováha... trpím hypoglykemickými stavy... mám mrzkou povahu... kleju jak námořník... odporně a hlasitě... nechali se zmást mým zevnějškem... maybe... vybrali si mne a šakala... nejste žádná zdechlina, řekli mi povzbudivě... a máte zkušenosti... vzdal jsem se a souhlasil...

Mýlili se mnohočetně... především v předpokladech... i když se nakrásně dostanu do soudní budovy, bude jistě vybavena rafinovaným elektronickým zařízením... chybný krok a klesnu k zemi proklán laserovým mečem... co když se pohyblivé schody rozjedou opačným směrem?... Kolik dalších neprostudovaných záhad... automatické pistole namířené na cíl s milimetrovou přesností... poplašná zařízení s padacími klecemi... televizní kamery s mikrokanónky vrhajícími zneškodňující kyseliny s kurariformním účinkem... nezabiješ, ale proč ne zparalyzovat... nová chemická kombinace... zaručená bez protijedů... bude kdy koho pak zajímat mé utrpení... má žádost o rychlou smrt... z hlasivek stejně nevyjde ani píp... jsem blázen, jsem certifikovaný idiot... podstoupit tahle obludná rizika pro nějaké dokumenty... čert vzal diktátora s celou jeho Grubií... zemí, na niž se nikdo neklepe... v řadě, která se už

dávno rozutekla... a ti, co si mne obšanci na tohle gaudium, jsou idioti jako já... nebo potrhlí žurnalisti... studující pád neholtovních bohů... crazies... jako já... a ten šakal... šakal?... co vím, není-li to maska... někdo z divadelních šaten... lokajové se dají také najmout... za příslušný bakšiš... lokaji se svět jen hemží...

Ve chvíli mého nejzbabělejšího přemítání se šakal rozběhl... ne ke mně, jak jsem očekával se srdcem v kalhotách a poloprasklým močovým měchýřem... rozběhl se k zazděnému otvoru v levém křídle budovy... jen šakalí zrak je schopen vidět ve tmě tak dobře... nebo si půjčil speciální čočky... vyštěkl na mne... pozývací rozkazy...

Váhavým krokem jsem zamířil k němu a otvoru... zblízka jsem spatřil, že zevnitř vychází tlumená záře... léčka, past, trik, výsměch?

I zlotřilci můžou mít smysl pro humor... exekuce na dálku... justice as a joke... ráno se bude budova otřásat smíchem nad mými sežehlými pozůstatky... raníky pobaví občany zprávou o neúspěšné loupeži... přežil jsem... šakal zmizel při prvním rachotu... rozbřesk mě ťal něžně do hlavy... když už seš vzhůru, začni ranní hygienu...

Opouštěje svůj hotýlek po avantgardní snídani (čočka rozvařená do průhledné kaše), všimnul jsem si, že ve výklenku nade dveřmi svítí červená lucerna... se skrblicky utaženým plamínkem... sotva se zračil... význam této sestavy mi vrtal hlavou cestou k úřadu, kam mne včera nasměroval záhadný muž s kloboukem... moje přítomnost vešla ve známost víc, než jsem si myslel... cizinec se neživí vzduchem... podle statistik se zločinci rekrutují právě z řad cizinců... vagabundů, tuláků, darmožroutů, vyvrhelů, dobrodruhů, eskamotérů, pošahanců, fanatiků, náměsíčníků, hochštaplerů, tzv. fotoreportérů, odchovanců staré doby, rozvratníků ztělesňujících ideály politické verbeže... ale i z krasořečníků, vychloubačů, do-prdelelezistů alias cirkumanálních akrobatů, omrdávačů prodejnosti, galejníků, narcisistů, agitátorů pro věci zasmrádlé, fušerů, defraudantů, satyrů... ale i z krvesmilníků, z pakáže všeho druhu, sebranky vydávající se za proletáře, bestií v ovčích rounech, z fúrií přeškolených na kurvy, z úchylkářů olizujících na hradních nádvo-

řích dělové koule, ze schizofreniků klanících se zmrzlému hovnu, z násilníků, ze sviní zpívajících te deum... ale i z politiků v jednom kuse vyřvávajících o debaklech svých předchůdců...

To všechno a víc se uvádí v Nauce o milování... stránka ta a ta... neberte si na to rukavičky... do hodiny se jich budou prasata štítit...

Ecce zákonodárné klenoty... ecce husince, kravince, kobylince... kdo si chce zahrabat, zaš'ourat, zapítvat... hajohaj haj...

Město umí počítat... nečistota se musí zasnoubit s úklidem... pořádek dělá město... město se vypořádává... žádné račte... dělej nemehlo... říkej si průkopníku... dělej, ať je to vidět... jinak budeš spát s výkaly... kalit jiné vody... vsugerujeme ti poměr k pozitivitě... ty neslaný nemastný kvakere... paragraf třináct, desátý odstavec, kapitola o jedinečnosti... ty usmrkanče...

Jak líbezně a fakty oplývající nauka... primová z duše génia absurdnosti... dobrovolného vykleštěnce... s parukou ze srpů a kladiv a kolektivních prdelí... Nádhera... obligatorní nádhera...

Po půlhodinovém poklusávání se tělo staví do pozoru před fantomem kozáckého atamana... hřmí na setninu vyjukanců... jmenuje je bandou, aby se nějak ztotožnili... buráci... ovládá výhružné posunky... přeje si, aby byl každé okamžitě zfackovanej... tváře se stopami jeho kotníků... vzdmáhá se někdo na protest?... Namísto toho... střež se sám Bože... vyndávají z kapes bílé kapesníky a jako blbci s nimi mávají nad hlavami?... kde jsem se to octl?... jsou slepí oni nebo já... kozácký ataman není žádné předoucí kotě... z očí mu šlehaají blesky... zdatně by vraždil, kdyby okolí bylo jiné... proč kapesníky... čeho se jimi domáhají... kurvašpaleknohavevobalu... brečel bych nad nimi... jako kůzlata vedená na porážku... něco jim rozleptalo mozek...

Vedle mne se zastavila plaše okounící dívka... tahá mne za rukáv, chce si z něj udělat bílý kapesník... pro mne, ne pro ni... projev městského útlocitu?... karikatura z osmnáctého století?... ať žije pokojný odboj... ať se ataman uřve... při pohledu zblízka je to chudák... na řvaní má, ale z šavle zbyla jen pochva... tvář mu brunátní... užuž krvácet... dívka se uchichtla... neúcta k brunátně-

ní?... všiml si toho... zpozavýhrůžněl... zabije ji, aby se uklidnil? Paragraf příslušný takovéhle situaci jsem si ještě neozřejmil... zachvátilo mne několik panik za sebou... nejsem nakonec já utečenec z ústavu pro duševně choré?... případ, jenž lékařská věda nedoléčila... musel si proto najít svoje město... Krindapána... najdu zde vůbec někoho, kdo mi to úspěšně vymluví?... volat o pomoc?... Již pokolikáté?... Hogy van Szabo ur?... Znáte mě?... a tuhle holčičku?... Poslušně hlásím... co a komu?... chudoba je depresivní... ale ne tolik jako vyprázdněné závity... tělo bez hlavy nese transparent s nápisem „NEOSLOVUJTE ATAMANY“... Mohutnější víření bělásků... žádné hurá... setnina se vlní jako předoucí kočka... je to čest padnout vaší rukou... pochva se chvěje dojetím... ataman řve a rve si něco na plešatém hrudníku... mám chuť si také něco rvát... nic, zbla nic mne nenapadá... co kdybych té slečně po mém boku vyrval kus kštiny...? Byl bych její?

Potlačil jsem násilnický impuls s určitou námahou... napadlo mne, že jsem částí davové sugesce... někdo mne vyzývá k výstřednímu chování... skrytá provokace... měšťané si vypracovali metody, jak zneužít cizinců-návštěvníků... jak je chytit do neviditelných smyček a držet je... nahromadit v nich pouta... potlačit v nich touhy, které městu neslouží... jsou protichůdné jeho zájmům... přebíhají na nesouhlasnou stranu... mají parchantský podklad... jsou v nich zárodky nebezpečných líhní...

Z nenadálého popudu se otáčím... místo dívky vedle mne stojí stařena... setnina se pomalu rozchází... ataman šermuje ve vzduchu pomyslnou šavlí... jsou to pochyby změněného člověka... tatam je jeho divoká náruživost... klouby se hýbou se zřetelnou námahou... snažím se zjistit, zda si toho všimli i ostatní, ale nedaří se mi to... cítím štiplavý kouř... stařena si zapálila cigaretu... myslím, že mi chtěla také jednu nabídnout... omyl z mé strany... kouřím přece jen svoje... krabíčka s nimi se povaluje někde v koupelně hotýlku... je na ní také hieroglyf...

Přestože je teprve časné dopoledne, přepadá mne únava... jsem náhle na tržišti, jakémsi bazaru... vybral jsem hluboký proutěný koš a schoval jsem se do něj... s olověnými víčky...

VIOLY UVÍZLÉ MEZI STRUNAMI

Když jsem procitl z mrákot (co jiného to mohlo být než mráko-ty), byla hustá tma... v koši i mimo něj... slyším však hlasy... monotónní, ale zřetelné... nevybíravé... zdá se, že hrubost je stimuluje... vládnou s ní suverénně... kam směřují?... nebo je to zábava úklidu?... Slyším výrazy hraničící s nechutnou krutostí... obscénností v kombinacích, jaké jsem nikdy nezažil... baví se jimi náramně... útočí jeden na druhého... neschopní nasytit se jich... není je vidět... tma je hustá, že by se dala krájet... jak se v ní vůbec můžou orientovat?...

Neodvážuji se opustit koš... co když jsou kolem jen propadliš-tě... znáte pocit propadlišť?... jediný pohyb a... nikdo nemůže hnout prstem, aby pomohl... padáte celou věčnost... na konci otevřeného dna jako další propast... systém propojených propastí... a nikdo neví, kde končí... a po určité době propadu konec veškerých ambicí...

Naštěstí jsou zde hlasy... zachraňují svou náplní... ač už je zhně-tena z čehokoliv... třeba i z nářku vražděných nemluvňat... strnu-lost a zvuk obsahují element spásy... struny, na něž je možno se zavěsit... rozhoupat se... směrem k pevné půdě... k rašení něčeho živého... k elementárním cyklům elementárních objevů... víra k možnovědnému stromu... přináší, co už se vyloučilo... hlasy... vyslané z boží hypofýzy... jako metafory poutnického zešílení... v chlácholivé anonymitě... v nehmotné čistotě... byť obsahem zkaže-né... pane, nastavte dlaně... tesař vesmíru je velkorysý... zapojí vás do rozhovoru, na jaký byste nikdy nepomysleli... hlasem volajícího na poušti... hlasem proklínajícího poušť... hlasem popírajícího poušť... hlasem jejího stvořitele...

Zrozen podruhé do tmy, která připouští život a dokonale ovládá jeho těsnopis, nastavuji otevřené dlaně... ať mi do nich skane zá-plava všeho, co tma obnáší... chopím se jí jako záchranného lana a vyletím jako meteor... zpět k violám mezi strunami...

Máte štěstí, pronesl nade mnou suše konstatující hlas... patřil vy-

soké postavě v bílé tóze... našli vás v jámě na ovocně zeleninový odpad... mezi zahnívajícím zelím a zkaženým meruňkovým kompotem... výsledek bdělé snahy... snad vás o ní informovali... samozřejmě se nechlubíme... stávají se jen součástí informací...

Chybělo málo a odešel jste ze světa jako odpadek... díky podzemním plynům... nebojte se... dáme vás zas dohromady... zjistil jsem, že ležím na nemocničním lůžku... přepravu z jámy sem si nepamatuji... zdejší podzemní plyny mají asi narkotické účinky... nebo jsem spolykal nezdravé množství zkažených meruněk... nebo na mně experimentují... výzkum je hybnou pákou pokroku... cizince nikdo postrádat nebude... a hlavně ho nikdo nebude hledat... v množství se jedinci ztrácejí bezproblémově... jistě je toto téma dopodrobna probráno v Nauce o nemilování... zmizet je maličkost... odpadových jam je nesčetně... rozklad rychlý... vyvanuti dokonalé... ptejte se vzduchu, kam se poděl... a kdo?... Z rytíře je omeleta... máte chuť?... nemáte...

Tak nepátrejte... je nádherné odpoledne... sledujte, jak si půvabně plynou mráčky... jak se plavně pohybují po ulici kočky... jak támhle po mostě přechází krásná žena... ještě zpěněná neukojenou vášní...

Zavřete ústa, nebo je nechte otevřená... šestiveslice vašich přání se už vydala na cestu... u nohou vám voní narcisy... pozor ale... nezabřednout do sentimentality... propůjčte si tvář z rudého souhvězdí... lůno odalisky... v jaké pozici si přejete... je snaživé, až se hory zelenají... prostupné na pokyn... ohromné, že?... tak proč pátrat po cizinci... už vás nic s ním nespojuje... nihil je nihil... studujte naše atamany... svrchovanost našich ideálů... jasnozřivost našich historiků... válejte si šunky v levkojích... cokoliv, pane cokoliv... stačí se rozhlédnout...

Což jsem učinil... pokoj je skličujícíně střízlivý... zdi bílé až do ztracena... po stropě plují hieroglyfy... nad dveřmi potměšile bliká červená žárovka... ha, město miluje červenou... asi se rádo máchá v krvi... krev a vápno... krev křtící bílá těla... krev, prapor kurevníků...

Čas se vleče pomalu, ale pohřbívá strach a vyvrací pochyby...

chci natáhnout ruce, nic se neděje... dva mrtvé údy toužící po prostoru... dvě zaběhlky podvádějící mozek... olíznutí jazykem mrtvých... dáme vás dohromady... sliby se slibují, kůra praská a životodárná míza odtéká nepřetržitě... nos se jistě špičatí... dolní končetiny jsou obludně nehybné... neparticipují ani v jedné reakci... cítí už hrubý režný pytel... cinkot laťováků... na stropě se vysmívají hieroglyfy... jsou tam asi pro to... i těm, kdo je neumí číst, je to v tomhle bílém pekle jasné... a to jsem se ještě nedobral k pověřivé hrůze pro mne typické... můj semeník je tak trochu vinen... zavírá oko, jediné oko, kterým odhaluje svět... kvač, usazený periskop... postrach mé kojné... teď jen dlouhá samohláska spoutaná změkčilými souhláskami... dáme vás dohromady... tentononc, tamtononc s hlasem jako seschlá ozvěna... jak si vyložit účinek drogy... jen rty se pohybují... ševelí... jako ustaraný vánek... něco ve mně kamení... zarůstá... je obrůstáno... něco ze mne prchá, odtahuje se... procházím masívem, který se nerozestupuje... lační po mém těle... masivním prstem poklepává na lebku... postupuje metodicky... dutina ho fascinuje...

Dáme vás dohromady... do rána je půl věčnosti... yes, sir... půl nepodněcovatelské věčnosti... trýznivě nezanikavé věčnosti... věčnosti bezzubých úst, navždy vyhaslých trianglů, tančících červů, deprimujícího vidění a slyšení... vše hrůzné odhazuje závoje... půl věčnosti je zející rez, spílající Medúza, chroptění slábnoucího srdce... dáme vás dohromady...

Znáte strach ze spánku?... z možnosti už se neprobudit?... nebýt, navěky nebýt mezi živými?... ze setkání s nejvyšším, jehož možná nelze spatřit?... z pravděpodobností nekonečné noci někde v nekonečné galaxii?... z absolutního neznáma, v němž se rozplyneme na miliardy atomů... znáte hlubokou neukonejšitelnou lítost nad opuštěním tohoto mizerného světa?... mnohocestí k jediné Velké Výčitce?... dáme vás dohromady... údy se navrátí ke svým povinnostem...

Krátce po probuzení údy se hlásí k životu... hieroglyfy na stropě zmizely... postel se přestala viklat... žaludek jsem měl stažený stravujícím hladem... v příkrém rozporu s přívalem optimismu,

jemuž jsem se ochotně poddal.... srdce bušilo pochodovým rytmem... věčnost je nesmysl... s jistotou zvedám pravou ruku a se zájmem pozoruji činnost svalů... žádné známky slabosti... biceps jim velí... zatínám pěst... je schopna udeřit... je schopna vyhrožovat... představit se jako momentum... ať si mne přepadnou... budou překvapeni... co ze mne včera prchlo, je už zpátky... počítám si puls... ochranné mechanismy v činnosti... přežívám do dalšího dne...

Vešly dvě postavy v uniformách... můj dojem, že se jedná o stejnokroje... muž a žena... zastavili se u mé postele a vyčkávají, co řeknu... vidí mne, jako já vidím je?... jsem v jejich očích neužitečný tvor... nebo mne potřebují pro experiment?... pro další fázi experimentu?... oba mají kamenné oči, ani stín účasti či ochoty sdělit mi... co zamýšlejí?... kdo je poslal... moje slabost jim propůjčuje nadřazenost... jejich soustředění je nemilosrdné... došlo mi to... jsem jejich vězeň... zbytečné naděje... město je tvrdá instituce... vykalkulovaná lhostejnost... pokud někdo nad nimi nevynes soud...

Dali jsme vás dohromady... naše štědré pohostinství... pět věcí našich snah a jedna věc důvěry... hlas muže se rozléhá po pokoji, jako by se linul z rozlehlé vodní hladiny... všechny funkce zaktivizovány... úder do kolen... vysoký výkop míče... quantum satis... jsem schopen skákat, jak budou pískat... žaludek řádí, musejí ho slyšet... nezajímá je to... jen moje jho... tanutí mých myšlenek...

Z možného hrobu na půl cesty ke kolébce... zažehnali moji krátkodobou vetchost... merci, whoever you are...

Muž a žena stáli nehnutě... sochy... omyl... hodně omylů... roboti? zaměstnává město technicky dokonalé roboty... jsem v pokušení si to ověřit... sáhnout ženě za výstřih... gesto obdivu jako za Ludvíků... co když z bradavek vyšlehne blesk... smrtící voltáž...?

Dali jsme vás dohromady... žena zamíří přehnaně dlouhým ukazovákem na světlo nad dveřmi... je zelené a nebliká... to má být důkaz?... každý blbec umí zacházet s vypínači... nejsem slepý... ale jsem rád, že jsem pohromadě...

Kdo jste, co jste, proč jste za mnou přišli... hejno otazníků...

proč nesedím u stolu a nepojídám nějakou krmi?... nejsem v náladě bavit se s roboty... co se to se mnou stalo?... přesně... vyčíhali jste si mne?... potřebujete mne?... na co?... nejsem Perseus... na obludy máte zde jistě také roboty... připomínáte mi chodící mumie... ta žena má tvar shnilého leknínu... čím je obdařena?... mají roboti použitelné genitálie?... penisy a vagíny?... chámovody a vejcovody... umělé spermie a umělá ova?... za jakým účelem... předvádět se nemusí... jsou to roboti... soulož robotů?... vrchol nejasností... nic směšnějšího bych si nemohl představit... kdo a proč by jim čistil žlázy... mechanika, žádné hormony, enzymy, superchemické reakce lidských tkání... a hlavně city, city, city... promenády citů... jejich galvanizace protichůdnými city... kvašení, vření, výbuchy, salta, bolesti, extáze, naděje, zoufalství, porážky, dominance, prožitky, strach, obdiv, pohrdání, lítosti, urážky, nenávisť, láska... všechno v nekonečných variacích... lež i pravda se obracejí na útěk... člověk tvůrce se znetvořuje... sebe i ostatní... odvléká jejich duše jako kýženou kořist... stíná... jako by stínání byla kratochvíle...

Ukáže se, že můj mozek se baví předvídaním moderní dekadence?... stupňováním předhozených kliše?... je v něm nezdravo obran... zadýchaných zrcadel... klíčových dírek... bloudí rozsáhlým sadem fantazie zjitřené viděními na ochozech šílené doktríny... slepecky šmátrá po stěnách začazených ohni spaloven... opíjí se žluklými nadějemi o sterilně blaženém věku... nezachytitelně sklouzává do brutální noblesy nemilování...

A proto si vymyslel, sestavil, sesmolil, vypotil, vynutil, vykroutil, vysykal, vypudil, vyržál, vyplahočil, vychacharoval, vystaral, vykličkoval, vykálel, vydrezíroval, vyrouhal... a zestátněl pověstnou Nauku... jejíž výklad je stejně temný jako její podstata...

Pozvolna se mi rytmus života v městě zadírá pod kůži... balancuji v něm jako čerstvě narozený šašek... nařizuji si nařízené... přežití se musí skládat z drobných útvarů násilí... nakonec všude je přežití řízeno axiomy násilí... od zúčtování s plodovou vodou... posledního vzlyku pupeční šňůry... od bye bye k děložnímu ráji... od prvního mihotání světla... prvního styku s bradavkou násilně

vtlačenou do kojeneckých úst... od obřízky a prvního vypuzení ještě voňavé fekálie... atakdaleatakdále... obrana prakticky neexistuje, je pomyslná, nespolehlivá, setkaná z neviditelných nitek rozbřesků a západů... ze zvonů varování a tichého sykotu země... z panik probouzení... z mozkopudných představ...

Následkem předešlého jsem vyzván k odchodu, propuštěn, vymrštěn, vyštván... cokoli jim libo... ulice mne zaplavila ponurým světlem... bylo zataženo... než jsem opustil areál nemocnice, přísně nazírající strážný se na mne vytasil s obálkou a stručným: řiďte se instrukcemi... co jiného se dalo čekat... příkazy, nařízení... bedlivě naslouchejte a poslouchejte, pane... až se vykoupete ve vlastním potu... až vám zmodrají pysky... až se vám zpřetrhají šlachy... až vám umdlí váš nepříjemně vzpurný duch... je třeba, abyste hubil své neposlušné nitro... ať z vás vyčísí ten odporný smrad individualizmu... (nechť vás osvítl kapitola třicátá, paragraf osmý Nauky... milujte se s Naukou... jediná přípustná forma milostné extáze v naší nemilostné zemi)... je třeba vědomě si z duše odsávat nečistotu, hnilobu uzpůsobujícího intelektualizmu... cizinče... rychle, a to hodně rychle, poznávejte, co se tady netrpí.

Spěšně se odnaučte svým fosiliím partikularizmu... pěstujte vykladačství jen pod naší lupou... nebojíme se vás... proto jsme zrušili ploty a plůtky mezi sebou... ale klidně prolijeme vaši krev, narušíte-li nám hranice... hranice všeho, co jsme důmyslně ohraničili... náš hněv vám vytrhne jazyk, roztrhne hrtan, abyste nás nikde nemohl pomlouvat... nikomu nedlužíme vysvětlení... jsme širokonosí, širokoprsí, širokovidní... jsme poplatní jen svým učebnicím... svým strážcům... netěšte se na okázalý pohřeb....

Co mi zbývá?... lov na tetřevy?... expresní sebevražda?... melodramatický sestup do kraje nesmyslných iluzí?... skřípání zubama několik hodin denně?... napínání šíje až k prasknutí?... laskání chcíplých veverek?... ejakulace do odložených sukní... párátkové orgie?... účast v tajném Klubu Rozčtvrcenců...?

Co si vybrat, pokud vůbec existuje možnost volby... napsat knihu trvalé skepse... márníční ódu na tisíc voskovic... příručku dokonalé ošklivosti... onaký slovník vzteklých psů s tvářemi andělů...

zatančit si menuet s kydavci hnoje... obnažit svého bojovného ducha (kdysi bojovného) a nechat se vepsat do análů padlých diverzantů...?

Co připustit?... abych si nemusel vyrvat znechucená střeva... abych se nemusel vypískat z nejvniternější sebeúcty... abych svým přitakáváním nevymýtil ze sebe poslední zbytky statečnosti... abych mimoděk neudeřil do bubnu zkázy... abych se tragicky nezharmonizoval s kvílením prasat... abych se nestal řitním otvorem pro tzv. revoluční ideje... abych si nezačal libovat ve vůni cibule a laciné zápražky... abych se nestal zatvrzelcem non plus ultra

Co vyloučit... abych neskončil jako výlučný vyloučenec... oz-nobenec... karikatura tančícího na patách... bytost zoufalých návratů k posvěceným prdelkám... abych nezhoustnul vlastní krví k profilu uvědomělého papouška... abych nečechral odporné cizí peří... abych... abych... abych... až se nakonec překřtím na Abycha... sedě na rozpálených zdech tzv. nové přítomnosti... zaschle přilepený jako mrtvý motýl... jejich znamení na čele i na obou tvářích... cudně skrýváje identická znamení na přivrácených půlkách...

Tak vězte... jsem Abych, syn kremelské karyatidy a jejího syfilitického tvůrce... stvořenec prosáklý jejich neřestmi... jejich vyzkoušeným barbarstvím... jsem Abych, generační patvor s padacím mostem na každém kroku... jsem skřet spojený s jejich světem geografickou nehodou... rozenec smradlavých uniforem... pšá, krev... nahltal jsem se jich jako dlouhé věty nemožně odporné svým obsahem... svou formou... důsledky...

Jsem Abych, který právě vyšel z d'áblový držky...

Podle instrukcí bloudím ulicemi až k přičaplé budovičce, na níž je nenápadný nápis... Svaz geniálních klaunů... kolem něho poskakují již nápadnější neonové vykřičníky... ptám se kolemjdoucího, jaký mají význam... mají pobočky v každé větší ulici... zdůvodnění jejich významů a činností... kolemjdoucí má v očích nechápavé zrnění... odchází... ohlížíme se jeden po druhém... oba naprosto nechápavě...

Dozvídám se, že Svaz má hluboce zakořeněnou tradici... za čle-

ny přijímá jen uhrovitá individua, která pod přísahou popřela svou existenci ve prospěch géniů... dále se musí vyznačovat pohřebním vzhledem a hyperelastickou páteří... nevylekatelným duchem a pohrdavým postojem k milostným hrátkám... vyžaduje se, aby věřili v perspektivu negací a měli bezvýhradný poměr k současnému dění...

A postřeh... bleskurychlost... Svaz si je zdarma vyhýčká v kurzích zasvěceného čenichání... Svaz jim vloží do úst nejvyšší případy oddaností... z nichž pro ně vyplyne věčnost... Svaz osvětlila lucerna věčnosti... vivat, vivat, vivat...

Tak za tohle mne mají... klaun... a má to být pro mne čest... géniové mne přijmou mezi sebe... never mind clowning... člen... co by... jednou odchovanec vysoce uznávané rekvizitní společnosti... svazu plamenných idejí... kdysi opomíjených vulgo potlačovaných idejí... idejí zabarikádovaných ignorancí... společenskou zanedbaností... opět a opět vyrvaných z jediných možných souvislostí... zatemnělými mozky ámenových bab... lživým zobrazením světa po celá staletí... uřknutým idealizmem a nekonfliktním řešením aktuálních problémů... bubarandabác... vyšla hvězda nejen nad Dakotou... andělům se zavřela huba... čerstvé hroby připravené zejít... mdlá srdce jsou správně předurčena k zániku... Svaz geniálních klaunů nevznikl louskáním ořechů... rozšiřováním panenek... krupobitím deziluzí... z povstaleckého elánu svých členů... adeptů neskolitelného zítřka...

Vstupte, cizince... uvidíme, jak na vás zapracujeme... odhalte prsa... vyplňte přihlášku... jen věrohodné údaje, prosím...

Vzhlédl jsem k ruce, podávající přihlášku... na prsteníku trůnil skvost ve tvaru lebky s temenem ozdobeným azbuckým písmenem... dvojhláskou?... žena měla pohlednou tvář, která odmítala jakýkoliv projev sympatie... nebo obdivu... dívala se na mne spatra... její oděv, vojensky šedozelený, přiléhal... odpuzoval jen barvou... z tvaru ňader jsem usoudil, že je obdařená... v očích se mi hlásil stín nedůvěry, obžaloby, odmítání... komplexní stín... chladnokrevný, podpírající si bradu výhružnou pěstí... pro jistotu... co kdybych si udělal zálusk na nestřežené ženství...

Neseděla přede mnou žádná puťka... žádný hydrant dobře utajených vášní... žádný předmět lidského naplnění... toužící po přepršce protipolných vznětů... po romantice se vztyčeným penisem... žádná femme fatale... žádné přijď a zkus... čiň nebo odraz...

Žádný laskavý esej o zvědavém ptáku na pružné větvi... žádná odběratelka přirozených zvráceností... cool chic but... žádná Madame de Stael... jen štíhlá a hádám vysoko exudující poněkud dráždivé pižmo... zahrnul jsem ji předsudky... vrhnul jsem ji napospas hordě tatarských nájezdníků... vypořádala se s nimi jediným slovem... kuš... a mrazivým pohledem je proměnila v ledové sousoší salutující neviditelnému atamanovi... dokonalý záměr... symbolika předstihující mé přání... předurčená realita... od toho jsou klaunové génii... kam krok, tam šláp... kam šláp, tam zboř... kašlete na magnolie... sekery mají spásnou moc... kult neprodyšné metafo-ry... zákaz oplakávání... odhodte kroupenky... kůzlečí olizy... chorobné iluze... zavšivené vzněty imaginárních spolustolovníků... vyvlečte na dvůr strůjce šarád a obětních beránek... ubíjejte konformisty... jenže které?... jsou na obou stranách... stejná dušování... katechetové stejně obmyslní, stejně licoměrní... ochotní k obojkům a obnubilacím...

Listuji mnoholistovým přihlášky, uvažuji, je-li vůbec ve mně něco geniálního... klaunovství mne neodrazuje... géniové by mne za normálních okolností fascinovali... jenže okolnosti nejsou normální.

Vyčerpávající agenda... šílenství... sandinistický sadismus... 600 otázek... rozezpívávajících mozek... s ničivou účinností... všechny zbraně známé od počátku lidské rasy použity... smrtelně provokativní... výplody nejchořejších duší... bohů násilí a degradace...

Květy zla rozkvetlé do obřích rozměrů... hnací síly bestiality... obscenní kavalkády zvrhlých představ... démonická chladnokrevnost školy zločinů zahalených rouškami sociální rovnosti... zdůrazňují umrtvující procedury jako cesty k zdokonalení systému spravedlnosti... vynášejí věrolomnost jako ideál... základ nové společnosti... křivení charakteru doktrinářskou posedlostí... otevřenost

tí brutálních emocí... tyranickým dolováním nejsoukromějších tajemství... nekonečným proudem neúprosné nenávisti... systematickým ničením svědomí... nihil accidens... produkty nejmělejších mistrů zloby...

Napadá mne, co ze mne zbude, až přihlášku vyplním... co bude následovat, až se jí zmocní příslušná autorita... bude-li přijata, jaký bude ze mne klaun... zvábí mne mé klaunovství ke hře o genialitu?...

Naučí mne chladnému odhodlání provádět cokoliv... přijmu sám sebe jako důstojného klauna?...

ODKLADY PRVNÍCH SNĚHŮ

Otázky mne natahují na skřípec... stahují mi kůži z těla... polykám sliny... chtějí, abych panáčkoval... stal se úspěšným mutan-tem, aniž by kdo strměl nevolí... ztratil paměť v peřejných vodách milované frašky... obrýlen úžasem nad pomatenou avantgardou cinkavých pluviálních... upravujících svět vlčí mlhou drobnohled-ných velikánů... pseudopseudopseudů... naléhají se skopolamino-vou uvolněností na odhalení pravd... pravd, které si každý člověk rád drží pro sebe... pravdy i mrzácké... pravdy nízkých skutků... touží po Armagedonu... vypouštějí dým a páru... oživují atmosféru prvních sněhů vyvoláváním jejich duchů... otázky se místy promě-ňují v maniakální zuřivce... šacují mé svědomí, jako by na chleba nebylo... řítí se na mne jako lavina... hrozí řeznickým nožem... mávají sekýrama... zarývají do mě zpěněné držky... rozkládají mě na základní prvky... element za elementem prochází jejich troubo-vitou řítí... vychutnávají rozpaky a bezradnost... udělují tisíce ští-panců... dacansky mi vyhrožují... tamhleten kandelábr, pane adepte, už něco pamatuje... tolik, že z něho rostou jizvy... nejvyšší čas odhalit se... jak by se vám asi žilo v popelnici... mezi roztříště-nými kostmi a hladově čilými potkany?... s červy a zapáleným doutnákem... bez helénské krasojízdy a odpalovací rampy pro vaše kaštany... deset bodů za každý omyl... prohrajete... bídňě, smolař-sky... takových svazem prošly celé armády... máte se rád?... jaké dogma vám k tomu nejvíc vyhovuje?... nevíte-li si rady, jsme schopni vás naprogramovat ad maximum... vymyslíme pro vás no-vé adaptační mechanizmy... génus klaunů je schopen ovládnout svět... ale docházka povinná... a hýžd'ové svaly držte v šachu... zbavte se všedností... hučí vody vyřešených nářků... vstávají noví bojovníci bez roztřesených brad... bděte, nastavujte vnímavé uši... čtete v duších zrádců odkojených obojetným časem... zdvořilost za jejich okolností je zločin, úskok, vyklešťující gesto...

Otázky na mě syčí jako vydrážděné kobry... přenašečky a rozdě-lovačky jedu... supi vypuštění na historický nálet... raid sounds

better... velké anulátorky sesmyknuté z černého nebe nesmiřitelnosti... great whores of infliction... s aplanující schopností buldozerů... se smrtící důkladností cepu...

Odpovídejte pozorně, pane... procházíte zikkuratem Anno ani... klestěte si cestu přijatelnými odpověďmi... nasupenost je rozsudek... svrnutí z nejvyššího patra... rozrážení lebí a páteří... jednoúčelové a basta...

Otázkám nelze upřít soustředěnost, upírnost, převratnost... geniální mstivost... Autor byl jistě přítomen vraždění novorozeňat... Svaz si ho najal se vší bedlivostí, které byl v dané době schopen... dal mu ultimátum, jemuž neodolal... střidu namočenou ve zlatu a krvi... opil ho miliony rohlíků... pro jistotu...

Autor nezklamal... hliněné nohy svých předchůdců nahradil ocelovýma... ready to crush... vynášel způsob, jak adeptům ovládat obě hemisféry... bez ohledu na to, zda jim Svaz vnutil tvrdé, naléhavé skutečnosti... nebo se jednalo o dobrovolníky-blouznivce... tlak zájmů byl pečlivě kontrolován... postaraly se o to nepodružné otázky s finálním zájmem... jejich psychologie byla zázrak na všechny strany... prohlubovala roli, pro niž budou případně určeny... základy černobílého vidění... systém zárazníků... zjednodušený pro jednoduché myslí... tak nějak se to navádělo... pravda však stála na opačném břehu... s celým svým bastardním objemem... a také se svou překerní kulminací... mezi mnou a ní pluly kalné vody odsouzené minulosti, kde semotamo probleskovalo něco, co bych nazval krví... ááá, výkaly revoluce... Autor ve snaze přiblížit tupým mozkům, jako jsem asi (podle nich, těch, oněch) i já, nutnost kazajkového souladu, stvořil veledílo... úmorné veledílo šesti set do úmoru vyčerpávajících otázek... mentální kolos... rozhybatelný pouze maximálním úsilím koncentrace a podvědomí... rozjetý kolos musí být nezastavitelný... jede a jede... s nákladem božích hovniválů a kladně vyčerpaných nervových soustav...

Nemožné je nemožné... ani nejgeniálnější klaun nemůže mít tak herkulánské schopnosti... aby úspěšně splnil požadavek Autora... ne během hodin nebo i dne... nováček jako já potřebuje výklad... navíc já cizinec, oni již zdravěji k tomu přičmoudlí... otázky před-

stavují širokou step... nedozírnost oceánu... jehož hladinu bičují od nedávného pradávna první sněhy všech druhů proponentů progresivní agrese...

Čelím zde něčemu, co zřejmě vyžaduje časoprostorové vnímání, lehkopádnou devalvací mých dosavadních hodnot... škrt zde, škrt tam, šmytec... akutně zbystřené smysly... za účelem pozorování jedinců, kteří zůstali ve svých bahnech... kde se dosud bahní jsouce předmětem opovržení osvícených mas... bahno není synonymum pro neposednou mysl, bujarou extravaganci politicky nedomrlého jedince... bahno je objektivizovaný aspekt nezvratitelného pádu... Svaz není dobročinná organizace... o váhavce nestojí... rozměklost vede k citové rozbředlosti... ke ztrátě schopnosti srovnat si všechno správně v hlavě... nicméně Svaz si osvojil metody cílevědomého přístupu... diktát... diktuje... diktuje...

Není hodiny či dne, aby nediktoval... nástrahy překonal... nadiktoval metody diktátům... proč jsou klaunové geniální...

A proto šest set otázek... příprava ke studiu Nauky o nemilování... dílo nesmírné kapitálové hodnoty...

Dovoluji si vyhodit obě paže do výšky... jediný pohyb v prázdné místnosti označené jako „mozkovna“... dobré znamení... tady se mozek uznává... možná se na něj i věří... bůh chraň, město není jednotvárné... žije i ve svých mrtvolách... nechává zdání plout kolem jako leklou rybu, ale mýlili byste se... radostný poznatek... pomoc mé neutuchající plynatosti... zářivka... první krok k pramenům nového vědění...

Pohyb mých paží rozvířil vzduch... dveřmi nakouklo oko plné jasné bdělosti... vchází žena... jiná než ta první, co mi podala přihlášku... s pohledem lučavky královské... kývá hlavou... ne soucitně nebo chápavě... složitost úkolu to vyžaduje... školení zítra...

Noc přespala v odlehlé krajině... budík ťuknul do hlavy v pravý čas... vysílený vysílač hrál zřejmě celou noc... den otevřel žabím koncertem věhlasného skladatele... poté kakofonie jako doprovod k rozcvičce tužící tělo... občane... město vám ukládá... město vám vytyčuje úkoly... město vás vyzývá... městu dlužíte... město naléhavě potřebuje... město vyhlašuje... město navrhuje... město zasa-

huje... město je váš vůdce, vaše hledisko, vaše spasení, vaše naděje, vaše dobrodružství, vaše výhra, váš dar, váš život... proto se vám klade za úkol... město je vaše pevnost, vaše budoucnost, vaše privilegium, vaše pevná půda pod nohama, váš otec a matka, váš život... otevřete Nauku o nemilování na stránce čtyřicet, paragraf čtyřicet, odstavec čtvrtý... Autor, jemuž město vděčí za své zdi, za své kanály, za svá dokonalá splachovací zařízení, za své podnebí, za ukojení svých nároků, za svou existenci vůbec... Autor vám zde nařizuje, co všechno je třeba vykonat, jak se třeba podřídit jeho slovu, aby soukolí naší společnosti nezadrhlo... aby vaše elektroencefalogramy byly v dokonalém souladu s jeho Mocným Slovem..., abyste se zbavili stereotypů, odsouzených myšlenek, riskantních promlk, nakažlivého přepychu, neplodné spontánnosti, pitvajícího svědomí, chmurných rezignací, křišťálového skla, byzantských šperků, renezanční dekadence, relikvií svatých, nepoužitelných umělých chrupů, přátel negogolovského původu, korunních svědků, vykasaných sultan, promodralých lýtek, dřavých prezervativů, secesních křivulí, rozkousaných doutníků (kromě kubánských), umývadel, do nichž káleli naši odpůrci... Autor si vysloveně přeje (stejná kapitola, stejný paragraf, stejný odstavec), abyste odvrhli sen noci svatojánské, legionáře fanatismu, pohlavní neukojence a podobné tmáře, dále babiččiny almary, na nichž je kurentem napsáno hopsa hejsa do Brandejsa (Brandejs patří už k nám, nezasluhuje takové skotáctví), zůstávejme rigidní k jakýmkoliv svodům, včetně říčných a nekorigovaných velikou Naukou o nemilování... a ještě si povzbudivě do nového dne zapějme: krávy bučí, svině kvičí... u nás líp než v zahraničí... Tralalááá...

Konec vysílání... a ta zpěvanka přesně vystihující novodění... nepřátelé over there jistě blednou... kalné vody revoluce?... nehorázný žvást, propaganda protinožců... kublajchánovská zášť... někdo si from over there zamanul, že poplivá pietní závažnost sviní... tvořivě schopných vepříků...

Už nyní se mi ozřejmilo, že se město nedá... město je udatná samice... klasický příklad ostrakizace dovedené do zářivého konce... dalo minulosti pořádně na prdel... div... v náprstku celá pla-

neta... v náručí ramenaté chobotnice... reforem schopná... krado-
milná (sociální odštěpek)... odpadlickotrestná... uroborosická...
lipičanskotlapná... zubrovilná... cerebrum cerebri... údolačná...
mnohopohlavní... poetická (začtete se do básně Testikulární slu-
nečnice alias spermojedka)... kolik (o díky vám kéž zněly by jak
zvony) nepřítel pozřela ještě v spermiálním stavu (...oui, mes pe-
tits cochons)... město jako samice... lepší přirovnání nenajdete ani
v onanistickém manifestu... ani v lemplistických traktátech, jimiž
se chlubí sdostatek vězatých měst... město Samice dojemně sdílejí-
cí své falické ambice se Sousamicemi... z nejbližších okolí i odleh-
lých dálav (včetně kremačních údernic...)

Rozhodl jsem se, že mám velice plodný příspěvek do případné
diskuze o mém poměru k městu... kašlu na opiové vlčí máky... na
čimčarující popěvkyně z Pytle rakví... na milkomilné barytony z
Kunderavé kudrny... raději si podleju oči krví říjící samice, ke které
mne bukolicky zavál osud... teď mi dochází, že jsem vždycky, byť
podvědomě, k samicím inklinoval... vábily mne na nich noogi s
eroticky nasazenýma bagančatama... ze všeho nejvíc... (náhodný
trus jsem beze studu oprašoval rozmarýnovó štětičkó)... krásně se
uvolňuji, rozjíždím... a dokonce se angažuji politicky... i když si
toho zatím nikdo nevšiml... chce to jen čas... postřeh...

Kolmý pohled na hodinky... zatrnulo mi... tepny se roztáhly
obavami, že se včas nedoškolím... včas, abych vyplnil přihlášku,
která rozhodne poměr města ke mně... osudový lejstro, vážení...

Než se rozjedeme naplno, řekla lučavka královská, které se mezi-
tím přes noc udělal na tváři úctyhodný uher, chtěla bych zdůraznit,
že ke studiu, a tím pádem k pochopení Autora, je třeba maximální-
ho soustředění... dobový ideál se nevstřebá povrchním přístupem...
slovo za slovem je výpotek génia... věta za větou příklad jeho ne-
hynoucí velikosti... odstavec za odstavcem pomník jeho velikosti...
stránka za stránkou rozkrývá lidstvu netušené obzory... probírejte
se jeho géniem pozvolna, logicky, se zaměřením na konečný
efekt... precizní vyplnění nejdůležitějšího dokumentu vašeho živo-
ta... přihlášky... vaše posudky musí být jasné... jako obloha nad
naším drahým městem... a žádné fiškule... žádné úlety... Autora

by se nepříjemně... ba, co dím... ničivě dotkly... ústroj jeho myšlení je nedostižitelný...

Autor miluje kázeň... nepřipouští interpretace kromě svých vlastních... jasný rys geniality... ideolog světového formátu... myšlenková klenba našich dějin... sen paní a dívek... postrach věrolomníků, zrádců... podstata všech zdravotních naší krásně neohrožené vlasti... nic nemá takovou odezvu jako Autorova rčení... jste svědky růstu nového světa... avantgardního... najděte si ve slovníku slovo avantgarda... je v něm slovo garda... být na stráži... bdít... za každých okolností a počasí... i za třeskutých mrazů... i kdyby vám při tom měly umrznout generálie...

Lučavka královská se odmlčela... zřejmě dojatá tak přesně formulovanými myšlenkami... Autor musí být na ni hrd... je jeho generační a propagační spojka... potřebuje ji... v mocenském rozhodování je těžké být sám... přčetné naléhavosti naléhají i na neuléhavé autory... nekompromisní náprava všeho zlého je kolosální úkol... světem se toulají mraky nemravů... výroba želez, ať skutečných či mentálních, nesmí pokulhávat... Autor chraň... prázdné juchání nepomůže... krysami se to jen hemží... i když Autor je největší krysař všech dob...

Lučavka královská se s jistou dávkou opovržení zadívala na budoucí adepty Svazu... tíha... bedra se mi prolamují...

O polední přestávce mne zastavila na chodbě... nezněla tak lučavsky jako při zahajovacím proslovu... kandidáte (povýšila mne), laskavě (co to žvaním, řekla stranou) si uvědomte, že tady nejsme v žádném milosrdném podsvětí... slepičí polévku, kterou jste se právě napral, si musíte zasloužit... zásluhy... kandidáte, Zásluhy... stohy zásluh... jinak bída, zmar a utrpení... tyhle kategorie jsme ze slovníku ještě nevymazali... Autor by nás za to... spravedlivě... kopnul do prdele... Autor je kriticky spravedlivý... uznáván jako nejvyšší soudce... nejinformovanější sečítatel přestupků... hlavní dodavatel našich renovovaných hřbitovů... plňte jeho pokyny, cizince... pro vlastní dobro... ať z vás není pelášící ušák, na něhož míří sto hlav... naše skutečnost má bič jako mrakodrap... životní příběhy bez náhrobků... knihy plné nebožtíků... žaláře bez jediné kachličky...

krucinálové otvory ve zdech... žádné skuhrání, mňoukání, pípání, vzlykání, kňápání, šukání (kromě babiččina způsobu)... berte to vážně, nebo vám nehty nikdy nedorostou... propadliště jsou ready... pijavice zbagrujeme... zazdíme... pro výstrahu generacím (kdyby je náhodou napadlo ujet z cesty)...

Lučavka v té chvíli vypadala opravdu královsky... téměř jsem od ní odtekl jako sliz... nepatrný sliz od kalkulózního obra... jako škodlivina hubící Autorovy geniální výměšky... korporelně neviditelný, neznatelný... já z kategorie šmíráků... zahníváků... umodlenců... akvarel z tyrozináz... půl těla z vymřelého pokolení... hudlař, zakuklený špion...

Ujasnilo se mi (nejméně již po padesáté), že přihláška bude zdoluhavý proces... ve městě rychlých postupů... v prostoru zavržených anachronizmů... a tajně drkotajících zubů... v městě, které se rozříkalo do tisíců Autorových klišé... c'est si beau si prozpěvují jen těla na roštu určená k poslední transakci... k trvalému zapomenutí a vyvanutí... i zde naposled zahlaholí mocný Autorův hlas... historie zhltně další sousto pod jeho vedením... nicsenedějebez-jehovědomí...

Odpoledne vyměnili lektora, instruktora, fízla... nositel mnoha vyznamenání včetně za nejsmradlavější ponožky... smrděl, kde se dalo... i jeho poznámky byly smradlavé... ale tím pádem se dal odhadnout původ... hlava z udusané hlíny... na tvářích mapy jaterních skvrn... měl nakřáplý hlas, jímž smýkal po místnosti, aby z nás vypařil (jeho šplecht) poslední špetky zhýralé neuvědomělosti... poplácával při tom zadek Autorovy sošky, kterou si přinesl s sebou... zřejmě tím chtěl naznačit, že je do ní zamilován... občas kýchnul a láskyplně (?) otřel hlavu sošky posmrkaným kapesníkem... zbytek svědomitě vyprášil do prostoru učebny... všechny jeho zvyky byly důkazem zdravého těla v zdravém duchu... zdraví vytváří zdravý svět, plynatost je důkazem dobře fungujícího zažívacího ústrojí... máme mu dávat volný průchod... prdění je nejslavnostnější moment dne... důkaz žláz osvoboditelek... výraz úžasu nad dokonale dovedenými procesy... a čelní útok na superútlocivky... markantní faktor v boji pro odlidštění... opak by byla zruďná

přemrštěnost... největší hrozba revolucí jsou zaražené prdy... prohlásil na jednom mezinárodním kongresu Veliký Autor... žádné piplání přírody... to bychom se probořili na nejbližším ledu... nakonec motory fungují, protože rachotí...

Následovala rektální exploze takových proporcí, že by závistí zblednul i sám Autor... svědomitý trénink se vyplácí... ideologie se neobejde bez mnohahlavňových odpalníků... zařídte si to, aby vás jednou nepochovali nadmuté jako kozy... mám na mysli kozy rohaté...

A kopytnaté... ne nějaké erbovní zmuchlaniny...

Poslední slovo zdůraznil úderem proletářsky modelované pěsti...

Stůl poskočil i se soškou... zakymácela se... střemhlavě padla na zem... střemhlavě, tudíž jasně na hlavu... hrůzný úlek zkrátil majitele jaterních skvrn na dobrou polovinu... neodpustitelný prohřešek... Autor padlý na hlavu... konec, konec... Autor nikdy nemůže být padlý na hlavu... to vylučuje Autorskou genialitu... rozevlává prapory nepřítele... vpravdě konec světa... a skutek neutek... zpráva o Autorovi se v mnoha zněních roznesla po celém městě... někdo ubral, voňakdo přebíral, televize vysílala, jen aby se neřeklo... nic konkrétního jako povětšinou... ševalilo se o tom i v podloubích a na konečných... Na náměstí Radostných Pšouků zatkla policie muzikanta, který si zpíval zakázanou odrhovačku Já nic... S takhle bezobsažnou větou se nelze jen tak poflakovat na veřejnosti... Zákon: vše, co se v městě děje, musí mít obsah... Jediný Autor všeho může mluvit o ničem... pourquoi?... protože jeho nic je ve všem obsaženo... i když je teď padlý na hlavu...

Zatčení bylo provedeno bezpečnostními orgány s vysoce vyvinutými orgány... velel jim nejvyšší předříkávač Nauky o nemilování... ataman z Kalíšetské Róži... zapodezíral muzikanta z diverzantních úmyslů, které měly za úkol udělat z Autora veřejného blba... a tak zmařit, co se ještě samo nezmařilo... a cizinec přišel ke všemu jako koza k petrželi... tj. krkolomně... postoloprtně...

V mracích, které připluly k městu, se zjevil obzor... tisíce občanů zvedlo hlavy... obzor znamená vždycky naději...

Okamžitě nás rozpustili... smrad'och si ještě chvíli bubnoval prs-

ty na ubíhající čelo... vyštěkl na nás ještě několik příkazů... chraplavějších než předtím... kdosi nám neznámý přiložil na oheň několik dalších polínek hrůzného očekávání... bledl víc a víc... zbledly mu i jaterní skvrny... horní ret se mu tetelil jako zraněný motýl... do několika hodin se celé město dozví... čeká ho soud... bude veřejně pranýřován... Svaz geniálních klaunů ho vyloučí... dopustil, aby Autor padl na hlavu... vrcholné zneuctění nejgeniálnějšího z génů... navždy znemožněn... prozkoumají ho do desátého kolena... zveličí zanedbatelné prohřešky jeho dětství, mládí, rané dospělosti... doby, kdy měl tvář jako pokojný lívanec a srdce překypující revolučním háráním... léta politické dřiny vzala za své... zbudou jen zasuté vzpomínky...

Opouštím budovu... ze všech stran je slyšet podobné úvahy... kdo ho opravdu zná, asi mlčí... zastírá, že ho vůbec kdy znal... nebezpečné znát někoho, kdo nechal Autora padnout na hlavu... nejhorší ze všeho, že z hlavy té sošky se vysypaly piliny... navíc podřadná umělecká práce... umění nové doby zdiskreditováno... obyčejné piliny... kdyby aspoň cedrové piliny nebo ocelové piliny... aby se bylo čeho chytit... co vystavit na odiv... čím omluvit ten nešťastný debakl...

Je jasné, že budou padat další hlavy... a... a zatrnulo mi... co se stane svědkům tohoto maléru... budou vypovídat, budou rozptýleni do světových stran... exil či poprava?... mlčet, nebo předstírat rozhořčení... zapírat do krve?... viníka sežehnout nemilosrdnou kritikou?... poslat na něho smečku dog?... navrhnout nejvyššímu soudu, aby vynesl rozsudek ještě před začátkem soudního řízení?...

Veřejně ho upálit na hranici jako čarodějníka?... hodit ho napospas divé zvěři... nejlépe zauralským krokodýlům... nebo hodžovským kancům... pravda se neodpouští, hlásá kdesi Veliký Autor... pověsit ho za ptáka nad obrovskou tabulí, kde jsou jména všech kastrátů revoluce... samozřejmě už vykastrovaného... aby se nenařušila jednota...

PSOVODI V DŽÍPECH

Z velkoleposti do beztvárna nových zítřků... do nahodilostí překážek... s maskami nevrstevníků k zpěněným hubám a hovnometným prskoletům... ke krychlovým džbánům kolumbárií...

Rozrážení kolenními hřbety... co do rozlohy gustatorní dávení... paf... paf... symfonieta komponovaná mnohorožci... ztopořenou jurisdikcí... fraktury, napravte se... na dno s darmošlapy... nagrása po zaslúgam... paf pal... paf... kostnický ustalovač... dávno tíh-noucí k seči... na jeden, nanejvýš dva záprahy... letiště rozkuckaná coprohumorudělníky... zázvorovými ženichy ještě plnými čumi-lů...

Sedím na karoserii škytajícího prdoleta... zatím se hádá s komží...

Potřebuje klystýr... odehnat přihlíživce... jejich kozí měchy... rozpadlé třmeny svých motolásek... odtrhněte je od jejich civění... město se právě třese na něco jiného... jeho třesavka má vysoký kmitočet...

Durchunddurch... dívá se... pozoruje optikou změněnou semsnímními událostmi... na šaškování břitvu... Autor je krajně znechucen... à propos... komu se dá věřit?...

Nikomu, zní odpověď... nikomu... jsme v polárních krajích důvěry...

Na cestě kradmých kroků, kradmých pohledů, kradmých vyznání...

Všichni jsou obžalovaní... všem hrozí obžaloba... se všemi se zatočí... je to jen otázka organizace... jediná spravedlnost je přísná nesmlouvavá spravedlnost... spravedlnost těch nejvěrnějších, kteří by za Autora cedili krev, aniž by hnuli brvou... (pokud vůbec takoví existují)... jedině ti vybraní... slepí běžci... pravá Autorova ruka... Autor věří na slepé, slepotu... slepota zaručuje (pokud vůbec něco zaručuje) nejvyšší stupeň oddanosti Autorovi a jeho dílu... jen slepí se mohou chovat dokonale slepě... vzlétat na křídlech Autorových idejí, aniž by z nich ukáplo slovíčko pochyb... ti, co oslepli

pod Autorovým vedením, mají největší šanci stát se jeho věrozvěsty... žádní královští jednoočí... slepota se třepotá... Autor přece ví nejlíp...

Co se stalo Malodorovi, jsem se nedozvěděl... cizincům se tajemství nesvěřují... Svaz vyslal další instruktorku... další lučavku... mluvila, jako když štípe polena... abychom udrželi pozornost na vysokém stupni, museli jsme stát... po každých pěti větách opakovat Autorovo jméno... sledovala, zda při tom trpíme... žaludeční nevolností... křečí v lýtkách... strnutím šíje... průměr nestačil... pokusila se o akrobatické výkony... možnost toalety jen každé tři hodiny... kandidáti svazu musí mít vytrénované močové měchýře... sama měla vyzáblé tělo... mramorově ostrý nos...

Když se jízlivě uchechtla, znělo to jako zaskřehotání... netroufal jsem si ji dlouho prohlížet... brýle mohly fungovat jako kamery... stejně jako v natáčkách...

Celkový dojem působil škodolibě... nic geniálního na ní nebylo... z brejliček jako by ukapávala průhledná smola... jako to někdy dělají borovice... při větším vzrušení si šlapala na jazyk... žádný ambivalentní projev... Svaz si ji asi přivlastnil jako nástroj... kdykoliv k použití... kdykoliv k odkladu... v jistém smyslu se nechala dobrovolně znásilnit... do hlavy jí voperovali orloj nebo komplikovanou spirálu... poté, co ukončila soulož s nejoblíbenějším Autorovým foxteriérem... all that appropriate to mention... proslýchalo se, že časem byla nezástupná... co se odehrávalo v jejím těle, nikdo nevěděl... a snad ani netoužil vědět...

V nahém balení asi působila jako nadsmyslová kompozice nebo poslední stránka časopisu Enské Elo... ovšem v nejrazantnější formaci...

Po několika hodinách nám, již ve stavu neviditelného rozkladu, konečně dovolila usednout... změna duševních pochodů... Autor co nevidět oslaví nevděčné město... (v tom smyslu kolem sebe rozhodí několik vzácných perel, aby si svině připomněly jeho velkodušnost... Enské Elo na to okamžitě reagovalo vypjatou hrudí)... jako cizinec už odmala znechucený zdrobnělinami jsem se jí vymknul... další odvar Autorových zvratků... Matador přes ten pech aspoň

něčemu unikl... nám hrozí nebezpečí zeskelnatění zraku...

Tenhle rytmus se opakoval celý další týden... s menšími variacemi... v instruktorských postavách pouze... téma zůstávalo zoufale stejné... Autor zoufale neměnlivý... jedinou výjimkou byla členka Svazu, která seděla za stolem a četla si Knihu o nemilování, přičemž jí neustále slzely oči... měla vosí pas, jaký se jen tak nevidí...

A vlasy na ježka... v pravé ruce třímala cosi, co mi připomínalo jezdecký bičík... slzy a bičík... jaká kombinace... zřídka kdy k vidění...

Její měchýř musel mít obrovskou kapacitu, protože si ani jednou neodskočila... taky se na nikoho nedívala zpříma... pohled vždy upírala do neurčita... i my jsme byli v neurčitu... všichni bez výjimky... i když nás připravovali pro zcela jisté určito... vosí pas k tomu dále nabádal... vybízely k tomu i plakáty, které se v učebně množily geometrickou řadou... nabádal k tomu i hlídač, jemuž jsme museli při odchodu odevzdávat kovové známky s obrazem Autora na obou stranách, ty, co nám vtiskl do dlaně při vstupu... založení nebo ztráta známky mohla mít nedozírné následky... stalo se to jen jednou jednomu z nás... poslední den prvního týdne... poplach... sirény... do pár minut byla budova obklopena džípy... v nich stáli psi... ready to charge... oddíl psůvodů, bylo mi řečeno... nejrychlejší jednotka útoku na vnitřního nepřítele, kterou měl Autor k dispozici... psi štěkali dobrou hodinu... nebožáka vyvedli do vyšetřovací vazby... vedli ho se skloněnou hlavou kordonem mužů s cementovými hlavama... každý měl na temeni vytetováno K.O.N... tajná policie... tajnost se musí zveřejňovat... pro výstrahu...

Další část oddílu se vrhla do záchodové mísy... kam podle údajů provinilce spadla kovová známka... s oboustranným portrétem Velkého Autora... zase hrůza hrůz... Autor mezi fekáliemi... posraný Autor... nejen padlý na hlavu, ale teď už i podělaný... členové K.O.N. však nedbali... oddaně se hrabali v lejnech, jen aby zachránili Autora od pokračujícího ponížení... cementovými hlavama mlátili do mísy... bylo to slyšet po celé budově... rozhořčení o vy-

soké amplitudě... zločin... trest bude jistě přiměřený...

Přijíždělo víc a víc džípů... víc a víc psů, jejichž výcvik město drželo v přísné tajnosti... na příkaz Autora, ovšem... psi byli zřejmě ze stejného vrhu... tudíž sourozenci... sestry štěkaly zuřivěji... bratři se za nimi ve výkonu poněkud opoždovali... byla to veliká baskervillská rodina... rasově jistě bezúhonná... uši nemohly být nastraženější... oči zuřivější... nohy v absolutní skokanské připravenosti... jaká to radost pro psovody... Autor se musí v nich vzhlížet... možná, že pochází ze stejné rasy... fylogeneticky, ovšem... nebo ne ovšem... kdo...

Co se v tomhle městě ví... město se nesvěřuje... dohad je nejlepším vodítkem...

Všechny nás vyslýchali... nad každým z nás stál pes s vyceněným chrupem... chrup dokonale smrtící... jeden stisk a pá pá karotidy... pes od nás vyžadoval kamennou ztuhlost a psovod úsečnou přímost... žádné vedlejší diskuze... otázka odpověď... třeba odhalit...

Nepřátelství vůči Autorovi a jeho záměry... po Matadorovi za krátkou dobu další malér kolosálních rozměrů... i cementovým hlavám vstávaly cementové vlasy... zornice reagovaly příslušně... zrada Autora číhala za každým rohem... zrada jeho osobnosti, zrada jeho učení... zrada jeho příkázání... zrada epických rozměrů... i otrlí Vikingové by se zhroutili... Svaz geniálních klaunů bude muset projít ohněm očisty... čistky budou rovněž kolosální... Autor nemůže strpět takovou pohanu... i když známku uvedou do původního lesku a namažou ji vonnými oleji... ale i tam opatrně... Autor ještě není mumie... jeho biologie je dokonalý stroj... pracuje jako zázrak... ale ta pohana, ta pohana... vonné oleje ji neodstraní... pach fekálií zůstane v miligramových množstvích... neviditelný, ale čichatelný... jediná možnost známku zatavit do olověné škatule a pohřbít v tajné hrobce... jenže co kdyby sběratelé bizarností tu hrobku vyloupili?... tihle nadšenci se, jak známo, vlámali i do pyramid... a pyramida nepadá v úvahu... ukazovali by ji turistům a s velkými rozpaky vysvětlovali obsah... ledaže by vynechali tu fekální historku... Velký Autor nesmí být zneuctěn ani po smrti...

tady leží v lejnech náš největší Autor... ve svých lejnech?...

Ani já jsem neušel výslechu... cizinec je nejpodezřelejší... cizinec naplavený do jejich středu nečistými vodami... cizinec, z jehož těkavého pohledu lze čísti záludné úmysly... cizinec-pašerák, cizinec-arcilotr, cizinec-sveřepě odhodlaný ničit... takovým stojí Autor nejvíc v cestě... mává karafiátem, ale myslí smrt... cizinec spatra recitující cynik... hampejzník, vůdce půlnočních nájezdů... přišel s poselstvím, jak podříznout Velkého Autora... v každé kapse má nůž nebo bambitku... mluv cizince, zrada má tvůj profil... nemáš šanci... za anonymitu může být oprátka... lynč není výsadou amerických kovbojek... velkolepý Autor vymyslel nové metody... a vědecky je rozpracoval... díky jemu ovládáme katarzi do poslední tečky... to je naše nadhodnota, pokud ti to ještě nedošlo... vnitřní finalita... základna pro Autorův duševní rozlet... k vnější finalitě... finality, pokud to ty blbe nevíš, na sebe navzájem působí... to je logické, i prasata to vědí a uznávají tento zákon... řídí se jím i Autor a jeho oblíbení Autorové... je to svorník naší dialektiky... naší seberealizace... vynáší nás k teorii NAD... ta divukrásná hvězda, která nás osvobodila od otroctví nás samých... Ano, sami sobě jsme si byli otroky... ale teď je s tím konec... finalita, ti primitivové, znamená konec... skoncovali jsme se vším, co snižuje její hodnotu... a skoncujeme se vším, co by vedlo k jejímu poklesu...

Díky neúnavné bdělosti Velkého Autora... Velký Autor nesnáší rozpory... postupuje podle neotřesitelných principů... opírá se o ně vědecky, aby zabránil stagnaci v životě svých věrně k němu vzhlížejících... ano, věrnost také nesnáší rozpory... stránka 600 paragraf 6 Nauka o nemilování... bernost jako nová podoba osobního zdokonalování... žádné dacanské kecy, ty dacane, v zrcadle poznáš okamžitě jedinečnou svou primordiální blbost... mimo jiné náš Autor je také vynikající kynik, jeho inteligenční kvocient dosahuje téměř dvacítky... ukloň se padouchu té velikosti... tvůj zřejmě není patrný... jsi cizinec, a tudíž pouze předpoklad... stránka 47 N.O.N. by ti to dopodrobna vysvětlila... ale přesto dáváš najevo své zaměření... jinak bys zabránil defamacii a zejména hovnfikaci našeho velíkána...

Pro nedostatek času můj výslech neskončil... záležitost byla příliš významná, než aby se šlo klidně domů k večeři... bdělost je vnímaná jako totalizující... je součástí Autorovy absolutní reality... pachatelé a spoluviníci musí být odhaleni... jen tak lze zničit záměr... jejich účast v historickém bytí anulovaná... je nepřijatelné, aby následky jejich činů existovaly... nebytí jako jediný následek... nebytí jako podklad k dalšímu rozvoji Autorových myšlenek...

Byl jsem odveden do jedné z cel v budově... pokračování zítra... jak jsme procházeli, spatřil jsem oknem řadu džípů s psůvody... strážili a budou strážit budovu celou noc... únik nemožný...

Baskervillští nespí... zašustí myš a psí kanonáda... událost je příliš významná... cementové hlavy vědí, co činí... zakazy se nemění... až do odvolání... až do kompletního vyšetření hrozné pohany... nedivte se... nevzpouzejte se... věc obecného zájmu... věc speciálního zájmu...

Věc výsostného zájmu... věc nutně zbadatelná... věc kriminálních proporcí...

Asi se zmýlili... v cele schouleny na zemi seděly dvě osoby... když zabouchly dveře, obě promluvily... ženy... pokrokové město... koedukace i ve vězení... stav skutečností ani příjemný, ani nepříjemný... nový koncept... nebo nástraha... fyzicky vypadaly ženy zdatně... představily se jako čísla... tak jim to bylo nařízeno... jména v Autorově společnosti jsou nepodstatná... ruší chod dění... čísla jsou pragmatická, a tudíž kdykoliv aplikovatelná... žena, která mě oslovila první, měla altový hlas... byl to hlas čísla 713... domnívala se zprvu, že jsem ženský špion... převlečený za muže... podvrtnice s pivním hlasem... nevadilo jí to... k okolnostem se chovala nenuceně...

Zpočátku jsem jí nic nevymlouval... čekal jsem na vývoj událostí... chtěla vědět, proč jsem internován... řekl jsem pravdu... že nevím... že jsem vyslýchán kvůli známce, kterou posluchač neprozřetelně upustil mezi sračky... a neprozřetelně to vyklopil strážnému, který prozřetelně zavolal příslušné orgány... jedná se o průzkum očividností... můj odhad...

Číslo 713 souhlasilo... nabídlo mi cigaretu... po krátkém zavá-

haní jsem ji přijal... nejsem kuřák, nejsem narkoman... všechno kromě kmínu, petržele a nugátového oříšku jsou pro mne drogy... co kdyby cigareta obsahovala něco skopolaminového účinku... abych vypovídal, abych se vyzpovídal z tajených myšlenek... prozradil, co ve mně dřímá a čeká na uskutečnění... číslo 713 mi cigaretu zapálilo zapalovačem s písmeny N.O.N.... okamžitě jsem zpozorovatelný... dvě možnosti... zapalovač jako dar nebo kořist... jestli kořist přijímá jeho oheň, stal jsem se spolupachatelem...

Samo si zapálilo taky... dělalo mi obtíže mluvit o ženě ve středním rodu... ale co, němčina to dělá taky... alespoň jsme se navzájem odosobňovali... přestože měla hezký obličej... v bledém světle cigaretového oharku téměř zajímavej... všiml jsem si tetování na pravém zápěstí... hieroglyf... nabídla mi místo vedle sebe na prohnuté fošně... když dokouřila, představila mi další ženuosobu, číslo 317... jak důmyslné... udělovač čísel musí mít matematickou fantazii... 317 byla vysoká, suchá postava... bolel ji zub... držela se za obě sanice... obličej byl takřka bezrýsý... šel z ní zvláštní pach připomínající tymián... obě čísla měla vlasy svázané do vrkoče... vypadala trochu starodávně... ale jak mají čísla vypadat?... pragmatismus nepotřebuje vzhled... jen účel, prospěch...

Po hodinovém mlčení jsem se dozvěděl, že jsou z místa vzdáleného asi 10 km od města... do města jezdí na kole opentleném barvami Autora... prošly prověřovací jednotkou, jsou vybaveny ověřenou listinou, která jim zaručuje práci mezi lidem... kromě prostituce... tato činnost je určena výhradně pro Autora, strážce ženských ctností... prostituce v Autorových rukou přestává být prostitucí... je to služba Velkému Géniu... Obě čísla zatím neměla tu čest... ke své nemalé lítosti... Číslo 713 myslím uronilo slzu... Autor je expert na všechno... noc s ním strávená by znamenala počátek odvážné kariéry... Číslo 317 si nedělá naděje... Autor si pečlivě vybírá... i mezi ověřenými... a přitom tisíce žen zmírají při představě Velkého Údu...

Spánek se nedostavoval... obě čísla střídavě mlčela nebo odpovídala na mé otázky... kupodivu nikoli neochotně... zajímala se o mé dospívání... kolik mi bylo, když jsem poprvé navštívil podrob-

nost své milenky... podrobnost?... proč ne vagína nebo kunda?... zdejší terminologie je přece jen odlišná... ne že bych horoval pro vulgární označení... ale podrobnost?... proč je zajímavá moje sexuální zkušenost... ha, prozradila se (ta čísla)... vědí, že jsem muž a ne žena za něho přestrojená... jsou snad?... v tom případě bych chápal, proč si Autor drží distanc... i když by je jistě měl lékařsky ověřené... zřejmě má lepší výběr... tak se obě čísla musí spokojit s průměrnými velikostmi... Snít o Největším Údu je scestné... nepomůže ani devět set tezí... z rozboru jejich minulosti vyplývá iracionálnost... Číslo 713 chápe Autorovu moudrost... nadměrná sexuální naruživost (údajně její následná přirozenost) by Autora mohla nežádoucně rozptýlit... statisticky vykolejit, navodit stav bezcílného putování krajinami rozkoše a zapomnění... dočasně ovlivnit jeho zaměření... číslo tyhle věci studovalo, má o nich doma obsáhlé zápisky, které jednou hodlá vydat pod názvem Slova nepožadující důkaz...

Chvályhodná literární ambice... v mé dosavadní zkušenosti sex ve městě je pro mne prozatím mystérium... asi není nejdůležitější částí ideologické nadstavby... je zdůrazňován jako jinakost... Podle čísla 317 koinciduje s tělesnými výkony, nutnými pro zachování člověka stroje... včetně akustických fenoménů doprovázejících obě jinakosti... je v tom kus revolučního učení... prohlašují obě čísla...

Skoro kámen mudrců... nádherná pozůstalost všech dob a filozofií... jejich neměnitelná hypostaze...

Co ale čísla vědí o hypostazi... svírají svá stehna do linie vyčerpané marným blouzněním... a výsledkem je promenáda po vlastní směšnosti... návykové ohrožení bez naděje na mohoucnost... utrpení introverta... metempsychotické šílenství... citová předpojatost snižující vůli k životu... neslučitelnost A s B... nedosažitelnost věčné blaženosti... bezmocnost uchovávané ctnosti...

Zbytek noci proběhl ve spleti štvavých snů... z pronásledovaného se stal pronásledovatel... pocit nesvobody se proměnil v mocenský komplex... soucit s oběťmi v paranoidní agresi... studijní cesty v loupežné výpravě... duše ztratila osobnost... nahrazena bezduchým pozérstvím... klidné úvahy vyvedeny z míry vzteklou roz-

hodností... zájem o lidské štěstí vzkypěl do panoramatu nelidských baráží... tisíc let kultury skončilo barbarizmy... mao zprznilo tao...

Zíral jsem na svět s otevřenými ústy... kolem mne se hemžilo geniálními klauny, jejichž genialita spočívala ve schopnosti eliminovat jiné geniální klauny... byl jsem tak zavalen genialitou, že jsem se jí dusil... ztrácel jsem náhled na situaci... veškeré jevy mi připadaly nepodstatné... osudy jedinců fantasmagorická kliše... nepřemýšlel jsem, neurčoval, nehledal... ovládal mě stupidní patos přijímání statu quo... výkladové schopnosti mého intelektu mi degenerovaly před očima... se zavilým nadšením jsem se měnil v ne-regulovatelného asociála... imponovala mi anonymita zlotřilého davu... jeho zemětřesné šílenství... pasivní bystander se měnil v mistra perzekuce...

Vedl jsem si číselný seznam obětí svých halucinací... data jejich narození s daty jejich poprav... mao prznilo tao... mezilidské vztahy přestaly v mé mysli existovat... mao ničilo tao... pyramidy lebek konkurovaly svými rozměry pyramidám v Gíze... záporné zničilo kladné... číselný seznam adoptoval jen záporná čísla... následkem empirických výzkumů... lidskou existenci vymezovaly parapsychologické koncepty... ustanovily se viktimogenní lokality... řada z nich pod mým velením... mé násilí je úspěšné... úspěšný násilník je zárukou lidem stejného založení... Už prodal, co se kupuje... zaznamenal se v historii... násilí v historii vždycky budí úžas... mao zlikvidovalo tao...

V mých snech nebyl jediný parlamentář... jediný harcovník proti násilí... jediný duševně nenarušený... jen pragmatizmus vybičovaný nejsurovějším bičem... a veletoky krve...

Probudily mne rány do dveří... odhadl jsem je na kopance okutýma botama... byly prudší a prudší... někdo se vztekal... domákl jsem se, že létají třísky... vzápětí se rozštěkal milion psů... Třistasedmnáctka se rovněž probudila a ospale na mne mžourala... krčil jsem rameny a neměnil pozici... dveře zjevně nebyly naše... sedmsettřináctka sebou ani nepohnula... spala jako dřevo... diskuze minulé noci ji vyčerpala... třistasedmnáctka si vyhrnula sukni a bez rozpaků se vymočila do improvizované mísy...

Všiml jsem si hubených stehů a černé skvrny na levé hýždi... otočila se a opovržlivě usykla:... kretění... muži jsou kretění... všichni bez výjimky... kretění...

Nevím, zda mne taky zahrnula... čert vem babu... s její nepohlednou anatomií... kretén možná jsem... proč jsem sem vůbec přijel... trochu mne zamrazilo... není jisté, zda odjedu... a když, tak kdy... z ráje psů baskervillských...

SYSTÉM POFIDÉRNÍ SELEKCE

Vyšetřuje se pro změnu v cihlárně... na úhledně složených štůčkách sedí prachsproští jezevčáci... způsob, jak urážet vyslýchané?... Převtělený sám Autor?... asi ne, pokud si vzpomínám, ten miluje foxteriéry... mám v žaludku jen sklenici teplé vody, které říkají čaj... dojíímá mne jejich péče o evakuační schopnosti mých střev... nějak se domákli, že již několikátý den trpím zácpou... nejsou tak lhostejní, jak by se na první pohled zdálo... flatulence dosáhla vysokého stupně... břicho se dme, rozdýmá, vyhrožuje explozí... netroufám si... abych nevolky nepopršel nějaký symbol Autora... proto mne asi hlídají ti foxteriéři... občas některý z nich zavrčí, učiním-li prudší pohyb...

Nikdo nepřichází... nohy zase trnou... moji zlatí mravenčkové... bez mravenčí kyseliny... proto jim říkám zlatí... oblíbili si jistá místa... prsty a paty... přešlapuji z nohy na nohu, abych si cvičil cirkulaci... abych jim tady nezdřevěněl dřív, než se dostaví... cirkulace zatím poslouchá... příliv tepla do končetin to dokazuje... vidím, že se nic nehýbe... dodávám si odvahu... otvírám rektální stavidlo... stud mne dávno přešel... foxteriéři větrí ve vzduchu... zatím je to nepopuzuje... dobře, že mne dozorce před příchodem sem nechal vymočit... sám potřeboval také... oba téměř naráz... bratrský akt... jeho konečné unisono... vrhl na mne úšklebek... úlevný vzdech... kdo by chtěl skončit jako Tycho de Brahe... já bych to asi vydržel, jsem mladý... dozorce má už pěkná léta... kdy řádí prostata... kdy nemůže cestovat na velké vzdálenosti, aniž by...

Cihlárna se proměnila v odpornou čekárnu... krátil jsem si čas přemítáním o sexu v různých společenských rádech... hádal jsem se s neviditelným odpůrcem, zda je pro pohlavní akt lepší mlčení nebo naopak... slova mají paměť... a mohou vycestovat mimo situaci... taková třístasedmnáctka by nepadala v úvahu ani tak, ani tak... nezvládla by to ani ono... nebo se nepříčetně mýlím?...

Konečně kolem poledne se vynořil muž v uniformě, kterou jsem

zatím nikde neviděl... neprodleně si nasadil černé brýle... horní ret mu hyzdil ježatý knírek... jako svědek neslýchaného pohanění Autora (krát 2) jsem podezírán... důvodně podezírán... bude na mne uvalena vyšetřovací vazba... právníka nepotřebuji, dokud nebudu souzen a odsouzen... právníci jsou všude loutky, zavrčel... zbyteční požerači výtobytků mas... kdyby bylo na něm, zrušil by všechny právnické fakulty... právníci jsou největší překážkou spravedlnosti...

Jejich metody jsou v ostrém rozporu s názory Autora... jsou paličatí... zálučně manévrují se zákony... to má neblahé důsledky na výkon spravedlnosti... zaměřují se jen tam, kde tuší velké zisky... i když Autor jim nedávno nařídil vrátit devadesát procent výdělků nazpátek do státní pokladny... masy si to přály... Autorův příkaz byl s nadšením akceptován... Svaz přípustné literatury jej zdramatizoval... byl to bestseller... je možné si ho zakoupit v každé prodejně knih... Autor Autorovy dramatizace byl vyznamenán řádem Velkého Autora... Sám Autor mu připíchl tento řád řádně na klopu... celý akt udělování proběhl perfektně... před očima mas... masy jásaly... v návaznosti na to Autor zrušil Matici... organizaci, která sloužila jen vlastním zájmům, nikoliv zájmům Autora... ova-ce mas neznaly mezí... psychologii těchto jevů zdárně na místě rozebral přednosta Úřadu pro okamžitou komunikaci s Velkým Autorem... masy šlely... podav rámcový přehled o současném dění v současném městě, muž v uniformě sundal brýle, aby je očistil kapesníkem, který vytáhl ze zvláštní kapsy na levém hrudníku... nebyl to obyčejný kapesník... byla to plachta, uprostřed které byl vyšitý monogram N.O.N... brýle zamžené oparem nadšení vyčistil do původního lesku... díval se přitom zpytavě na mne... očekával odezvu... skrývala se v mém nitru... rostoucí hora obav... kýchneli a vysmrká-li se do kapesníku, bude další malér... a já jeho svědkem... tělesný odpad na posvátných insigniích... holub z nosu není nikdy posel... budu čím dále podezřelejší... výsledky nikdy neskončí...

Světě, div se... propustili mne... prozatím... nesmím však opustit město... nesmím se nikomu o událostech zmiňovat... důvody

mého zadržení jsou přísně tajné... přísně tajné jsou výsledky vyšetřování... ne že bych věděl, jak dopadly... ani to, že nějaké byly... přísně tajné jsou újmy, které vyšetřováním vznikly... nesmí uniknout nic, co by rozveselilo nepřátelské protagonisty... hrát smějí jen určené osoby... s určeným cílem... musí se respektovat každý aspekt rozkazu... neponechají bez dohledu ani jediného jedince... obzvlášť ne cizince... systém by mohl být ohrožen... konec záruky šťastného oduševnění Autorových subjektů... máme metody na tlumení jakýchkoliv impulsů... na vyladění rozladěného stroječlověka... kámen po kameni... žádné informace nejsou nerelevantní...

Držte si své záslechy... dbejte vštěpených zásad, nebo vám vštěpíme něco daleko méně příjemného... ani manické epizody se neomlouvají... mauhalten und dienen... krásné úsloví... časem nabývá stále větší platnosti... souvisí s učením Autora... má ho dokonce ve svém erbu... spolu se třemi šašky... triptych jako malina...

Nově nabytá volnost chutnala jako jahoda... toulal jsem se ulicemi předstíraje si profesionální tuláctví... fixoval jsem se na dýchání vzduchu... na bílé obláčky plynoucí, jako by se v městě nic nedělo... nedaly se pobláznit... vnímal jsem jejich plynutí jako vyhraněnou pozici... jako duševní projev pána světa... svítilo na ně slunce... i na mne svítilo slunce... div divů stejně... jeho paprsky mi prohřívaly kůži i vědomí... navrhovaly jiné myšlenky... pryč od posrané padlé hlavy Velkého Autora... daleko od všech komponentů jeho osobnosti... jeho poskoků a katovských institucí...

Na míle daleko... až kamsi do nebeské báně... k ledabylostem chvilkového vytržení... k náhledům a básnickým ozvěnám... slunce, největší kouzelník, teď a potom mne očišťuje... rytmus jeho pulzací je v souladu s mým... vzdávám se mu ochotně... jsem volný bez mřížovitých okras... král Lapithů se už točí na kole... Velký Autor... kurva zjebaná... král Lapithů... tak se mi jeví na slunci...

Exegi monumentum... postavil jsem si pomník... Horatius nechť mi tu nedůstojnost odpustí... pomník z posledních dojmů... pomník z želez, která byla na mne kladena... pomník z nesmyslů, jimiž mne proháněli, aby zrestaurovali mé myšlení... exegi monumentum... pomník na počest těm, jejichž ponížení překročilo meze lidskosti...

mez zákonů... meze pochopení... pomník trýzní ustanovuje další neřád... postavil jsem ho jako výstrahu, přítrž... mně i jim... abych si připomněl ironii osudu... jako Abych, jako obyčejný akceptalist...

Pieris modis... ze sebe... z d'asova receptáře... z kalamit jeho aplikací... z bůhvíplatných axiomů... z triumfů své nepodstatnosti...

Z tajné knihy záměn... ačkoli můj stavitelský talent je zanedbatelný... Exegi monumentum také ze sebeironie... upouštění od úchvatných předmluv... z kruhu řečníků, jimž se uctivě klaním... zavolal jsem si na pomoc lovce iluzí... jejich plnohodnotné terapie... své frustrace a incidenty... přiklonil jsem se k teoriím o věčném vzniku... k stejnokrojům hříšníků, s nimiž sdílím ten svůj původní... opil jsem se klenotem krve, abych nevybledl po vyřčení zakázaného... poučen nedokonalým hráčstvím... kontaminovaný neúspěchy...

Zlíbaní peklem mají naději... Autor neAutor... dharmová učení... s kolotočem vizí... remember... elementy spásy... struny, na které se lze zavěsit... hlasy z boží hypofýzy... šturmy božských hovádek...

Následovnictví jimi ovládané... nikdo se nežene, jen tvrdě pokračuje... podle modelu... upjatě tvrdý nácvik následovnictví... drakonicky tyjící z vnitřního zla, jež nás neopouští ani v katakombách... uvrhá nás vespolek... pod záminkou své domestikace... a roběte zvaného Revolta... kolik z Abychů po ní sáhlo?...

Plamínek tak bázlivý, že se rozkatil sám nad sebou... nad vším vládne konsorcium Velkých Autorů... půlí a čtvrtí a ošminkuje si kontinenty... tepají naoko jeden druhého, ale je to jen zdařilá kamufláž... vyzrálost klamů... odročení politické smrti... Abychové jim čtou levity... ubrblanci... papučoví revolucionáři... řehole ubožáků?...

Jsem volný, ale ne svobodný... v baru vedle mýho hotýlku stojí dva cementáci... čupřiny rozčesané do otevřeného věčka... oba stejně... cement drží... okamžitě se v davu poznávají... když jsou

spolu, budí strach... nedávají se do řeči, jen pozorují... kombinují svoje zorné úhly do třistašedesáti stupňů... žádná mezera... co nepojme jeden, pojme druhý... padesát plus padesát je sto... stoprocentní muži... nebo ženy... město trpí chorobným perzekučním komplexem... anebo Autor... je to jedno, splývají...

Postupně se rozpomínám, že je znám... z minulých dnů, minulých let, minulých životů... čas se postaral o kontinuitu... z jeho mlhy vystupují zkušenosti... obzvláště při aplikaci podvědomí... zkušenost s bezrozpornou inteligencí... s mučivým důrazem... chvástají se stejnou apetencí po sociálních determinantách... prolínají je stejné choroby jako před tisícem časů... nikdy nikdo proti nim nezíská imunitu... ani kdyby se denně očkoval jedy stejného charakteru... jsem volný... volně se roztahují po poslintaném baru... naslouchám uslintaným výrokům, topím se v slinách... uslintaně vzdychám po svobodě, která neexistuje... a ta neexistence je univerzální... blahoslavení idioti, těšte se na příchod mesiášů... jsou stejně zatíženi jako vy... všichni jsme znemožnění... na bezpečet generací... viktimogenní zóny se budou šířit, růst jako zhoubné bakterie...

Svobodný můžu být pouze v jediné kategorii... jako pomatenec, jenž se stal sobě sám oběžnicí patologických návyků... akvizicí absurdních fantomových jinotajů... svobodný v nesrozumitelné rozjitřenosti... zmagořený do iluze svobody jako generace přede mnou... včetně jejich tygřího dojetí... In taverna quando sumus... se nám tenhle smutný komplex zdá nejvíc realizován... v parách alkoholu kulminují naše ambice... v temných dírách lidské žalosti se v nás pozvedá domlouvavý příliv štěstí... kvičí v nás jako píchnuté prase...

Cementoví muži bedlivě sledovali každý můj pohyb... ale ne myšlení... myšlení je výlučně můj majetek... i v baru...

Město je zdroj... nepopíratelně... neutuchající zdroj pochybností... i ve své unikátní trapnosti... i ve svých služebnických soudech... i ve svém těžce ulpívajícím dogmatizmu... i ve své nevolnické veselosti... město je přízračné svou maloduchostí... svou otřesnou důvěrou v mramorového génia... dusivou antihisto-

ričností... ztvárněnou jako rozum a priori... prázdnotou svých masek... černorudými prapory stagnujícího přijímání světa... minimum lidského cítění... je neustále listopadové, morózně rozbřeskové... zahalené do obranných komplexů... i jeho úšklebná nenávisť je prosta mravních možností... město je patetický obr se zakrnělým mozkem plným perzekučních bludů... město je vlastně jeden obrovský blud stupidně se otáčející kolem své osy... nahlížím ho jako útlakovou vědomost...

Jeho vlastní tragédii otupenou pozérskou oddaností pofidérnímu géniu Velkého Vola... figury z cupaniny... vyblitýho Golema s podvazkovými afinitama... melanže teutonského nájezdníka a zpolitizovaného nízkotřídního horlivce... a město se mu klaní... rozmnožuje jeho bludy... polyká pomyje vyždímané z jeho mozku... občas se zatřepe odporem... nemá odvahu odporovat... ani pochybovat... bez reptání zaujímá určený stupor... je za každou cenu adaptabilní... apodikticky Autorův... schvaluje všechny jeho nesmysly... je nezvratitelně stádní... Autorův sen... autor-arcid'ábel je šťastný... jeho myšlenková armatura tím pádem jede jako namaзанá... město je s ní implicitně spojeno... dlouhými silnými řetězy... kategorickými imperativy jeho vůle... definicemi pojmů... souhrnem koncepcí hladově dřepících ve fantazii...

...město je obětní dar jeho velikosti... a všechno, co obsahuje... včetně cizinců... včetně ezoterických extrémů... včetně odvarů jeho filozofie... Autor ustaví epochu... město panáčkuje... líbá špinavé pracky... prohlašuje epochu za hodnotu... za všeobecné regrese, kterou odmítá vnímat... epocha je pravdivostní výměšek geniálního ducha... pějte, ó sborové... epocha je přechodová etapa... k čemu ví jen on, Velký... lidský úděl už není na člověka aplikovatelný... existuje jen město a král Lapithů...

Několik prázdných dnů s místním veškerenstvím... údajně se o mne přestali zajímat... jsou zřejmě zaneprázdněni slepeckými paradoxy svých existencí... jejichž přehodnocování je zase Autorův úkol... Autor má také povinnosti... Autor je také připouští... povinnosti ochotně připouštějí Autora... byť se o tom Nauka o nemilování zmiňuje pouze spoře... kohokoliv oslovím, vyloví z kapsy

N.O.N...

Na všechno je v ní odpověď... studiosi sumus... mentální slast... rozkoš... Křest ducha... báječná kolektivizace vnitřních nábojů... (termín nahradivší duši)... trvalé tendence jedinečné pailuze... nebo pá iluze?... musím se občas zastavit, abych se vyhnul závratí... závratným postojům k vytrvalému dění... podřídít se... podřídít se... podřídít se...

Jak pravil slavný plešoun... jméno mi uniklo... na jménu nezáleží... město jmény opovrhne... stopuje jeden druhého podle čísel... jak jsme si všimli... jména matou, čísla nikoliv... město je plné cvičených matematiků... matematických inovátorů... předělali i rovnice, aby lépe sloužily Autorovu účelu... používají i množiny a odmocniny... zejména odmocniny... rozmnožují odmocniny... je to neskonalé účelné... jako homo odmocněnec jsem homo přechýšlenec... celkový proces odmocnění je úctyhodně jednoduchý... právě díky výše zmíněným specialistům... jejich propočty zaručují svrchovanou svobodu... žádná iluzorní jsoucna... jen matematické formule myšlenkové jasnosti... město je kniha nepřeborných znalostí... nebetyčných poznatků... uč se, blbče, uč se a nebloumej jen tak neproduktivně ulicemi...

Byl jsem a jsem v matematice slabý... primum vivere... matematika svou složitostí vyvolává ve mně pocit bezmocnosti... ničí jemnocit hutností svých soudů... stihomamsky mne vylučuje ze společnosti integrálně smýšlejících... navozuje pocit nevyléčitelného otroctví... primum vivere...

Chápu, že se hodí do krámu Autorovi... málokdo ji chápe, ale kdekdo jí důvěřuje... dělá z obyčejného génia super génia... logicky prokazuje Autorovu logickou nepropadavost... je to výlučné specifikum Jeho Velikosti...

Několik ulic od mého hotýlku jsem objevil květinářství... chtěl jsem si koupit několik stonků řimbaby... babička tvrdila, že má léčivý účinek... události mi způsobily újmu na zdraví... apetit, můj dravý apetit, jenž se těšil zájmu mých obdivovatelek, vzal poněkud za své... vybrané krmě zde k mání sice nebyly, ale neměl jsem ani chuť na proletářské laskominy... které zde k mání byly, byť v ne-

hojném počtu...

Chyba lávky... květinářství bylo specializované jen na rudé karafiáty... oblíbenou to květinu Autora... o řimbabě prodavačka neslyšela... pojala vůči mně podezření, že jsem nejapný vtipálek s tendencí urážet ženy zralého věku... (v Autorově městě se nestárla díky příslušným opatřením, které On vynalezl...) ustrašeně jsem ji ujistil, že nic takového v úmyslu nemám, neboť bych se tím pádem dopustil nepěkného počinu vůči mým babičkám... zeptal jsem se ještě opatrněji, není-li poblíž nebo povzdál jiná prodejna více nespecializovaná... nechápavě se podívala... copak nevím, že ve městě jsou všechny prodejny květin specializované jako jejich... rudý karafiát je výřečná květina... stimuluje všechny vrstvy beztržní společnosti... šíří vůni Autorova převlečníku... je okamžitě rozpoznatelná... i ve velkém množství lidí... kraluje všem květinám... je součástí všech Autorských oslav... když jsem pochybovačně zakroutil hlavou, vytáhla z přebujelého zářadří antický stilet... jako výstrahu... ve městě se kriminalita zřejmě tutlá...

Spěšně jsem ji ujistil, že jsem ohleduplný, bezbranný a zákony do puntíku respektující člověk... uvěřila mi a během krátké konverzace naše vztahy zdůvěrněly... prozradila mi svoje číslo... 611 P... P jsem správně dešifroval jako pannu... podivila se mému postřehu... zazdál jsem se jí inteligentní... následně jsem zakoupil tři rudé karafiáty... jeden jsem zastrčil za Autorův portrét visící nad šipkou k toaletě... druhý jsem se pokusil umístit v zářadří hned vedle stiletu... neúspěšně... zasmála se... První kaskáda smíchu v městě Nauky o nemilování... mládí... lepší než řimbaba... účinnější... třetí karafiát jsem si vzal do zubů... karafiátový úsměv...

Pocit byl obrodný... 611 P mne obdarovala představou perfektní sady zubů zakousnuté do mého roztouženého masa... a co navíc... nemusel jsem vyplnit žádnou přihlášku... dívka byla neobyčejně půvabná... bude asi vyžadovat půvabné přibližovací manévry... a special approach... na jedno oko se bude jistě zdráhat... na druhé mi navrhne, jak postupovat... řekl jsem jí přece, že jsem cizinec... nový příchozí... neznalec místních způsobů... napíšu si rychle seznam pravidel, jak dosíci žádaného... bez stiletu má měkké rysy...

ochotnický zabarvený pohled... příslib, že je správným postupem možno z ní udělat šestsetjedenáctku...

Můj zdravotní stav se tímto setkáním vůčihledně zlepšil... úplně jsem zapomněl na řimbabu... revolučně jsem si povzdechl a zamířil k východu... než jsem opustil květinářství, 611 P vědělo, že mé úmysly jsou čestné, nescestné a laskavcové... že ženy pokročilého věku nazývám zdobně rozněněle babčátka... že přebývám v nedalekém hotýlku za účelem studia místních obyvatel... že neo- chvějně věřím v hmyzosnubnost a zavrhuji plané enunciáty jakéhokoliv druhu... že chodím rád na dýnovačky, ale používám jen hubenou pomlázku... že klidně zblajznu i dokrojky... bude-li si to Velký Autor přát... že pečuji o své tělo, jím hlavně disacharidy... že... mám důvtip jako celá eskadrila (podle dědečkova soudu)... že uskoky používám pouze na perfidní Galy... že zpívám sice falešně, ale zato rád... že aspiruji na autotelemechanika se speciálním zaměřením na radikalizaci tohoto oboru... že... že...

Na 611 P jsem udělal dojem... bylo evidentní, že jsme se obapolně a trochu také obabolně přitahovali... obabolný byl můj původ a elementární znalost Velkého Génia... ovládal jsem sice již mnohé z jeho přízvisek... díky pokračující znalosti domorodštiny, ale stejně mi mnohé ještě chybělo...

Ale co není, může být... vynasnažím se... budu chodit na hodiny... dám se zapsat do příslušných kurzů... město mne zakrátko nepozná... 611 P bude zaplavena jen příznivými dojmy... (možná, že mi svěří i další čísla... čísla, která se svěřují jen milencům... asi...)

Radostné nadšení mne uchopilo za srdce... hurá... konečně jsem se vklínil... konec hermetizmu, ostrakizmu, egocentrizmu, autosadizmu, asocianizmu, skepticizmu, provincializmu, platonizmu, ale také tautologizmu, indeterminizmu, herbartizmu, pyrrhonizmu a bezcílnému intelektualizmu... vivat optimizmus, hédonizmus, monizmus.... nestojím o pluralizmus... vivat senzualizmus a bergsonizmus... z desperáta se stává esperát... klasickým způsobem... přes citový val... vivat duchaplný expanzionizmus... opěvá ženy... tudíž krásy... dohlasuji se svých humorálních práv... nadrandil jsem

se už dost... 611 P je objev... eso es... dovzdělám se... vezmu si na mušku všechny své nedostatky... začtu se do místních hvězd... nikdy už černé myšlenky...

Prokážu se výkonností v mnoha oborech... budu jíst denně asparágus a provádět dynamické rozcvičky... 611 P bude nadšená... se mnou pozná fundament lásky...

PODOBA Z JINÝCH OČÍ

Unikne něco bystrozraku samovládce?... jeho sebevědomí... můj postup a chování v jeho městě... ví, i když zakašlu, když si zapnu rádio, čemu naslouchám... vsadil bych se, že už ví o mé návštěvě v květinářství... o řimbabě... o půvabné šestsetjedenáctce P... o mých nových úzkostech a aspiracích... přestože zatím aspiruji v jeho mezích... v jeho škvírách... v jeho nuancích... protože teď už vím, že všechno se ho týká... včetně defekačních rituálů... na všechno, co podniknu, je nutné mít oprávnění... bumážku.... kývnutí... průkaz... zřejmě i soulože jeho subjektů se konají pod jeho dozorem... v Knize o nemilování si musím najít regule, jak vytvářet předpoklady... k jeho spokojenosti... jak ztítěnit svoji individualitu k jeho chvále... jak se začlenit do armády jeho nohsledů... jak obdivovat jeho velehorskou štítnost... dnes a každý den... pochopit pravidla jeho věčnosti... jistě v tuto chvíli vydává rozkazy týkající se mne... Velký Vševedoucí... velký konkurent Boha... dost možná, že určil, že Bůh bude potají sedět po jeho pravici... když se podrobí jeho vůli alias vůli mas... neboť Autor je jejich kníže...

S karafiátem v klopě navštěvuji instituce jeho velkolepé jakosti... všechny představují vyústění jeho vůle... 611 P souhlasilo, že mě doprovodí do archivu Velké Jednoty... najdu tam, co hledám... denně tam přibývá svazků... díla o všestranných schopnostech Génia... Svaz geniálních klaunů přispívá nejvíce... řada jeho členů jsou profesionálové, kteří píší přímo pod vedením svého vzoru... realizace lidských bytostí se děje neustále, Autor jen dbá, aby se nevybočilo... tak mají spisovatelé plné možnosti rozvíjet své talenty... nutnost zespolečenštění všeho probíhá bez zastávky... Andělovy práce jsou maximálně využitkovány... završují se tak Autorovy geniální myšlenky...

611 P mi představilo 612 PP (PP = postpanna), svou sestru... obrylenou ženu, podstatně starší než 611 P... v kanceláři s ní pracuje ještě devítistovka and zasmušilá jedenáctistovka...

Zasmušilost u tak mladé osoby nechápu... obzvláště ne v pro-

středí archivu, kde září na tisíce stránek Autorova intelektu... kde se denně při ranních schůzích probírá jeho radikálně postupující důslednost...

Geniální prozíravost... kde jsou sny o štěstí literárně zachycenou skutečností... jedenáctistovka nemá důvod k zasmušilosti... ptám se, jak jí slouží zdraví... 622 PP se ušklíbne... všechno jí slouží... buky by si přály být tak zdravé... tak proč ten chmur a oko zamžené?... možná, že zaslechla cvakání kohoutků cementových hlav z bezprostřední blízkosti... hoří v ní oheň neuskutečnitelné vzpoury?... je neurastenická?... sedí jí na srdci obrovská ropucha N.O.N?... trčí nad ní den a noc periskop?... tak zachmuřená... netypicky zachmuřená, jako by v ní hárala bouře neukojených citů... sopečných citů... je nebezpečná tím, jak se neprojevuje?... nevěří na hvězdy?... je její rozkrok jen krabicí s hračkami, které nikoho nezajímají?... ani potůčky jejích imágů?... asi ne... přestala být úlovkem?... má žaludek zkažený přemýšlením?... byla svědkem velkého údního omylu...? rozbila se jí okarína?... vstoupil jí do cesty hlas jiného kolovrátku?... s jasnovidným textem...?

Jedenáctistovka... chmurná neurastenická... něčím však zajímavá... v její zdánlivé pokleslosti je široká rozvodněnost... Všech duší se geniál zřejmě nedobral... z některých učinil prchající stíny... nositelky stiletů... přadleny škrťáciho provazu... bardy s dalekohledy... ve městě, kde je prohibice jakýchkoliv hledů... včetně dalekohledů... těch snad nejvíc... Jedenáctistovka je příškvár na Autorově neposkvrněnosti... sílící vichřice nenávisti... blýskavice na jiné časy... muži jejích pohlavních orgánů nepatří Autorovi... jejich penisy plaší víc než holuby... on to tuší, intuitivně ví... bohužel pohybují se ještě na daleké periferii jejího vědomí... nevystupují zatím v žádných úlohách... jen trpělivě vyčkávají svého času... Ona je zachmuřená, protože neurychlí čas... Deprese je zlost... mračno momentální beznaděje se skrytými hlavními puškami... prahne po jejich akci...

612 PP nás provedlo rozsáhlým areálem archivů... můj vstup byl pečlivě zaznamenán automatickou otiskovačkou prstů... vyplivla na mne dotazník kupodivu krátký... vyplnil jsem ho a vrátil do blikající-

cí štěrbiny... během vteřiny se nad ní rozevřelo gigantické oko, které si mne prohlíželo s takovou důkladností, že jsem měl pocit, že mne svléká do naha... Mé společnice to měly snazší... vykázaly se něčím, co mi zůstalo utajeno... oko se blahosklonně zavřelo, když obě tichounce zapěly první verš hymny na Velkého Autora... zaslechl jsem konec: jen z tvých brázd... na zdech chodeb zářily nápisy... národ muži činu... géniovi v množném čísle... staviteli nových budoucností... císaři, máš vděčné masy... s Velkým Autorem narostly nám zase hlavy... za beztřídní rozvrstvenost národa... nejschopnějšímu milenci děkují všechny milenky... Ať žije náš Velikán: spolek štukatérů (nějaký zlomyslník vymazal písmeno t... bude jistě poprask, až si toho všimnou heslové orgány)... nepříteli mušinců hurá... není mozek jako mozek... blouzníme uvědoměle s naším V.A.... pryč s bílými náprsenkami... neprzněte nám velké myšlenky... staňte se neochvějnými osikami v zahradě našeho propagátora užitečných stromů... kupředu zpátky (poslední slovo nečitelné)... pohružte se do největšího díla... národ potřebných posílá díky... spotřebitelé se už doptali... svobodu?... na co?... ať žije klub přátel Autorovy poezie... spatřil jsem několik hesel vysloveně varovných... všechny v rudých literách... všechny absolutně čitelné... zřejmě se o jejich čitelnost dbalo... sytost barvy udržována s dojemnou péčí... nové nánosy patrně... psychologicky působivé... všechny ve výši očí... v kruhovém pořadí... ať jsem se kamkoliv otočil v rotundovém sále, kam jsem rovněž byl uveden, všude mi skákaly do vědomí... nešlo jinak... dobře promyšleno, prostudováno a jistě prokádováno... Autor je pečlivý... důsledný... hluboký znalec psychologie... jeho psychologie má výbušnost granátu... je vláčná a vláčivá... nenápadně vláčivá... dle některých názorů... na mne působí jak rozzuřený slon...

Hned vedle rotundového sálu je sál básníků lidu... na stěnách odshora dolů... vybrané samým Autorem... jednou do roka sem přichází, čte si je a hrává na zadumanou harmoniku... dostal ji darem při státní návštěvě od Největšího z Atamanů... tvrdí se, zašepkala obezřetně šestsetdvánáctka PP, že ho na ni naučila housti jedna mladičká atamanka, členka atamanského výboru pro revoluční vyu-

žití harmonik... tahle harmonika má obrovský historický význam... sám Největší z Atamanů zahrál na ni dokonce celou stupnici... traduje se, že všechny jeho národy slzely obdivem a dojetím... ten den a to datum byly vyhlášeny národním svátkem, kdy masy celý den nic nedělají, než si přehrávají stupnice... ovšem stupnice Největšího z Atamanů se přehrává jen na předem k tomu vyvolené konzervatoři, za přísného dozoru... aby ji náhodou někdo nezprznil... volky či nevolky... volci se stále objevují...

Půvabně mi vylíčila den setkání Velkého Autora s Největším z Atamanů (shodou okolností již třístátřiatřicátým, křepeličky tam neznají)... padli si oba do náruče a líbali se jako správní političtí milenci... Polibky Největšího z Atamanů byly atamansky prudké a naléhavé a politicky naprosto přesvědčivé... Svědčily o jeho nátuře plné stranické upřímnosti... Největší z Atamanů byl samozřejmě N.S. (Největší Straník)... Nepřátelé na temné straně globu tvrdili, že byly tak uslintané, že Velký Autor spotřeboval za tak krátkou dobu tři tucty kapesníků (s výšivkou N.O.N. lá raíba fíhi)... byly to ovšem pomluvy opět svědčící o nátuře bohatých tmářů... Velký Autor nedbal na poslintání, neboť se (z vděčnosti a radosti) pokoušel o stejný projev nehynoucího tj. věčného přátelství s Největším z Atamanů... Masy všech pokrokových národů vítaly tuto ukázkou dalšího sblížení mezi národy... Líbací orgie obou velikánů pokračovaly ještě po dva dny, v soukromí rezidence Velkého Autora v alkoholovém rauši a při představení magických tanců země Největšího z Atamanů... sám je prý doplnil originální figurou zvanou vykloubení kyčelního kloubu (levého či pravého)...

Jen ti nejschopnější toho byli schopni... jejich výkon ocenila Komise pro revoluční vykloubení kloubů trvalou neschopenkou na tanečnickovy útraty... státně udělované subvence patřily přípravám na trénink dalších vykloubenců... magické tance byly všeobecně obdivovány... a napodobovány... nezdařile ovšem... takové tance vyžadují horolezecky a dololezecky trénované muže, jejich výcvik je možný jen v zemích Největšího z Atamanů... Cizinci na to prostě nejsou vybavení... dochází u nich totiž k rupturám análních sfinkterů, které je možno sešít jedině speciální jehlou a nití vyráběnými v

podniku Analpor v daleké Grubii... a sešívatel musí být vyznamenán řádem práce stejného podniku... tudíž složitá záležitost... pokus o její vyřešení vyzněl naprázdno, i když na něj přispíval sám Velký Autor... neúspěch za neúspěchem... V.A. nemá rád, ba přímo od srdce nenávidí neúspěchy jakéhokoliv druhu... s výjimkou neúspěchů vrstevních nepřátel... nakonec uzavřel celou věc moudrým prohlášením... anální sfinktery, zejména natržené, nemají pro revoluci žádný význam... jedině ve spojitosti s magickými tanci zemí Největšího z Atamanů, a to my tady nejsme schopni řešit...

Pochopil jsem, že Největší z Atamanů musí být člověk nadaný neobyčejnou prozíravostí... proč raději nezabírat odvážnou stupnici na revoluci prověřenou harmoniku, než se oddávat bezuzdným, byť magickým tancům své otčiny... a navíc... představa fekálií uvolněných ze zajetí tak prudce a možnost jejich vletu do tváří nadšeně přihlížejících by ohrozila jejich nadšení... bylo by to trochu jako znedůstojnění vrcholného výkonu vrcholného souboru pečlivě připravovaného na vrcholné zakončení vrcholné události... jako je třeba setkání dvou génů...

Byl jsem rád, že mi bylo dovoleno nahlédnout, byť zkratkově, do závratně nedávné minulosti slavného města... tušil jsem, že čím zevrubnější bude moje znalost jeho historie, tím víc mi bude dovoleno do ní nahlížet... zmínil jsem se o tom rozkošnému 611 P v sále veršů... horlivě se mnou souhlasila... propučela láska?...

Můj začleňující se zájem ji zřejmě velice potěšil... ukázala radostným ukazovákem pravé ruky na rytmizovaný úryvek uvědoměle zaměřené prózy uprostřed stěny po našich pravicích... přistoupil jsem blíže, aby mi neuniklo ani písmenko (v lásce, zejména na samém počátku, je to nejdůležitější)... ctitel, zřejmě tropického původu, zaslal Velkému Autorovi tropicky laděný verš, který napsal, když se po třicet dnů a nocí bez zastávky obíral studiem Autorova díla... Ó Veliký, nikdy Malý, kéž by tě všem rozdávali, posílám Ti sladké mango, i když tančím jiné tango...

Dojetí je jak jarní řeka... prokazatelné... na zemi pod rytmizovaným úryvkem uvědomělé prózy dosychají kaluže slz předchozích návštěvníků... zde se proslzel bezpočet dojatců hluboce dotčených

oddaností k Velkému Autorovi... zde vzniklo kvantum vlastenec-
kých migrén... verši vyvolané emoce mají dalekosáhlý dosah...
vlídnost a bezprostřednost a jímavé pochopení Génia nemá (zase
podle mnohých) ve světě obdoby... jedině snad v zemích Největší-
ho z Atamanů... Zevrubnou analýzou onoho verše se zabývali
všichni akademici Města (jak mi tohle mohlo uniknout) bez výjim-
ky... žádný akademik si nechtěl zkazit život opominutím takové
jedinečné příležitosti... žádný z nich si nechtěl nechat ujít mango-
vou chuť takové unikátní kreace... navíc tropicky laděné... tropy
sice měly v představách jejich poblouzněného mládí divokou chuť
nevázaných hříšných, byť vzrušujících orgií, ale tohle bylo něco
jiného... a pak ta okouzlující omatnující rytmizace... mango... tan-
go... jaký básnický génus dříme a vyrůstá... tam pod pralesními
stropy... za povzbudivého křiku pestrobarevných papoušků a chyt-
rých orangutanů, jimž za měsíčních tropických nocí předčítá své
verše... těše se jejich neutuchající pozornosti... jeden z akademiků,
specializovaný na poetickou flóru dálného východu, rozhodl, že se
jedná o nejkrásnější květ avánské poezie... proto tolik slz... i
Avánci milují Velkého Autora... jakýto věhlas... za hory za doly,
přes všechny potvory... vivat, vivat...

Sál veršů nelze jen tak projít... pravděpodobně obsahuje na tisíce
veršů... hotová encyklopedie oddanosti Velkému Autorovi... od
dětských, ale už správně zaměřených blebtů, až po vybrané sofisti-
káty... některé z nich zašifrované... autoři: z celého světa... od
čínských kulipferdů po čínské požívače opia... od egyptských fara-
ónů až po egyptské feláhy... (mezi nimi také nasserovci)... od čle-
nů gamelangů po vládní hodnostáře z Jakarty... od japonských
samurajů po členy slavné organizace Kyokai... od kolchozových
mániček po beriovské asasiny... od pracovníků sjednocených nevěs-
tinců po pilné bakuovské tkadleny... od (dělám si spěšné poznám-
ky, abych nic nepřehlédnul) cestovatelů po smažných cestách po
objevitele vydlážděných ulic... od opilců z přístavních krčem po
bosé pastýře z Atlasu... od gaučů jihoamerických pamp po prérijní
lovce ze severu... od přátel kambodžských kostlivců po sněhosrstné
Mezkymáky... od tuaregských chovatelů přeerotizovaných velblou-

dic po sexuálně strádající na většině kontinentů (kromě Města a zemí Největšího z Atamanů)... výsledky veršotepeckých olym-pyád organizovaných Svazem pro uchování socrealistických norem... poezie je poezie, i když se vyjadřuje k něčemu smysluplnému, jako je V.A. (čte se nad východem ze sálu veršů... stejná hláška je na druhé straně dveří, kdyby si to návštěvníci nešťastnou náhodou pomýlili... tahle místnost je ráj pro básníky... a myslitele... a filozofy... a obdivovatele omračující, a tím zároveň omlazující skutečnosti... zde se restrukturalizoval prakticky celý svět... důstojným způsobem se zde prezentuje synonymita všech Velkých Autorů... výsledky a následky jejich narcistickomravních výuk... jejich úchvatná konvergence na majestát V.A. (M.V.A. pro připravovaný slovník Autorových přízvisek)... objektivizace jeho pojmového dosahu... zde kráčí ruku v ruce věčná přítomnost s věčnou budoucností... katalyzuje se neúnavně poslušnost vůle ostatních k vůli nejzdařilejší... zde vítězí čistý rozum nad neplodnými teizmy utlačujícími nadřazené masy... brojí se zde (v nádherných poetických úpravách) proti nahodilému výběru...

Jediné, co způsobilo zmatek v akademických myslích, bylo tango... tango mělo buržoazní konotaci... V.A. trpí křečovými žilami...

Nehodí se týrat je složitými kroky tanga... kromě toho Hagentinci nepřeložili ani jedno Autorovo dílo do hagentinštiny... přestože město s nimi má teplotické spojení... dostává od nich totiž burské oříšky naložené v grančakské marmeládě... chutnají výtečně... i když způsobují orgiastické sny... obava z návyku je opodstatněná... jenže orgiastické sny mají pozitivní vliv na revoluční odhodlanost... těžko si vybrat... ale tango... představa křečového žilníka tančícího tango není příliš estetická... degraduje... nakonec akademik V.A.V.V. málem rozřešil akutní dilema publikací eseje s názvem „Křeč je parož žilam našeho Velkeho Genia“... napsal to pro jistotu atamansky, aby to bylo aplikovatelné i na jiné, samozřejmě spřátelené génie... Zdůraznil v něm, že pojem tanga v tropech neznamená trýznění křečových žil, nýbrž tanec jako výraz rozjaření a úcty nad naším géniem... skládá se jen ze dvou kroků...

jednoho dopředu a jednoho vzad... tak je zaručena stabilní fáze pokroku... tropy, netropy...

Jak 611 P, tak i 612 PP rozumí... nevycházím z údivu... jsem jako praštěný kladivem... ta zdiva přede mnou žijí... pulsují... jsou hromobitím... páchají netušené vášně... rozvášnil by i ledoborce... jejich kapitány... indické sadhuy... sopránové eunuchy... tupě padající meteory... arkýře pobité prkny... lenochody a želví atlety... tichošlápky... propagátory klouzavých letů... hroší samce... kudlanky nábožné... stalagmity a stalaktity krápníkových jeskyň... scvrklé stařeny a stařečky... poste italiane... sovy na penzi...

Sivé undersexed holubičky... alia tempora... zmražené zkušenosti... divánové omrzelce... hypogonádní censorsy... odlíbance... z nudy žíznivé šneky... uzavřené chandristy... rozvášnil by i manekýny ve výkladních skříních... jitřenky ranní i večerní... debilní chrousty a časo žravé jepice... reptající i sklíčené impotenty... komplexy postižené bezvlasovce... chudáky s nesestouplými varlaty... les belles endormies snící o každodenním zápolu... vymyšlované kádrováky... monosylabické básníky... zneuznané ťulpasy... krafáky na kazatelkách... politické transvestity... marxojedy... devalvované revolucionáře... trapasáky... nefachčenky... slizokušny... harakiristy...

Ostentativní hermetiky... kavalcové sportovce... schvácené pupkáče... rozvášnil by rovněž vládní kretény... přestárlé flandřáky...

Kapavkovité apokalyptiky... zhrzené milovníky... ungluckliche Straßenlieben... chlíváky umdlené chlíváctvím... zdrblé habadějníky...

Odhulákané čurbesníky... poslušné novináře a kritiky... hovnopasníky... kuchaře necudných šlicht... vyšukané vazouny... polycekaté buzíky... natošupné uřvance... dementní poslance... postřelené krasořečníky... zapadlé vlastence...

611 P mi k tomu hraje na pomyslné housle... houby s octem... na stradivárky... topím se v emocích... sál poezie je chrám poezie... a to se teprve zakoukávám... teprve odpaluju... teprve zaprodávám této úžasné moci... tohle nejsou pokusy harantů...

výklovy adolescentů... lechtivé aušusy... zde se hárá vpravdě agonicky... internacionálně sborově... srší se fantazií... hrdla ochraptělá do reziduálního sípotu.....V.A. zde trčí jako dobře živý přízrak... co trčí... věží se...

Jsem vzrušen, fascinován... jistě mi na tvářích naskákaly fleky... konsternace dosahuje vysokého stupně... uplývám v ní jako kurýr budoucnosti... a to mě čekají další překvapení... sál pamětních desek (V.A.)... sál V.P. (velkých portrétů)... už chápu, proč se z umírněných stávají křiklounští nadšenci... proč se obvinění sami soudí a odsuzují... proč povyšují brak na veledíla... v očích jednoho není totéž v očích druhého... záleží na původu... na dobře vyvážené provenienci... už se prozíravě dobelhávám k anatomii skutečné velikosti... mozek se mi otvírá dokořán... jsem přítomen vznešené slavnosti... cestuji vysoko nad mraky... jsem zpitý monumentální prostotou výlevu okouzlených duší... duší okouzlených apriorním mužem... mužem nesporných hodnot... nesporných výsledků... mužem, který daleko překonává sama sebe... vládcem konkrétních situací, které zvládá svým milým absolutizmem... dodávkami nediskutabilních nadějí...

Pevně drží v rukou uzdy tvůrčích nařízení věře skálopevně v civilizaci humanity... on homo recens ji zaručuje... M5, jeho produkt ji zaručuje... jeho vykonavatelé ji zaručují... ad infinitum... proto je opěvován... vyzvedán na nesčetné piedestaly... ano, ano... dostane se mi příležitosti v sále piedestálů, oznamuje šestsetjedenáctka P... v radostném tušení, že za takových okolností má náš vztah (nevsadíme rovnou na lásku) zářivou budoucnost... neboť Městu jde nejvíc právě o budoucnost... je unaveno neustálými proměnami minulých věků... teď už chce kráčet jen a jen za Hvězdou budoucnosti... touží po tom, vrstvit na svého Autora stále významnější atributy (V.A. of course...)... a tato unášející činorodost uchvátí jistě i mne... musím být jen vytrvalý a statečný... nebát se náhodných protivenství... prokousat se vlastní totožností k totožnosti Autorské... jaká troufalost... ale co... V.A. je ztělesněná troufalost...velekněz triumfálních dějství... básník síly...

Univerzální model revoluce a pokroku... vévoda vévodů... byt'

nepříliš rozsáhlého vzdělání... nepotřebuje ho... on, génus od narození... přesto vtěsnil do malého prostoru (lebka mikrotura) opravdu obrovské množství... pojmů, z nichž tyl a tyje ve prospěch všech... pramen nehynoucího entuziasmu... téměř kosmického dosahu... dokonalý odštěpek Největšího Atamana... jeho nadčasových požadavků namířených k určeným metám... duchovní živitel milionů... strůjce nových tvářností... supradobových exemplů... okřídlených rčení všeobecného lidumilného významu... boni corvi bonum ovum... (viz sál Autorových citátů, hned po sále piedestallů)... špatná vejce už dávno zlikvidoval... muž vládoucí neobyčejnou schopností zplnomocnit se, kdykoliv to vyžaduje situace... Autor superoriginálního hesla bonus usus abolendus est... dobrý zvyk je nutno kompletně odstranit... aby nepředobřel... marte et arte... bojem i uměním... zejména uměním V.A.... Duc aut dota.

Tuším, že budu ztracen... zdravý pocit iracionálnosti mizí... nastupuje pocit opilosti... jednoznačná ultraromantika vzdálená všem romantickým konvencím... proces podléhání věrohodné nadsázce... kasída o jediné věčnosti... rozlet k vítajícím obzorům... k rudokněžníkovi prodchnutému neposedlým lidstvím...

Obluzen vcházím do sálu portrétů... točí se mi hlava... musím usednout... to nelze zvládnout za jediný den... musím se vrátit... sděluji to svým společníkům... úsměvně souhlasí... tomorrow I love you... maybe... Duc aut dota.

NA VLNÁCH J.M.V.A.

Začínám tušit, že mne čekají strhující zkušenosti... nebude lehké se s nimi vyrovnávat... archiv je labyrint... nekončící drama... kamicujo... nekonečná řada rozporuplných happyendů... titánsky stavěných sebeprojekcí... tlumočených pásmy konfrontace... Kvikveg se stal Tamerlanem... pomocí originálně koncipované předlohy, na níž se podílel téměř stoprocentně... pomocí exkurzí do vágních snů vytvarovaných zkonkréťováním permanentního zla... jeho heroizováním a převtělováním se ve spasitele lidstva... Jeho Majestát se zmocnil nového myšlení... válkou proti tradičnímu pojetí všeho... Achab odmítající osud Achaba... do krve odhodlaný vyvrátit z kořenů vlastní osudovost... alia tempora... yo el supremo... rozuzlovatel příčin... kdo sleduje a následuje, bude zesvěprávněn... nové myšlenky jsou vybaveny novým životem... prvotní kouzlo násilí nezaniklo... přežívá jako tisíciletý strom... nic ho nedonutí k ústupu... předkládá se jako výstřely v temnotách... jako bilance mezi prachem a prachem... apelem zrajícího nad přezrálým... účelným chaosem, který omračuje... nedohaduje se o tajemství života... mění ho v bojiště... skláníte hlavy... po mrtvých přijdou živí... živí zaplatí miliony mrtvých... jediná možná forma přátelství... pas un mot sentimental... sentiment dávno ztratil zář... propadl obžerství ztuplého sexu... vzniká z tužeb matoucích mozky jinak normální... je schopen popřít se už při svém vzniku... oněmět při prvním výkřiku... bránit zdravé živočišnosti podivínstvím všemožných ideálů... být spoluvíníkem v nezdařených manželstvích... podněcovat maligní sklony k předčasné rezignaci před intenzitou života...

Sentiment v Autorově armamentariu byl nahrazen revolučními palimpsesty... díky Autorově obsedantní průbojnosti... efekt nebyl oslňující, ale protrhl ztuhlé blány obsoletních vizí... přinesl sice paradoxy, ale ty se daly použít ke kácení model... podle slibu začalo svítat i na západě... J.M.V.A. objevil příčinu vzniku sama sebe...

Moje životospráva se díky očividným pohnutkám zlepšuje...

Svaz geniálních klaunů mne nechává na pokoji... jsem si jist, že jsem pod jejich neustálým dozorem, ale udržuji distanc... výsledky, alespoň v mém případě, byly odloženy... možná mezi jejich informatory patří květinářka... o mně asi podává dobré zprávy... chodím ji navštěvovat do labutího parku... pravidelně tam sedává na lavičce a předčítá labutím Autorovy myšlenky... labutě plují důstojně kolem ní s otazníky svých krásných krků... zdá se mi, že dokonce naslouchají... nikdy však nevidím mladé... 611 P připouští, že správce parku dává přednost starým specimenům... tenhle druh je prý nesmírně houževnatý... vydrží velké teplotní výkyvy... pochází z tundry... dar Největšího z Atamanů... species atamanica... unica species... park je rovněž oblíbeným místem Autorových procházek... zejména ve středu, kdy je neprodyšně uzavřen kordonem nenápadné bezpečnosti... vzhledem k tomu, že park nese Autorovo jméno, považují se projevy tělesných žádostí mezi oběma pohlavími za nepřístojné... z nápojů je přípustná jen nealkoholická limonáda... prodává se pod názvem X2-XOC... její výroba je přísně tajná... chutná poněkud břechkovitě, ale těší se plně Autorově podpoře... Květinářka (číslo mi v jejím případě připadá poněkud násilné) ji pije každý den... na doporučení osobního Autorova lékaře... je výborná pro moji stolicí, chlubí se uzarděle... vřele mi ji doporučuje... jiným zase pomáhá krotit nepřiměřené chťíce... problémy těla je třeba držet na uzdě (viz Autorův traktát: Co s tělem, když zlobí...), dopřávat tělu moc snižuje bdělost a inteligenci... potřebná míra je heslem všech domácností... víc než heslem... uznávaným a praktikovaným pravidlem... tělesná pokušení jsou rovněž předmětem Autorova studia... musím si přečíst zmíněný traktát... abych si uvědomil, jaké může mít vlastnictví těla zrádné následky... zdrženlivé zacházení udělá Autorovi radost... nejsme zde proto, abychom nadbíhali slastem... připomíná často... hormony nám nesmějí vládnout... je třeba je uvádět v patřičnou souvislost... Animus corpus movet... Květinářčino tělo nicméně nevypadá pasivně...

Dávám jí opatrně najevo svou náruživost... zájem, který si musí vysvětlovat jako konzultaci... podle jejích reakcí formuluji si plán

dalších sblížení... samozřejmě... b.f.f.e... pulchre, bene, recte... konečně tlučte a bude vám otevřeno... snad to platí i ve Městě... jsem zde už dost dlouho, abych si mohl vytvářet adekvátní představy... trochu mi je ruší příliš žádoucí tělo 611 P... každý večer před usnutím dlouze sám se sebou argumentuji... vyvstávají nutnosti, které se zdráhám řešit... alespoň ne postaru... ukájím se toliko nadějemi na dokonalé sebeovládání... ovládat jiné znamená především ovládat sebe... hlásá Autor... nenasycené touhy jsou zbraně našich nepřátel... je třeba proti nim bojovat se vší vervou... ať nám k tomu žehná vzácný soudruh Sokrates... tělesná zvědavost je nemorální... co má být zastřeno, má zůstat zastřeno... mozek je vše... z mozku vše pochází... plodíme mozkem... i podle pythagorejců... studium pokrokové antiky to ozřejmuje zcela jasně... že by?... Pokrok musí někdy couvnout, aby se ozřejmil... a pak, co nemoci?... jako následek přemíry... už Hippokrates mluví o dorsálních úbytích... pokušení lze odolat... překonáváme je denně pilným studiem Autorových děl...

Krásná panacea... úspěšně takto zaútočíme sami na sebe... na nepřítele skrytého v nás... oslabujícího naše výkony... nařasit uzdu... nasadit uzdu... hlásá hlasatel při ranních rozcvičkách... nasadit uzdu je jednoduchost sama... stačí vůle a příslušná dávka rozhodnosti...

Nasadit uzdu, nasadit uzdu je populární popěvek... inspirace pro spisovatele a hudební skladatele... nasadit uzdu nevázanosti, schematickým postupům v politickém dozrávání... poručit nejen vodě a větru, ale také sobě... několikrát denně si to opakovat... Autorova spokojenost je spokojeností všech... bez Autority masy propadají těžko léčitelné depresi... bez Autority jsme zlomně oblomní... čeká nás bědné stáří... neodmyslitelné utrpení... opravdová láska není fyzická... opravdová láska je jen láska k J.M.V.A. a jeho straně... strana a Autor ví, jak stranit a čeho se stranit... stranění je její úkol, její privilegium... bez stranění jsme ranění... Šestsetjedenáctka P má pravdu... quod licet Iovi non licet bovi... vždycky...

611 Pecko se zajímá o mé zorné úhly... co jak vidím, co mne unáší, co se všechno do mých zorných úhlů vejde... jsou-li mé zor-

né úhly vymezující nebo náhodně seskupené... jsou součástí mé logiky nebo víry... disponuju-li zornými úhly ostatních... jak moc mi záleží na mých... je to, co zahlédnu na jejich periférii, pro mne závažné... jsem-li schopen dívat se přímo... zapomenout na to, co se děje za mnou... pracovat se zaměřeným úhlem... jak velká je jejich konkrétní přesvědčivost... vliv na moji pudovou senzitivitu... na světový názor... jakým zorným úhlem oceňuji Autora...

611 mne překvapuje a nepřekvapuje... zajímám ji a také moje názory, anebo je to donašečka... kecařka z Autorovy oblohy... na mne nasazena SGK... síť, do níž se mám chytit... regule SGK jsou jako rozepjatá ramena... pohlaví nerozhoduje... může existovat mataharické oddělení... 611 P je dezinformační trik... nicméně se sbližujeme... sama mne vzala za ruku a držela ji dlouho ve své... má jemnou horkou dlaň... jako aksamit... na prsteníku pravé ruky prsten s hieroglyfickým znakem... když jsem se zeptal, co znamená, varovně položila prst na ústa... s čímkoliv se zde setkám, má svůj důvod, ponejvíce tajný... nebo je tajený... až nastane pravý čas... až souhlasně kývne J.M.V.A.... tak se budují cesty...

Tak se bojuje o pochopení... tak se třídí beztvary dav ignorantů na použitelné a nepoužitelné... kandidáty vyššího života a obyčejné raby... 611 P možná sama prochází zkouškami... je ve výcviku... učí se exaltovanému jazyku Autorova heroizmu... patří asi do kategorie vysoce chápavých... ani slovem se nezmiňuje o nedávných událostech Autorovy pohany... fundament lásky mého typu možná nepřipadá v úvahu... nevím... chvílemi je nepropustná... ale neztrácí tím na kráse... na nesporném sexappealu... chtěl bych ji obsáhnout, ale kde a jakým způsobem... N.O.N. je v tomhle aspektu vyhýbavá... nenabízí konstatující závěry... badatelské zvědavosti se nepodává pomocná ruka...

Uvažuji... jen uvažuji... průnik do ducha (duše už jsou pod pokličkami) šestsetjedenáctky je možný jedině sebepřeměnou...

Poeta nascitur orator fit... J.M.V.A. je obojí... básníkem se nestal z vlastní vůle... dovedly ho k tomu masy... masy začaly toužit po masovém básníkově... datovaném v jejich nejslavnější éře... materialisticky nasyceny chtěly se vznášet... skládat daň Autorově

filozofii... jeho bludy přerostly v absolutní pravdy... olaurovaný Autor je prapor... dá se jím mávat, kdykoliv se zamane... přibývá Autorových bohoslovců... propagandistika nestačí...

Masový básník hraje pojednou roli... J.M.V.A. objevil v sobě literárního umělce... zařadilo ho to okamžitě do nejexaltovanější plejády básníků kosmu... básník přinesl jako dar další kosmos...

Procházíme sálem kosmického grandéru Velkého Autora... já a 611 P a dva průvodci... jistě vybavení odposlouchávacím zařízením... můj zájem otvírá brány... brány k velkému pupku N.O.N....

K pramenům dosud neznámých poetických útvarů s revoluční naplní... oslňujících dokonalých... Autor se v nich ujal kritické úlohy... přes nedostatek nedostatků... navzdory lunárněsolární dokonalosti... kosmos ve své samohybnosti potřebuje směřovatele...

Poezii... hněvivého nadšení... údernou poezii schopnou zničit nepřítele... manga tanga jsou OK, ale jsou málo bojeschopná... Autor je vděčný za obdiv, ale zůstává neukojený... následkem háravosti svého přirození... jeho poetické výlevy jsou prosévadlem megalomanie... odstraňují plevy... plevy sentimentální posedlosti...

Plevy puncovaného nihilizmu... plevy nemotivujících spletenců unylostní poezie... plevy zperoxidované minulosti... plevy, které v době zrodu velkého dění unikly prubířské pozornosti Autora... plevy přejímatelů neprokádrovaných děl... děl scestně vizionářských a totálně zbytných... plevy rozpolcujících polemik prezentovaných coby básnická prozódie... plevy univerzit protirevoluční dekadence... (i takové se vloudily... kukaččina vejce... vejce zrádných kukaček)... díky ničím nezastřené prozíravosti V.A. a jeho neutuchající bdělosti ve všech oborech lidské činnosti, svět subjektů je zachráněn. Velký Rozsévač má v sobě nesporné schopnosti Velkého Prosévače... sžíravě analyzujícího...

A otecky kárajícího a trestajícího... jeho vynikající poéma „Jak zatočit s plevama lezoucíma nám za košile“ je zářným příkladem těchto úsilí... v roli svého prosévačství V.A. zde zdůrazňuje nezbytnost korporálních trestů... avantgardní řešení jejich metod... splňování účelů... jejich sociální dopad... jejich afiliace a neustálé

rozvíjení... poéma se liší od všech ostatních s podobnou orientací naprostou absencí neurotické korektnosti... emoce jsou destruktivní... jejich totální vyloučení v procesech s plevami je dalece spektrální... poéma v nádherných hopsametrech líčí masu deprimované nedostatkem prosévačství a zdůrazňuje nesporný Autorův přínos k řešení tohoto palčivého problému... hýří množstvím echolalicky zaměřených obrátů, které dávají studióznímu čtenáři nebo nasloučací pocit vznešené argumentace...

V.A., s úměrnou fixací, snímá krytinu z afektivně laděných výtvorů svých předchůdců básníků... poukazuje na nedokonalost jak formy, tak i obsahu, na chátrající ideovost jejich děl, a správně je prosévá... vytyčuje a pranýřuje (jak se očekává od každého literáta dobově orientovaného... neschopnost mnohých přizpůsobit se novému dění a velikosti Autorova vyznání... poéma zároveň vyzdvihuje jakost našich košil a zručnost kolektivů jejich výrobců...)... varuje před netečností... přijímáním básnických polotovarů, jimiž se podvratnický nepřítel snaží otrávit pokrokové vědomí svých subjektů... zavaluje ho plevami poezie, jejichž vymýcení vyžaduje tvrdé zákroky... národ bude jednou okázale vděčný... uzavírá poéma...

Jsme opět fascinováni... nevím, který z činitelů zde působí... zda moje zjitřená vnímavost či blízkost Autorovy božské geniality... je tak sugestivní, že si nahlížím do košile, abych se případně zachoval podle jeho příkazu... budu dbát superbedlivě, abych se náhodou nezačal opíjet rohlíky básnických polotovarů, před nimiž tak vehementně varuje... názorně si vybavím situace takových možností a zároveň aplikaci protijedů... vylomím v sobě otvory, jimiž budou procházet do výjimečné říše Autorova pojetí...

Květinářka mě pozvala na piknik k malému lesíku, u jehož vchodu stál nenápadně ozbrojený myslivec... alespoň jsem si myslel, že to je myslivec... vypadal trochu jako myslivec... chyběla mu však štetka... na zelenkavém kabátci měl odznak s hieroglyfem, jaký nosí na prstu moje šestsetjedenáctka... asi spolek duchem spřízněných... revoluční odhodlanosti?... forma metálu za zásluhy?... čím se v tak mladičském věku zasloužila má přítelkyně?... hieroglyf

se podobá ovci na zádech atakované nadržným beranem... změní-li se poloha odznaku, vjem je přesně obrácený... co já vím o zdejších ovcích a jejich chování... atakují se ve vertikální pozici navzájem?... tajnomluva adherentů SGK?... kdo zde vlastně vládne komu?... kdo poroučí a znevažuje... kdo komu deleguje?... jak hierarchické je roztržení beztržní společnosti?...

Jsem na pikniku, měl bych piknikovat a ne se oddávat diametrálním hádankám.... 611 P se to stejně nelíbí... zádumčivost je krůček k nespokojenosti... nespokojenost je klíč k dezaktivaci pozitivního myšlení... což má za následek virulenci antagonistických úvah... takových, které mohou vést k dezintegraci osobnosti... následek: skon revoluční jednotky...

611 P mezitím prostřelo na zemi hladivě chlupatou deku... spontánně jsme na ni ulehli a místo do oblohy jsme si chvilku hleděli spontánně do očí... obloha se neméně spontánně zakabonila a pohrozila zamračeným prstem... nicméně odtáhla se od nás jako spráskaný pes... 611 P proti ní spontánně namířilo výtisk posledního vydání N.O.N.... obloha se zarazila a neodvážila se rozpršet... nevycházím z údivu... kakoj éto žizňju nepresisčonyj rebjonok... nic není (zajisté díky N.O.N.) na ní vyumělkované... bohyně spontaneity a třídního uvědomění... revoluční jednotka v plném květu... kromě toho je vlastníci nádherného páru... nemám páru, jak tahle úžasná kombinace vznikla... ženy, které odkojily revoluci, mají většinou viselce... mammae pendulae... má to výhodu... pendulují souběžně... ne jako jejich vybubřelé soupeřnice... těm se to, díky nevyvážené gravitaci, těžko souběží... ale líp se na ně připínají metály...

Piknik se vydařil... povídali jsme si o naší účasti v současném dění... o možnostech, které se nám otevírají... o nebezpečí bonvivánství... o disipativních záměrech nenápadně se formující opozice... (Ha)... V.A. není oblažován univerzální nevýjimečnou láskou svých radostně žijících subjektů... Malis avibus?... 611 P zavedlo řeč na čajník své babičky... jsou na něm prý nemravné obrázky... alespoň podle současných norem... chtěla je zřejmě popisovat, ale nedočkala se ode mne vyzvání... byl jsem zaneprázdněn... jedním

okem jsem pozoroval pozorujícího nenápadně vyzbrojeného myslivce... druhé oko zálibně utkvělo na růžové bradavce levého nadra vykukujícího na mne... nezávisle na tématech našich rozhovorů... zazdalo se mi, že vzduch se mezi námi eroticky nabíjí... i ty umělecké výtvary na babiččině čajníku se začaly jevit zajímavě... o kulturu se má člověk vždycky zajímat... je jí kolem posporu... přál jsem si jen, aby myslivecpozorovatel byl nenápadněji ozbrojený, aby netrpěl nutností neodkladné evakuace... aby se mu do varlat zakousla náhle rozzuřená prostata... natotata... Aby musel rychle sundat kaťata, a to v dalekém soukromí... je vybaven, kromě dvou úhledných samopalů, také odposlouchávacím zařízením?... přesto jsem jakoby mimoděk položil ruku na stehno své spolčnice... s jistými obavami... mladé ženy nemohou přece být imunní proti vkusně nabízené erotice... uvažoval jsem... ale když jsem (už méně mimoděk) posunul dlaň výše směrem k privilegovaným oblastem, ozvalo se, vydralo se jí z úst něco napůl varovného... ale jen napůl... na chvíli jsme oba zapomněli na bdící oko V.A. a nechali se unášet příjemnými možnostmi dalšího sblížování... myslivec nás zdánlivě nevnímal... slunce žhnulo, v mozku mi rachotilo několik klíčů, šestsetjedenáctka vzrušeně dýchala... nad obzorem se mihotalo mnoho neklidných světél... poznenáhlu jsme do něho vrůstali... navzdory živé legendě... navzdory tisícům uší naslouchavě přiložených ke všem rovinám existence...

Než začalo zapadat slunce, privilegované zóny zpřístupněly... na rtech mi usedl motýl... těžký nenadálou vlhkostí...

Několik dalších nocí jsem se účastnil hostin... sám jsem je pořádal... abych se jich mohl nerušené účastnit... zapomínal jsem na opatrnost... vyhýbal se stránkám N.O.N.... na políčkách v mém pokoji stály džbány plné vyčekané rozkoše... dařilo se mi zapomínat, vymazávat z paměti J.M.V.A. a vlny, na nichž jsem v poslední době plul... svět nepravostí, který vymycoval svou houževnatostí, mi začal opět připadat lidský... maršálské hole jeho inscenátorů a relikvií nabývaly charakteru nedokonaného koitu... zanechávaly za sebou pachutě, jimž se těžko unikalo... armádu čísel... ozbrojené síly s nepotřebným IQ... dostavil se nutkavý pocit nutného od-

hmotnění... odsouzení lidstva jako nezbytné filozofie... účasti na zakázaných premiérách... odsouzení síly a ničivé moci... znovunastolení klitoridálních mystérií... s vyloučením géniů a atamanů... historicky podmíněných doloženou kazuistikou... vytříbenou takti-
ností... dostavila se naléhavost vyobcovat se co možná nejrychleji z tumescentní estetiky J.M.V.A.... jsem přesycen neomylností, diktátorským hromaděním důkazů velikosti, majestátem, který se sám vymyslel... panáčkovaním smrtihlavů... romancí na spálená křídla... přízraků krví prosáklých arén... výstav na stejné brdo... kolektivních rýmovaček... opominutých příležitostí... Autorovými nedostižitelnostmi... korunovacemi idiotštin... cupaninových figur... nekonečnými paragrafy N.O.N.... Ano, procházím zikkuratem Anno ani... jeho nenávistnou potměšilostí, která netouží po ničem víc než po ovládnutí mozku... chce se do nich vsřebat jako jed paralyzující jejich soudné oblasti... nesnáší protihráče... organizuje karikatury všech možných oborů do vychvalovaných svazů... udílí jim řády za groteskní zásluhy... staví pro ně katafalky zdobené parafami velkých vůdců... chvástá se realizmem... a tyje z hrůzné fikce... můj náhlý zvrat má důvody... nedostatek erotických prožitků je pouze malou částí... má šestsetjedenáctka (nedávno odepeckovaná) si v nich zajistila podíl...

Vlny s vysokými hřebeny, mají hluboký spád... jak hluboko spadnu, ještě nevím... mezi odrůdou a zrůdou nebývají někdy velké rozdíly... přestože jsou mezi nimi logické souvislosti... kámen se mění v lávu a láva v kámen... svržený anděl si vesele poletuje mezi d'ábly... o ztrátu nebes se nebojím... vládce Města a jeho patolízalové se koří peklu... 611 P zpytuje svědomí... nebo přemýšlí o dezerci... po kavitačním výbuchu... po téměř mystické instanci, kterou mundus vulgaris označuje za soulož... po verbigeračním zápasu za binokulárního účastenství nenápadného ozbrojence... mango se proměnilo v tango... konec bádání... je to začátek konce nebo konec starých dějin... obraz mrtvého je pěkně živý... obraz živě nabyl prostoru... transformace informací... alespoň doufám...

ŘEKA HROBOVÉHO HLASU

Pokoj v hotýlku, kde jsem se ubytoval, není obyčejná místnost pro hosty... ve zdech je zabudovaná složitá aparatura... dvojí nástěnné hodiny... jedny z nich kukačkové... střídají se v počítání času... kukačka má ostře bekavý hlas... jakoby řízený počítačem... někdy zůstává venku po celou hodinu... pomalu natáčí hlavu, jako by se rozhlížela... jindy se spěšně zatáhne, jako by věděla už dost... druhé hodiny ve tvaru pěticípé hvězdy mají místo čísel na ebenovém povrchu namontované tmavé modré kuličky... na denním světle tmavnou... v noci fosforeskují... alespoň dělají takový dojem... jako by nepřetržitě bděly... proto si myslím, že jsem objektem nějakého sledovacího systému... proto mne napadá ta věc o složité aparatuře... navíc... na poklep znějí stěny dutě... ne všude... hotýlek nemá jméno... CLN... vrátný zřídka odpoví na otázku... má těžká, opuchlá víčka... CLN je prostě CLN... nemusí mne zajímat, jak k tomuhle označení přišel... všechny hotely a motely jsou evidovány ústředním orgánem Města... informace o něm se cizincům nepodávají... dvoje hodiny v pokojích nejsou neobvyklé...

Hosté si musí být vědomi významu času... tak jako V.A.... nesmím si z toho dělat špumpnákle... nic nelze skrývat... bdí mnoho očí... zápas o mozky neutuchá...

Čas nepřestává být kritický... je mu vyhrazeno čelné místo... měří se jím věk a paměť... napřahuje nesmlouvavě pěsti... přestupky proti němu jsou neodčinitelné... jedině V.A. ho má na uzdě... proč by mi jinak vyměnili pokoj?... proč mne ještě nedonutili, abych vyplnil přihlášku?... zodpověděl všechny otázky... N.O.N. je můj stín... Město potřebuje především sádku, ne jasmíny...

Má 611 už nepracuje v květinářství... de facto obchod přestal existovat... na příkaz nákupčího karafiátů... možná dodavatel vypověděl službu a je ve vyšetřovací vazbě... možná ho jen dožral... kostižer... možná SGK našla v jeho dotazníku závady... obchod je zavřený... změnily se i sousední domy... vojítky nejsou v Městě na prodej... všude však existují... musí existovat... aby se zabránilo

samohybnosti... kvantitativnímu rozprku od středu... od archivního stožáru k bezzubé periférii... tam, kde končí třídní zaujetí jako veličina... tam, kam putují odpadky... morky bez kostí... názory permanentních vykleštěnců... tam, kde se rozplývají kouřové signály z krbu V.A.... jeho slova doznívají jako nezřetelná ozvěna... v dlouhících se intervalech... není slyšet, netřeba naslouchat... revoluční kvas se rozpouští do čárovitých mlhovin... vytéká z van jako přestálý sliz...

Jeho výhrůžky mají sílu belhavého komára... drahokamy jeho myšlenek jsou v popelnicích... čas na periférii polyká projímadla... potřeboval by nová vodítka... nová vytýčení svého historického významu... nové pseudobohy... ochotné katy... koncertní síně plné kulometů... nové čety s morovým dechem radikální ideologie... švadrony létajících sekyr... ne pugwashské vědce... poutače a girlandy nestačí... potřebuje policistky, ne kabelkové natřásandy... jinak hrozí ideologické skomírání... lodím revoluce hrozí ztroskotání... opuštěné zálivy jejích vraků... zlomené stěžně, na nichž vlaje jen spodní prádlo... bez vodítek se i čas zapomene a rozdá špatné karty... plete si záchodky... hladové příliš sytí... krmí je stlačeným vzduchem... splňuje požadavky bez příslušné politické motivace... pozbývá zákulisní zručnosti... místo povelů rozkolísání zbytečnou arbitráží... systémy vodítek nejen, že se vyčerpávají na ověřených faktech... počnou být ignorovány... údržba pozorovacích hodin ve veřejných budovách a pracovištích pokulhává... nové politické normy přestávají být nadčasové... z ideologie se stává šašek... na hliněných nohou... karikatura...

Bez správné ideologické orientace jste živé mrtvoly... řičí v rádiu hlas sebemilujícího J.M.V.A.... poslední statistiky dokazují liknavost některých složek naší společnosti... její škůdci se objevují v našich ulicích, v našich jedinečných institucích... puritáni si nasazují bodáky... objevuje se i nedůstojná žebrota... jako provokace... má za úkol narušit bilanci sociálního cítění...

Odcizit naši soudružnost... cvičení v záludnosti... nepřítel nespí, zatímco mnozí z vás si klidně chrní... zatímco destruktivní elementy zakládají další a další rejdiště... mám zjištěno, že se dokonce

organizují... v tlupy podvratníků, sabotérů, eskamotérů, šlendriánů, flinků, nevkusných jarmarečníků, lžistrůjců, hulvátů, dragomanů, falešných proroků hurtujících stejně smýšlející kumpány... hlas J.M.V.A. přechází v crescendo... ani jako živé mrtvolky nesmíte podléhat svodům takových výtečníků... zhuntují nám nejen ekonomiku, ale co horšího... zerodují nám rev.soc.big.bang.fuc.elán... tržní hodnoty se rozpadnou v emocích... rozpoutá se boj o dávno zavržené pahodnoty... budou zakládány svazy uvědomělých odpadlíků... zdivočelých konzumentů... morálka se vrátí do rukou kněžourů... novodobých epikurejců... bezduchých stoiků... začne zase oběh zotročujícího kapitálu... vaše děti budou lákány k prostituci všeho druhu... mám zjištěno, že prostituce začíná i u nás bujet... zatím spořádaně, zatím jen za výzkumnými účely, které řídím já sám... (hlas poněkud zjihnul)... prozatím ve prospěch národní bezpečnosti... nicméně pozor... mohlo by se nám to rozjet, kam bychom nechtěli... hormony jsou hořlavina... prodejná hořlavina... říká to sám Největší z atamanů... a ten má nějaké zkušenosti... mají na to dokonce speciální odbory... snad je u nás také jednou zavedeme... hlavně dávejte pozor na tak zvané happeningy... je to vynález nepřítele... jedna z egyptských morových ran... humanitně závadná až běda... a běda těm, kdo ji tak nezodpovědně propagují... požerači myslí zúrodněných revolucí...

Crescendo hlasu Velkého Autora pozbylo své akméické kvality a přešlo v sotva postřehnutelné diminuendo... i když jeho akční radius se nezmenšoval... technici soukromé vysílací stanice V.A. byli vybráni z prvotřídně třídně vyškolených... svědomitě plnili direktivy svých džobů... jeho inundační koeficient byl nejen svědomitě udržován, nýbrž (a to s nadšením) zvyšován... číselné vyrozumění se vyhlášovalo každé pondělí na všech radiových stanicích, které jednotně vysílaly totéž... (vysvětlení: exempla trahunt...)... zároveň s neustále rostoucím IQ J.M.V.A....

Po krátké přestávce, V.A. se postavil do neohroženého postoje vyžadovatele... ostře napadal skupiny intelektuálů skrývající svůj kontraproduktivní konformizmus, který vlastně propaguje politiku inercie... nebezpečně se vzdaluje dialektickému materializmu... s

oblibou používají víceznačné termíny, jimiž matou prostý lid... V.A. správně označuje tyto tendence za výstřelkové... tudíž extravagantní... tudíž nesmyslné... tudíž nepřijatelné... tudíž zavrženíhodné... tudíž neAutorské...

Znesvářit se se všemi formami třídního nepřátelství považuje V.A. za kladně vlastenecké... na kladnost klade eminentní důraz... eminentní... v dosahu jeho myšlenkových sfér nesmí přetrvávat žádný balast... žádní farizejci... s takovými zatočí... zní to možná jako pokus o nápodobu císaře, ale to je omyl... V.A. se nedopouští omylů... po několikaletém školení v hlavním městě atamanů je mu všechno jasné... má báječný přehled... takový, jaký by jinde nezískal... svým postavením je povinován vybudovat pro své subjekty ráj... existenci, která bude prosta namáhavé duševní činnosti... která se vzepře pokusům o historické zvraty... existenci povrchního chápání viny...

V.A., který prohloubil teze mnoha filozofů a predátorských koumáků, nikdy neustoupí... apologetika nikdy nevstoupí do rejstříku jeho zájmů... Apollon si rovněž může trhnout nohou...

Jen tak snadno se jim neunikne... o půlnoci začne pravidelné vysílání... odkudsi... ze skrytých mikrofónů patrně... návod za návodem, jak studovat N.O.N.... ve všech pokojích a na chodbách... na záchodech a ve větracích zařízeních... je slyšet i v odpadových routách... rezonují z těles ústředního topení... sublimálně se přenášejí do vědomí během spánku... probouzím se s pocitem, že jim neuniknu... na ulicích vřeští tlampače... u oběda se promítají na holé stěny holá fakta... obrůstají mne jako jedovatý břechťan... Město hlídá a varuje... podchody jsou vybaveny televizními kamerami... klasická hudba se nevysílá...

Zčistajasna mě naložili do antonu... dopravili mě do vyšetřovny SGK, kde jsem ještě nikdy nebyl... aspoň si nepamatuji...

Kvůlivá nevyplněné přihlášce... tvářil jsem se nechápavě... nezmátlo je to... nic je nezmáte... jsou nezmátitelní... všechna moje hlediska musí být zaregistrována... věříte na pohádky?... fungují vám všechny sfinktery?... vybíral jste někdy popelnice?... promítají mi film, kde stojí stařena a mlátí přes hlavu mladou ženu... co o

tom soudíte?... vydrží to? Kdo... stařena nebo žena?... otázky kládeme jen my... vaše povinnost je odpovídat... o nic jiného se nestarejte... a soustřeďte se... je kapitalismus bezpohlavní nebo mnohopohlavní?... působí na vás karikatury?... co byste učinil s požívačem opia, kdyby se vám náhle objevil na vypelichaném trávníku?... máte nějakou zkušenost se zrcadly?... působí na vás krokodýlí slzy?... mohl byste se zamilovat do osla?... jedině kdyby hýkal milostně, pokouším se o žert... chyba lávky... nikomu tady nejsme pro srandu... vtipálci skončí obvykle v uranových dolech... přihláška má za úkol dostat se na kobylku... libujete si v obscénostech?... kdo vám zavazoval u bot tkaničky, když vám byly tři roky?... seděl jste někdy na kupě hnoje a zpíval?... říkají vám ženy, že jste nemohlo?... toužíte hrát v pornofilmech?... dostáváte vlas-tenecké migrény?...

Přicházejí dva noví vyslýchající... agenti... policisté... herci z D.H.O.... (Divadla hrůzných okamžiků)?... mají chladné ocelové oči... chladné, ocelové otázky... chladné, ocelové zbraně... pokládají je promyšleně před sebe na stůl... zjišťují, jsou-li v nich plné zásobníky... jejich pohled tvoří spojnicí mezi chladnou ocelí a mnou... o to se přece jedná... lidská existence je pomíjivá... zablýskne se a fííííí... dušička letí k svému pánubohu... nebo k d'áb-lu... záležití, kdo o ni víc stojí... pryč s rozkolníky... zbyteční lidé okrádají revoluci... tu grandiózní očišlovačku... krev je čistá, čistě rudá... revoluce se proslovuje krví... dýchá krví... nezastírá klamné skutečnosti... inspiruje bojovníky za lidská práva... mstí se za příkoří... ověřuje všechno a všechny... kožuchština se nikdy nepřežije... živelnost stoupenců diktatury mas nás zachraňuje... živelnost, živelnost... revoluce si musí budovat monumenty... jako je Největší z atamanů, jako je V.A.... revoluční skutečnost nepřipouští polemiky... my jsme skuteční apoštolové svobody... die rote Fahne hoch, lieblingové...

Mám pocit, že na mne střílí dělo plné sraček... dělostřelci jsou plní sraček a takhle se uvolňují... SGK je orientována výhradně na tyto substance... na jeden syžet... N.O.N.... nauka o nemilování... nauka o nesmiřitelnosti... nauka o nenávisti... nauka o napadení...

nauka o nactiutrhání... nauka o naléhavostech... nauka o nápravách... nauka o následcích... nauka o návnadách... nauka o neaktuálnostech... nauka o nebojácnosti... nauka o necitlivosti... N.O.N.... nauka o nedělitelnosti... nauka o nedobrovolnosti... nauka o nedůvěřivosti... nauka o nonkonformismu... nauka o nelásce... N.O.N.... nauka o neodčinitelnosti... nauka o neodkladnosti... nauka o nemilosti... N.O.N.... nauka o neslučitelnosti... nauka o neodvolatelnosti... N.O.N.... nauka o nesmlouvání... nauka o nenařítelnosti... nauka o neotřesitelnosti... nauka o nerozhodnosti... nauka o nespolehlivosti... nauka o neukázněnosti... nauka o neuvědomělosti... nauka o nezměnitelnosti... N.O.N.... nauka o nezbytí... nauka o neznalosti... N.O.N.... nauka o nezničitelnosti... nauka o nepochybnosti... nauka o nivelizaci... nauka o non plus ultra... nauka o normalizaci... N.O.N.... nauka o nauce... N.O.N.... N.O.N.... N.O.N.... N.O.N....

Jak dalece se klesne... kolik podpěrných pilířů potřebuje blbost, aby přežila... a co takhle nějaké kontranauky... např. nauka o nepokradeš... nauka o nezištnosti... nauka o neutralitě... nauka o nezávislosti... nauka o nevýznamnosti... nauka o nevšednosti... nauka o nepodrobenosti... nauka o nevýkonnosti... nauka o vkusu... nauka o úctě... nauka o nedotknutelnosti... nauka o tvorech... nauka o nepovinnosti... nauka o mravech... nauka o kulturnosti... nauka o negacích... nauka o důstojnosti... nauka o nadějích... nauka o náhledech... nauka o nepředstíranosti... dále nauky o čestnosti, spravedlnosti, obětavosti, lidskosti, víře, charakteru, vzdělanosti, toleranci, šetrnosti, citu, rozkvětu, lásce, milování... N.O.N.... stačí škrtnout slabiku... jedinou slabiku... tu vražednou slabiku... všechno se může změnit... zrodí se nový řád... třeba alegorický, ale důsledně nedogmatický... objeví se palety netušených možností... osa historie se nakloní na zázračně osluněnou stranu... sdruží se s osou osvobozené lidskosti... přiloží léčivou náplast na dlouho otevřenou, nehojící se ránu... bratr počne důvěřovat bratru... objeví se jiné náhrobní kameny... s nápisem hic stupidissimi siti sunt... beránek boží opět začne snímat hříchy světa... iure humano... tlučhubové se odeberou na nezasloužený odpočinek... filozofie jemné

etiky nahradí pseudofilozofie hrubé moci... duchovní přelom vyne-
se na povrch distingovanou pietu... učení humanity stane se zákla-
dem univerzitního vzdělání... svobodné smýšlení bude bez zábran
nastoleno... slovo psané se stane skutečností...

Ocel nikdy nemůže zvítězit... je mrtvá... mrtvé zůstane mezi
mrtvými... nositelé smrti mají stejný osud... bez výjimky...

Z vyšetřovny SGK odveden do vyšetřovny D.H.O.... za tuhle
nutnost si můžu sám... jsem vzdoročlověk... a proto... vyšetřovna
D.H.O. se skládá ze tmy... dveře jsou neprodyšné... ani paprsek
světla... samotka... proč?... abych mohl správně uvažovat... abych
se dobral pravdy pravd... abych ztratil pojem času... D.H.O. je
nadčasová... zaobírá se hlavně svou nadčasovostí... její herci se
vyznamenali největšími možnými výkony... na celostátním pódiu...
oznamuje z dálky hrobový hlas... vím už, komu patří... jsem pat-
řičně a patřivě informován... tma pomáhá vstřebat všechny údaje...
důkladně, bez rušivých vnějších zásahů... nemá význam křičet...
dovolávat se... jsem zde pro vlastní bezpečí... svět je zlý... D.H.O.
ví... učí se z něho... a podstupuje své zážitky... uvedeny prakticky
jsou prospěšnější než rady... tma je faetonštější... fantasmagoričtěj-
ší... usměrňuje myšlení jediným správným směrem... D.H.O. ví...
má ve svém repertoáru mnoho podobných představení... zušlechťu-
je jimi váhavé mysl... podává jim mocnou pomocnou ruku... její
stisk je nezapomenutelný... jeho původem byla rovněž tma... oko-
pírovaná devastující tma... tma absurdně vyladěného humoru... s
přehlídkou šibenic... nyní středoznak státního superlativu... D.H.O.
ví... trna je dokonalým štítem... mizí svědkové... mizí oběti... není
třeba dokumentovat... dokumentace může být usvědčivá... nejú-
spěšnější hra „Proč milujeme tmu dosáhla“ světového úspěchu... ve
světě tmy milovníků, ovšemže... měla bezpočet repríz... je bezka-
zová, identifikuje problémy jako kouzelníkovu zrcadlo... D.H.O.
ví... ví, jak aplikovat divadelní prostředky... jak si zkrátit cestu k
umocněné dokonalosti... jak využít rezistikony a rezonátory... je
technicky na výši... tenuto... supertenuto... jak se úspěšně transfi-
gurovat... ovládá osvědčené postupy... tma slouží jako vynikající
katalyzátor... barva tmy je prostá gest... tudíž vylučuje skandály...

D.H.O. ví... tma je hřbitovně zaměřená... tudíž připravuje... tím pádem má humánní rysy... quo vadis non vadis... stůj... stejně jsi zaskočen...

Stůj... tma je neděsivá... rozpouštějící děs... milosrdně ukrajuje z kýty života... je dokonce anekdotická... (máš-li smysl pro extrapolující humor)... roztínačka gordických uzlů... gnómská a konzervující... demytizující... D.H.O. ví... vyzkoušela si ji... a stále zkouší... překonává se v pokusech... je to její nejzákladnější potřeba... její fundamentální moudrost... série intimních vztahů... vylučovačka kazových exponátů... tma napomáhá porodu nejodvážnějších myšlenek... odstřihuje pupeční šňůry... dělá z nich provazy s lidským pachem... D.H.O. ví... vedení je její úkol... tma, ta nejspolehlivější pomocnice... nejoddanější kurva... prospěšně zvlčilá...

Neohrazuje se proti ničemu... ochotně naslouchá bestialitám... soustřeďuje talent všech inkvizitorů... minulých i budoucích... D.H.O. ví... obdivuje a propaguje její ucelenou účelnost... svým způsobem se jí i koří... parašutuje do ní... klaní se jejímu zotročujícímu trendu... její ledové škodolibosti... její propojenosti se současným děním... tak, jak si to přeje J.M.V.A.... D.H.O. je vyzbrojeno předvojovým vědomím... se stejně obskurními myšlenkami... obscuritas obscuritatis... sršňové kvality... sebekanonizující hasačerti... hrdelní soudci... D.H.O. avantgarda avantgard... banda křivopřísežníků... někdo mi napovídá... a tma zakazuje... a hrobový hlas rovněž... jsem v bezdiváckém světě... tedy žádná náповěda... zejména ne kontra...

Ze tmy do tmy... tím se měří její čas... je stejnoměrný... nepřipozdívá se... dokonale promyšleno... nikdy se nepřipozdívá... nemučivá nečinnost... rozplynutí se v indigu... když se navíc zavřou oči, dění přechází v nedění... v nehybnou suspenzi... dochází mi to... mám totiž náhle nadbytek času... herci odešli... na ochoz světa... obdivují se navzájem... beze svědků jako já... N.O.N. jeho micidní... a zde je místo k její konečné realizaci... tristium... gaudium... jeden bod... výkaly revoluce pozbyly smrdutosti... caveat už není moje... jediné caveat patří jim... accepto... acceptas...

Není nač si stěžovat... jedná se o happening... jsem zde jen par accidens... v morbidním tichu... žádný třesk zbraní, jak by se slušelo na konfliktní společnost a její velkoduchý projev... hrobový hlas si vymyslely hroby... a hroby jsem si musel vymyslet já... protože jsem se v nich nenašel... protože jsem dostal chuť pohřbívat... Res infecta... kvůli nevyplněné přihlášce... kvůli povrchně skryté blasfemii. Jeho Veličenstvo Velký Autor mne má do poslední buňky přečteného...

His Majesty Bullshit the Great... říkají: je krásné být obžalován těmi, kdož mají být obžalováni... říkají také: žít není ještě život... Gloria tibi... rukama i nohama... od hlavy k patě... Repetatur... Repetatur... žít není ještě život... repetatur... repe...

TEL EST NÔTRE PLAISIR...

V POPŘEDÍ HRŮZNÝCH OKAMŽIKŮ

Zčistajasna je čisto jasno... D.H.O. má den shovívavosti k zabeđeným cizincům... popouští, ale neodpouští... S.G.K. zatím stojí stranou... to jest, kde dohad můj... (nic, co dělat s domovskými právy)... mé myšlení je prohloubeno... pohybuje se na širší bázi... téměř anabázi... uvažuji rozličněji... asi díky ostřejšímu vnímání světla a tmy... vidím, že vidět je být... zvláště po nevidění... kužel světla není jen opustit kužele tmy... proč?... tma je totiž beztvář... nemůže si kousat nehty... ani hledět vzhůru... je to královna nepřehlednosti... čert nás v ní sebere, aniž čerta vidíme... jsme zapřaženi do ničeho... ale jsme zapřaženi... nebo vlastně nejsme... a když nejsme, proč se zabývat bytím?... naše (tím pádem) neexistence je promrhatelná... je to jen filozofující bezprostřednost... nijaké jakosti... a ještě... nadaná eminentní mizivostí...

Ale... každý konec má ještě svůj další konec... protože začátek už skončil... nebo si tak propočítávám... jdu nejdříve polosvětlem... abych naschvál neoslepl... poté zařve na mne z plných plic ulice... vlastně to řvou rudé karafiáty... projdou kolem a znovu se okruhem vracejí... jsou oslepujivě rudé... skutečně asi jde o den shovívavosti... slyším, jak jásají... je to tyátr... dobře zorchestrována fraška... duní bubny, bubínky, praskají bubínky... když se úplně reinkarnují, přepozadaptují, odblbením hlásí se do mého vědomí rudý karafiát na bílém koni mávající modrým trojúhelníkem... žádá, úklony jeho důvtipu... klaním se mu... klanění pomáhá ukrývat obličej... aby se neprozradil... kamera tmy dosud pracuje... snímkuje prase opilé svým prasečstvím, jak sedí na volovi... mává a mává a mává... a mává a mává a mává... duní bubny... kdesi vřeští trubky... a mně v mozku taky vřeští... pak se dají karafiáty do tance... ať žije J.M.V.A. a Největší z atamanů... už ne víc zádrhelů... ať žijí autoři a atamani spřátelených měst... zvykli jsme si na ně... s nimi na věčné časy... až na nejzažší hranici věčných časů...

Časů... času... a mozek vnímá... ať žijí okarafiátovaná prasata a okarafiátování rezníci... léčba tmou účinkuje... inverzně... mýlil

jsem se... nešlo vůbec o den shovívavosti... neexistuje takový výraz ani pojem... společnost už odpochovala dál... na své cestě k zářivé budoucnosti... shovívavostí se už dlouho nezabývá... de facto už ji nechápe... oslavuje se D.L.P.... den likvidace parazitů... nastolení bezparazitární společnosti... škrkavky a tasemnice a jiní hlístové zmizeli z útrob zčíslovaných mas... a masy nešetří chválou... stavějí mentální citadely... (na skutečné zatím nejsou cihly)... ale co, hlavně, že je uvnitř nic neužívá... nešlo přece o dobromyslné kuliferdy... jak prozíraví jsou naši autoři pod vedením J.M.V.A., že z nich nadělali cucky... že je odstranili radikálními zásahy posvátné dialektiky... bez možnosti rehabilitace... rehabilitace by znamenala kohabitaci... nedopustitelné.

Co taky dobrého může kdy pojit z cucků... ať žije bdělost našich prorockých vizionářů... co na tom, že jsou sem tam prasata... ratata bum ratata bum... ať žijí prasata... jsou užitečná... jsou obdařená prasečí prozíravostí... vzácná to vlastnost... zákaz posměchu užitečným savcům... sají, jak to příroda káže, ale nevysávají, jak to příroda zakazuje... neříkejte se jen na rypáky... zevnějšek není podstatný... a rypáky mají význam pro revoluci... rozrývají staré pořádky... funějí rozhořčením, a to po celém světě... slouží lidu... zabezpečují naši materialistickou základnu... prasečí dialektikou... a zbavují nás parazitů... sami je totiž požívají... ať žije den likvidace parazitů... ať žijí stoupenci likvidace parazitů... ať žijí organizátoři dne likvidace parazitů... ať žije svaz organizátorů dne likvidace parazitů... svazové organizátorů dne likvidace parazitů spojte se... prasata vám to nikdy nezapomenou... naše moderní bojeschopná prasata... máme k nim tím pádem důvěrný vztah... i ona bojují za lepší zítřek... dělám si mentální poznámky... abych tohle všechno zpracoval...

Správně zpracoval... abych se nedopustil omylu proti prasečí dialektice... mohlo by to znamenat další pobyt v léčivé tmě... mohlo by to znamenat vyplňování vysoce specifikovaných přihlášek a dotazníků... tance, na které nemám nohy... osazenstvo Města má pevnou vůli... jak jsme se již byli několikrát přesvědčili... jak nás už bylo tolikrát přesvědčilo... jak navzdory tradiční pohostinnosti

vůči cizincům pohostinnost vyklasifikovalo jako obstarožnost, anti-tetickou zrůdnost... lex vincit omnia... zub hlodej zubem... rejdy v našem Městě mohou provádět jen místně orientované čarodějnice...

Město tedy má smysl pro humor... humor přesných mezí... nikdo by se nesmál mému humoru... je pro ně přinejmenším antikvami... vynáší soudy... soudy patří jen soudům... a soudcům z mas... masově orientovaným soudcům... a samozřejmě předsedovi nejvyššího soudu V.A.... k němu se vděčné město utíká pro spravedlivá rozhodnutí... protože ovládá všechna ství... včetně blešství, češství, ruství, množství, konečšství, vědství, stranicství, udolačství, zčistajasnavství, generalissimusství, udavačství, plebejství, vševědoucství... a proto korigujme... lex est Autor... Autor vincit omnia... a ještě jedna mnou vypožorovaná zajímavost... hrobový hlas, zejména když se vyleje z břehů, přechází v prasečí chrochtání..

Zle, je zle... a může být hůř... praví se v úvodu do N.O.N.... musím si tyhle rouhačské myšlenky co nejdříve znepřístupnit... abych se zase neocítl na skluzavce s příkrým sešupem... od prasat a parazitů k něčemu ohnivzdornějšímu... od perziflážních konkasé k něčemu méně zaplivanému... konečně, dnes se oslavuje, jásá... měl bych si tedy také trochu zajásat... abych si protáhl nohy zdřevěnělé dlahovitou léčbou... jenže, kde si opatřit karafiát, když květinářství vzalo za své... a květinářka?

Náhoda, že ji potkám mezi karafiáty, mořem karafiátů, převalujícím se mořem karafiátů, je nevěrohodná...

Prodírám se zástupem, který nepřestává cirkulovat... bludná cesta bludného cizince... někteří poskakují, jiní se dramaticky klátí... kdosi do mne zapíchl červený karafiát... v jeho očích byla výstraha... vůbec Město žije výstrahami... zmohl jsem se na vrčivé poděkování... přestože nebylo za co... z karafiátů je všude na blití... jsou jimi ucpaná okna domů... visí na římsách jako pořezané nosy... číhají ženám ze záňadří... trčí mužům z poklopců... nedivil bych se, kdybych začal močit červeně...

Dav se točí jako uroboros... vyvolává slávu... a mezi nimi na jednou klobouk... osazený karafiáty... kolem dokola... paže má ale mdle svislé... nepoznal mne, nebo dělá, že zapomněl... chci na ně-

ho promluvit... mává na někoho kloboukem... karafiáty drží, jsou pevně připevněny... konečně se mu vplížím do zorného pole... věnuje mi rychlý, ale malomyslný pohled... jak to, že jsem ještě tady?... neví ještě, že jsem si z tady dělal šoufky... že jsem zdeníky či tadyníky pobouřil svojí mimikou... zkoncipovali si mě jako faux ami... a to už hned na počátku... jinak proč ty ciráty s vyplňováním přihlášek a dotazníků... že by pouze statistika?... odmítám, statistika zajímá jen mizivé procento jedinců... tohleto je víc...

Konečně klobouk něčích dojmů... jsme příliš kontrastní?... nabílila mě ta tma?... Konečně slyším pološepot... dav řve a on šeptá... pozval bych vás zase k sobě, ale mám návštěvu... přišla se podívat na mého chřestýše... je mu stále do chřestění... kupodivu... věřte mi, jak bych to tak dlouho nevydržel... Nevím, co na to odpovédět... že se objevím... po návštěvě... kdy... mám přijít za dva dny... pamatuji se kudy kam?... pamatuji, moje naivita byla vždycky jen zdánlivá... snažím se dotrmáčet do svého hotýlku... vzít matraci útokem... napít se ze studny spánku... být zase ve své tmě... nalokat se svého vzduchu... kde jsou hodiny... ozvěna: na krátké dovolené...

Spánek mi pomohl... v jednom snu mám milostný poměr s dcerou jednoho z atamanů... je zuřivě kozácká a mluví jen v holých větách... ale řada je holá... docela dokola napříč... a není očíslována... má smolně černé oči... tatík ataman mne má v průzoru... je členem ústředního výboru atamanů... rozčiluje se pouze, když jeho dceři bloudím rukou po tělesných proporcích... dívím se... otcové jsou jiní muži... pokud se týká dcer... vůbec jim nevádí bloudit po proporcích dcery jiného otce... i třebas atamana... to je maskulinita, které se musí dát průchod...

taky jim nevádí (atamanským otcům dcer), když je poblouzněnec politicky zapojen... proporce jsou jeho odměnou... za zásluhy... proporce si prostě musíme zasloužit...

V druhém snu vedu konstruktivní dialog s předsedou kloakální unie... je místy zmatečný, ale na rozdíl od stavu plné bdělosti nic nezlehčuje... i za břitkých invektiv chová se důstojně... hraje vysokou hru... aby dlouho ve funkci vytrval... jeho unie je záslužná

unie... nesedí v lenošce a neciví do modra... drží se za ruku s pokrokem... předseda také exuduje dráždivé pižmo...

V třetím snu panuje mír... díky mírovým hnutím... říká se mu také ticho po pěšině... nebo mír hříšníků... těším se z něho... má dlouhá vypelichaná křídla, ale nehejbe jimi... hejbání porušuje mír... třeba mít trpělivost... mír uklidňuje duši... pomáhá mnohu a mnohým... za míru se dobře píšou básně o velkých válečných činech... rozmísťují se dobře v polích strašáci... dobře se zbrojí... na mír musí být dobře vyzbrojeno... ať žije mír... my chatim mir... za mir za báťušky... ať všude panuje mir... aspoň nás v přípravách na boj nebude nic rušit... mír lidem dobré vůle... vyžadujeme dobrou vůli... šimlové stůjte pokojně... nevrťte ocasy... vrtění ocasy narušuje mir... a to nepraví jen Zarathustra...

Čtvrtý sen je žánrově velmi odlišný... hraje v něm gramofonová deska... zpívá v něm kabaretní zpěvák... otrle svádí Velkého Oceláře...

K hurónským kouskům se zavilými Sošony a skalpochtivými sibiřskými nájezdníky... kabaretní zpěvák se neostýchá zdůrazňovat, co bylo po léta zdůrazňovat zakázáno... a navíc, dělá si z toho vysloveně prdel... Velký Ocelář se před ním promenuje v nedůstojných nedbalkách... nebo se projíždí jen tak bez nedbalek na opelichovaném pštrosovi... kabaretní zpěvák dovádí, že se jedná o pouhou grotesku... je mi to divné... něco takového by Sošony těžce rozlítostnilo... není vyloučeno, že by se dali vprostřed happeningu do breku... měl jsem ještě pátý sen... byl tak nemravný, že jsem ho přisoudil někomu jinému... nedá se totiž vykládat... jistě by na mne poslal VA mravnostní čet... a jistě bych za to seděl... generačně znemožněn...

Jinak to byl zajímavý spánek... probudil jsem se osvěžen... Za oknem zase svítilo nádherné slunce... fr, vrabci budovatelsky cvrlikali a krysy spokojeně pištěly... den, jak když vyšije... kdo vyšívá, na tom už nezáleží... mám všivou radost, že se na tom také podílím... mám radost i z radostného kručení v břiše... znamená to, že jsem v pořádku... s kloboukem jsem se setkal skutečně za dva dny... v jedné kavárně blízko blešího trhu... Kupodivu začal vyklá-

dat o antických filozofech... byl zatrpklejší, než při našem prvním setkání... přechástočrát si mnul čelo... byl jiný... připadal mi jako svůj bratr... tak jiný... V.A. nejvíc miluje římského Seneku... de tranuilitate animi... jako Serenus i on se někdy obrací na něho o radu... vidí obdoby svých situací... i on hledá duševní pohodu... jak se to srovnává s myšlením J.M.V.A. mi přijde silně záhadné... je zdravé držet, aby rány neměly potíže... aby přilétaly jako draví ptáci... jaké rány rozebírá... jak se vůbec dostává Seneca do města jásajících karafiátů a revolučního patosu?... Je to snad první známka úpadku režimu?... Octl se klobouk v těžké duševní krizi?... zabývá se potají metafyzikou?... K čemu se přiklání, věda, že minulost byla vymýcena?...

Ptám se sám sebe, jak hluboko pronikla Autorská ideologie do nitra měšťanů... navenek křepčí jak blázni... na druhé straně někdo nebo někteří nebo mnozí baží po rozmluvách s antikou... proč jim nestačí jejich největší eklektik J.M.V.A. a jeho superbible N.O.N.?... proč by ji nějaká tisíce let stará nauka měla ohrožovat... ale zřejmě ohrožuje... klobouk seděl naproti mně konsternován... už zřejmě netoužil po sebeuplatnění... asi proto má doma chřestýše... aby ho neustále varoval... živá připomínka rostoucí nechutě vůči totalitě... jak ví, že neriskuje, když se mi svěřuje... opatrně, ale svěřuje... chodí po špičkách, ale svěřuje... jeho hubené ruce provádějí souhlasnou gestikulaci... cosi se neustále rodí za jeho vysokým čelem... musí se toho zbavovat... zbavit... věří, že cizinec je schopen pochopit a mlčet... ještě si ho nekoupili... nevypadám na to... důvěra za důvěru... svěřuji mu svůj tok událostí... vraští čelo do hlubokých rýh, když mu vypovídám o posledním výsledku... o pobytu v naprosté tmě... revoluce si tak prošetřuje... používá vypracovaných a osvědčených metod... navozuje atmosféru tvrdých postupů a nesmlouvavých argumentů... goliašádu výhrůžek... D.H.O. ji pak v pravidelných intervalech uvádí na scénu... Seneku nenávidí... jeho stoicismus dráždí jako červená barva bejka... navozuje rozkolísanost... moderní životní postoj oficielně sere... Klobouk ví, víc než tuší, kam svým zájmem o neschválené filozofie směřuje...

Strach, bezpochyby dlouholetý, v něm zanechal nesmazatelné stopy... rozvíjet další analogie nepomůže... strach dominuje... stahuje z něho kůži... po kouskách... je skalpován... z jeho těla už teď visí cáry...

Rozbíví v něm poslední zbytky kontinuity jeho nitra... písmo nových prožitků se stává nečitelným... Seneka postává na každém nároží... píská na píšťalku... mrtvé rty nevyhloudí ani zvůček... jen klobouk naslouchá, aby nemusel naslouchat něčemu jinému... mne zdraví už jen jeho strach... vystoupil z něho, protože se sám začal bát... vystoupil z něho, protože má šanci vniknout do mne...

Strach má dlouhý stín... a stín má svůj meč... každé století má své stínače... většinou jako stíny... proč by přítomná doba měla být odlišná... naopak... na šibenících visí tisíce naopaků... jejich stíny občas zatemňují slunce... jediné, co z nich zůstává, je hněv... tuny hněvu... tuny pomsty... tuny spravedlivé nenávisti... tuny hrozeb... stíny mrtvých mají větší moc než stíny živých... proto se kloboukovy vnitřnosti podobají huspenině... třesením... toí strach s násobkem milionů... proto si mne vyhledal... abych se s ním podělil... jeho tíha mu znemožňuje pohyb... proto vyvolává duchy ze záhrobí... Seneku a ostatní... vím, že přijdou... jakmile se víc rozpovídá... huspeninu musí někdo léčit... s huspeninou se nedá žít... aspoň ne dlouho... chřestýš nemá v sobě nic andělského... nemůže pomoci... strach se chřestýšů nebojí... naopak... chřestýš je mu příbratřen... strach se skládá z mnoha chřestýšů... jen se jinak jmenují... terminologie je obšírná... je to terminologie stínů... vyvlastněných životů... nemají zájem šetřit nervy... ukájet paniky... jen mávat a hrozit meči... jen nastavovat temná zrcadla... zrcadla opěvované smrti... aby si ti, kdo ještě šlapou po téhle zemi, uvědomili, že po ní dlouho šlapat nebudou... že se po nich bude brzo šlapat... na chlup stejně jako po jejich předchůdcích... strach se přelévá z jednoho na druhého... klobouk má zpoceně dlaně... utírá si je do zpocených kapesníků... v každé kapse jeden... potí se jako vůl v letním chlívě... možná, že se tak i cítí... potí se, protože ho poráží... jeho pole působnosti se svrašťuje podle zemské kůry... strach je hygroskopický... tkáně schnou a jejich výkon slábne... pole pů-

sobnosti, stračí soud... vymyká se koloběhu věcí... opouští koloběh věcí... věci života... začíná čas dolézání... prameny vysychají, nezbyvá nic jiného než dolézat... kameny ze srdcí nepadají... spíše naopak... přibývá jich šíleně... kam tedy dolézt a zbavit se jich... alespoň některých?... vymrstit je z koloběhu věcí do jiné stratosféry?... ale kdo má takovou sílu... kam za ní dolézt?...

Evidentně mým úkolem je prezentovat své možnosti... mezi dolézavcem a dolézaným má vzniknout pouto jistého bratrství... bratrství strachopodělců... spojitě nádoby strachu... setkání poledníků... společné tušení a vytušování rizik... společné proklamace odporu... identifikace rozporů... a jejich rovnání se zemí... sdílení futrálů nemohoucnosti... braniborských nesmyslů... pytlů sociálních paradoxů... žehnání odžehnaným... taky bratřím... navždy nastíněným na stěnách doby... já jako exponent cizoty, tj. nepřátelské kultury... antiataman... antiAutor... přestože jsem prošel archivem a částí jeho pokladů... já, nyní přejímač negací negací... determinujících hazardů... obludně činorodě rudých karafiátů... já jsem náhle pobratřilec... v městě absurdností nic divného... já bezmocný dostávám moc... nepatrnou, ale moc... moc, kterou dává strach... strach z bezmocnosti ji počíná... v děloze všech světů... v děloze všech vědomí... od huspeniny ke skále dlouhá rúta... předlouhá, říkám... quasimodovská rúta... plná stupidních zastávek... klobouk mne vyhledal... mne nuláka... mne poloslepce... očekává co... že se stanu predestinací jeho úniků... že způsobím exekuci jeho obav... že zpochybním jeho halucinace o jeho Golgotě?... že ve mně vyklíčí záhon protinávrhů, protiaktů, protivzepření... dívá se na mne... jeho úpěnlivé otazníky mne znervózňují... brnkáme si na nervy... vidím do tmy jeho verdiktu... do choroby jeho semiaridních pochybností... svým mlčením mu nahlodávám sebevědomí... má ho beztak poskrovnu, jak zřejmo... nulák a zbabělec... vlastně dva zbabělci, když se to tak vezme... a tím také blíženci... kontrapunktičtí blíženci... konjunkturální strašpytlové... s patologickými sklony důvěřovat... s pozřením všeho, co to znamená... on to ví... musí to vědět... jinak by mne nevyhledal... chce tu huspeninu něčím nahradit...

Cítím se unavený... uvláčený... mezkovitě podrobený... někdo mi předal těžké břímě... sloužím polířskému násilí... v údolí nepokračování... mezi voskovými zloduchama... mezi krocenými pižživíky... sepsaný jako proviant... incidentní poskok... předmět pro chvalořečníky s vykuchanými mozky... odprodávají mne na každém rohu... předhazují mne práškačům jako snadnou kořist... brousí nože, brousí zuby... mlátí mne přes hlavu naukami... encyklopediemi nesmyslů... bleskovkami intervencí... zasekávají se mně do nejhlubšího vědomí...

Městem se toulá strašidlo... strašidlo politické masturbace... chodí po zabíjačkách a cpe se do umožení... za noci vylizuje zaslou krev... používá jazyk, jenž dávno pozbyl citlivost... má ruce jako polena a rozeklaný penis... na hlavě shnilá vejce... sirobnou pleť a pod ní tesilové bombardéry... vypadá jako pancrfaust po válečném flámu... pikaro z monstprocesů... omniprezentní... největší dodavatel klapek... bez klapek by to zde zřejmě neklapalo... byl by moc slyšet... a vidět Klapot okovaných bot... něco se musí zastírat... nahrazovat nebo zahrazovat něčím jiným... kurvafix, je to přece nabíledni...

HRČENÍ POVYKOVÝCH STROJŮ

Toužím po zjeveních... andělských, d'ábelských, singulárních, plurálních... stočených do klubíček, mrskajících ocasy... černých jako bezedná noc, mourovatých jako lísavé kočičky... chytrých nebo přitroublých... z trestního rejstříku nebo mimo něj... z bání nebeských nebo z autoklávů... toužím po zjeveních... s kousavýma hubama, ale bez paranoidních obsesí... s pytlovitýma očima, ale bez budovatelských komplexů... s krmítkovými filozofiemi, ale bez megalomanických tirád... s hlasy jako zvon, ale nehřímající o své zvonovíně... toužím po zjeveních... s nástroji prokletých básníků bez proklínající mánie... po mučednících, ale ne mučitelích... po krasavicích... bez karafiátů... nevychvalujících předstírané krásy... toužím po ženě...

Jsem vězeň... v prázdném vězení touhy... kašlu na zamilování... vězení je vězení... stěny jsou stěny... odporně kolmé a neuhýbající... maniakálně lhostejné... utloukavě šedé... srší z nich krutost věznilů a nenávisť vězňů... mají vražedný účel... prostituují se v každé době... beze špetky studu... dobíjejí skoro mrtvé... tyjí z prolité krve... kralují svými rozměry... svou strmostí... svou odporou neutralitou... nejhorší je, že stále žijí... a mají nelítostně všudypřítomné oči. Jen vzácně ustoupí naléhání... pouze když přicházejí s věnci... buldozery, mnohatunovými bombami, zešílenými davy... a strašně zřídka nezměrné touhy... touhou se dá utíkat z nejkrutějších žalářů... píše mezinárodně uznávaný básník... touha je hnací silou jakéhokoliv života... tudíž i mého... jsem přece jasně jakýkoliv, jakýkdo, jakýnikdo... a zcela jistě v sobě mám hnací síly... touhy... nemáte tušení... bolestně skřípavě hnací síly... proto toužím po zjevení... třebas i bez grafických kontur... toužím jistojistě po ženě...

Kde jste kdo, splňte mi přání... zuřím... seru z vysoka na N.O.N.... mé důvody jsou jednoduché... mé aspirace jsou jednoduché... mráz, který ve mně přespával, dávno roztál... jsem znova fanatickým alchymistou... můj tyglík svrbí... po odstředivých ak-

cích... ta jednoduchost je silná jako lví tlapa... má zubří útočnost... spontánní... bez potřeb zátopů... bez lopatových činoher... sure, je trochu slávomamná, ale komu na tom záleží... stejně jediný, kdo o ni pečuje, jsem já... kde jste kdo, splňte mi přání... dokud mám sdostatek sil k jednoduché pravověrnosti... dokud se tetelím tou stravující horečkou touhy... dokud je v mé hlavě budík bez zastávky... dokud mi svítí všechna bělma... a pracují všechny výtoky... dokud ještě šplhám bez žebříku... dokud mne neodrovná hrozivé oko... dokud neohluchnu hrčením povykových strojů...

Nadávejte spoře na ulice... na jejich produkty... na zamřížovaná okna... jsou obývané ženami... máte-li v sobě pár gramů drзости, nahlížejte dovnitř... za mříže... jsou tam někdy ukřižované sukně čekající na spasitele... na pohár zázračné tekutiny... na očité svědky svého času... máte-li v sobě deka odvahy, vejďte i bez pozvání... mříže nemříže... jen je-li ve vás pocit ochránce... pak se mříže stanou spojenci... a pokud možno všechno v nikoli rychlém sledu...

Skučím touhou nějaké ty mříže prolomit... skučení je zvuk a zvuk se nese... i v omezeném prostoru... i v prostoru omezených... někdy v něm nabývá větší intenzity... halohalo je pak halohalohalohalohalo... něco se mi stalo... kde jste kdo... kde jste která... umírám po vás žízní... planu horečkou... přísahám, že chci vidět šestsetjedenáctku (-P) alespoň polonahou... třebas i s karafiátem... ale jiné barvy... ne té, již ječí rozvášněné davy... ne té, která mi už řadu týdnů klečí na prsou jako vrah... chci poznat chuť ňader, o nichž není ani jediná zmínka v N.O.N.... chci je vyplašit jako srnky na osudové mýtině... chci se jimi probíjet do jasnějšího světa... bez dozoru hodinových špiclů...

Splnilo se, stalo se... uvedlo se na pravější míru... opakovala se unie... našly se nestřežené chvíle... v malém bytečku sestřenice... 611 (-P) si vyžádala rendezvous v malé uličce, v jejímž šeru se setkávali milenci... odvedla si mne tam sama... do uličky a potom do malého bytečku... sestřenice právě odjela na brigádu sbírat svinské boby... aby se sviním lépe dařilo... aby dostatečně ztloustly... detaily jsem nevymáhal... svině taky potřebují výživu... a pokud se týká bobů... svůj k svému... utrousil jsem lakonicky... 611 (-P) už

neprodávala karafiáty... byla v nemilosti, protože se milovala s cizincem... zapoměla na N.O.N.... kádrový profil se jí zhoršil... všechno se zhoršilo... vyhlídky na odborné zaměstnání se zhoršily... zhoršily se poměry v rodině... matka jí vyhrožovala, že se jí zrekne... matka se dříve těšila důvěře strany... měla naději na postup ve svém zaměstnání... mohla se stát asistentkou ředitele... pracovat po jeho boku... sbírat cenné zkušenosti... zvyšovat vklady na vkladní knížce... cestovat... měla důvěru, kterou si vysloužila léty svědomité práce... oddaností k věcem Autorským... vzornou účastí na schůzích, kde se řešilo neřešitelné... těšilo ji to... i když při tom rychle šedivěla...

Zabývala se problémy i doma... v pozdních večerních hodinách, kdy už se rodina ubírala na kutě... řešila je i v manželském loži... otec chodil na noční do přízrakové dílny, kde se opravovaly koňské potahy... i on slyšel pracovitost a budovatelským elánem... v neděli nevynechal jedinou brigádu... dobrovolně se přihlásil na sběr špačků... byly jich všude hromady a znečišťovaly jinak čisté město... dostalo se mu za to vysokého uznání... i z vysokých míst...

Díky špačkům rodina prosperovala...

Pak to náhle skončilo... přivalila se pohroma... 661 (-P) ztratilo své péčko... viník byl vyšetřován... nebezpečí infekce cizími spermatozoidy... ideologický rozvrat se dal tušit... a hlavně zjistit... po vyplnění přihlášky na práci... nemohla zůstat na krku již tak finančně vykotlaným rodičům... musela bezpodmínečně něco urgentně podniknout...

Byteček sestřenice se choval jako azyl... první zastávka na cestě ke konečné metě... na jeho liliputánském balkónku vegetovalo několik málo druhů vegetací... jejich jména se v mé paměti nezachovala... snad proto, že se mnou nechtěly mít nic společného... ani s mou milenkou... dívaly se na nás cizoplaše... jedna z nich se chovala vyloženě nepřátelsky... jak to vím?... když jsem vztáhl ruku, bodla mě do dlaně... asi byla taky vyškolená v D. H.O.... patřila Městu a jeho karafiátníkům a karafiátnicím... řekl bych, že měla vojenské vzezření...

Z balkónku byl strmý výhled na střechy domů a smutně kouřící

komíny... kouř se válel, jako postižený úplavicí... komíny mi připomínaly vysloužilé vojáky... hodně vysloužilé... dýmající z hodně vysloužilých dýmek... na jednom z nich se pokoušel přistát čáp... rychle si to rozmyslel... chtěl jsem mu zamávat... dívka mi zadržela ruku... připoutal bych tím nežádoucí pozornost... pokud nechci někomu vysvětlovat podezřelé gesto... mohlo by se jednat o tajné dorozumívání se záškodníky... v Městě se mává jen při manifestacích úředně povolených... nebo když kolem projíždí J.M.V.A.... mávat z balkónu?... to znamená zvát si trable...

Čáp se už dalšími komíny neobtěžoval... vybral si směr a toho se držel... zmizel jako svobodná tečka v soumraku... záviděl jsem mu... chtěl jsem být čápem... v těch představách jsem přeslechl výzvu... abych opustil balkónek... abych si uvědomil, že se mám těšit z našeho soukromí... šestsetjedenáctka (-P) se nedočkavě protahovala na úzkém gauči barvy vybledlé žluti... před ní stála miska s pistáciiovými ořechy a karafa bílého vína... bylo lehce zakalené... možná výprodej... vypil jsem váhavě nabízenou sklenici... tekutina měla chuť posledního přání před popravou... zlomyslně kyselou... 611 (-P) ze zvyku připila na zdraví J.M.V.A.... co kdyby náhodou na nás koukalo očko tajné kamery... zákon je zákon... láska k VÁM je povinná...

Po třetí skleničce a muckání se mi ulevilo... nezazvonil telefon, nebouchly dveře... nikdo nezadupal na strop... ani potom, co jsme si pustili nasládlé vtíravé tango... a po tangu blues... a po bluesu... slowfox... a po něm něco rozprchle jihoamerického... všechno couráky... ploužili jsme se středem bytečku... vyhýbali se zakopnutí... 611 (-P) se mi víc a víc věšela na krk a nabízela polibkové rty... měly dobrou příchut' a neodmítal jsem je... přece jsem usychal touhou po ženě... a tady byla... v mé náruči se vším všudy... a chtěla se líbat... odhodit skrupule... byteček byl náhle neobyčejně laskavý... a před námi konejšivě dlouhá noc... po dobré stovce polibků a několika vzájemných smělých pokusech mi šestsetjedenáctka řekla, že jsem její milenec... přijal jsem to radostně... jak taky jinak... jistota, že mám milenku z masa a krve v tomhle městě, mne s ním nepatrně usmířila... pokud nebudou následky... tady všechno má

své následky... je to město následků... mohl jsem definitivně vyřadit její číslo... jsi má Milenka... jsem tvůj Milenec... a stačila na to vzpomínka, láhev vína a trochu tidlitidli... N.O.N. jsme svorně zneškodnili mileneckou nedočkavostí... nebyla ani v dohledu... drahá sestřenice si ji asi vzala s sebou na brigádu... dávalo to smysl... dalších několik smělých pokusů z nás učinilo Adama a Evu... N.O.N. tyhle osobnosti neuznává... šeptala Eva... Adame jsme sami, můj strom je tvůj... utrhni si, co chceš... jen nespěchej... trhej pomalu... a kousej pomalu... jablka jsou zralá... sladká a šťavnatá... vychutnávej, Adame, co se ti nabízí... miluj tyhle dary... je v nich moudrost věků... samy naléhají... vzdávají se tvým smyslem... vítají tvou dychtivost... tvé vyhraňující útoky... pronikni je jako prastav, pralátka... jako nejpravdivější pravdivost... Adame, vezmi si Evu... její nejpravdivější pravdivost...

Milování nepotřebuje nauku... v milování je karmický zákon... v milování se odnaučíme nemilovat... Adame, vezmi si Evu...

Noc plula jako krásná lodice... na vlnách odotročených citů... hlubinou nových důkazů... v pramateční snaze dosíci zatím nedobraných výšek... ve tmě bez sukubů... bez strážných duchů... bez hrčení povykových strojů... bez škrabošek a kentaurů D.H.O.... bez velkoautorských přemrštěností... bez atamanských kokonů... bez krocení mozků per fas et nefas... noc plula jako šťastná lodice... mimořádně štěstím naplněná lodice... lodice neustálé proměnlivosti... ve vášnivém zřetězení údů... v naplňujících vzepětích... na konejšivě ochabujících vlnách... v závratných sférách vrcholení... v sladkém postkoitálním rozmělnění... prostupovala nás jako nový vesmír... jako amalgám fyzického útlumu a afrodiziacké ostruhy... vládla nám jogínskou představivostí... předurčující další a další vzájemná prostoupení... podněcovala v nás samovolnost... otvírala ničím nepodmíněný svět... odstraňovala překážky dříve, než jsme k nim dospěli... noc, čarodějná kouzelnice...

Spokojená s prostorem malého bytečku... zapomínající na nemsynlné fobie a invektivy společnosti vykastrované geniálními klauny... noc plynoucí tajemně v našich splynutích... neodporující ničemu... noc netušených náklonností a sklonů... a skonů... pohře-

šovaného vnímání skonů... noc karmického dozrávání a svobody vůlí... nádherná, štíhlá lodice nezanedbávající nic... symbolizující všechno... noc neintrikujícího blaha a duševního a tělesného uvolnění... noc rozřešující a básnivá v nabízené poddajnosti... vyvolávající mystický akt oplodnění... zaměřená na jeho uskutečnění...

Blahořečili jsme jí... jejím úmyslům... jejím schopnostem... prošli jsme několika prahy smrti... té vznešené, extatické smrti... v koncentrované měkkosti přetrvávajících objetí... i žatva znásobená bezbřehostí převtělování... blahořečili jsme sestřenici, která této magii velkoryse napomohla... a schopnostem rozumu odlišit pseudověrožvasty a proroky nefalšované lidskosti...

Mám ženu a žena má mne... těším se z něhy jejího jazyka a zkoumajících rukou... svými zas měřím její citlivost... pérové dotyky, slastné vzdechy... na vlnách rozkoše... dlouho nepoznané rozkoše... rozezpívané rozkoše... svébytné rozkoše... stimulující k rozkoším ještě nepoznaným... k rozkoším bez začátku a konce... fontány rozkoše... rozkoše splňující a děkovné... dopouštějící a povznášející rozkoše... vibrující rozkoše... rozkoše vydrážděných pohlaví... rozkoše překračující naše slabošství a infikovanou nerozhodnost... mám ženu a žena má mne... mám její rozkoš, kterou přelévá do mne... je mým vykoupením... mou odkládanou realizací... pramenem mých spásonosných myšlenek... mám její rozkoš v bezedném poháru... jsem obdarován vizemi probuzení a zasvěcení... byla mi nabídnuta klávesnice jejího těla... rozkoš jejího dotýkání... rozkoš bloudění v krajích netušených odměn... v bezpřekážkové dosažitelnosti... rozkoš z ženy... nejslučitelnější prvkování... katapultující mimo vrozenou sobeckost... stínající výhružné stíny všednosti...

Zasloužím si svůj osud?... já kdysi sám sobě fetišem... fanatik jáství a latentních nenávistí... zosobňující jen bezpodstatnost svých výmyslů... odporující si v nejschůdnějších procesech sebeovládání...

Neustále přetvářející, co už bylo dávno přetvořeno... proklínající a znečišťující životaschopné iluze... vzývající apokalyptické smyšlenky a nahrávající zkázotvorným přeludům věčného ustrnutí...

zasluhuji si teď svůj osud?... koncert necenzurovaných rozkoší... symfonie bezděčných píth... putování po mýtickém sadu ženské skutečnosti... zasluhuji si tu rozvlněnou zádušnost ženských zřítelnic následující po explozi a na čas znepřístupňující ženskou duši?... zasluhuji si paže rozpjaté jako andělská křídla vítající, vybízející, modlící se k svému prameni?... ochotné k dalším ukřižováním... k dalšímu výstupu na nebetyčnou horu maximální slasti?... zasluhuji si obemknutí tak krásnými stehny?...

Je moje soustředění právě nejvyšším posláním?... nejlepším vyjádřením mé bytosti?... nejdůležitější platností mé současnosti?... nejzpůsobilejší hodnotou mého vědomí?... nejopojnější příležitost ke konečnému rozhodnutí?... v očích mé milenky hoří mnoho ohňů... rozžehávajících plamenů inspirace... je v nich i démon dávnych jeskynních soustav... přístupný mému naléhání... chvějící se staletou touhou... milující milostná bloudění... dožadující se zjištěné obraznosti... perseverance permutací... komplikovaný fenomén, jímž milenky všech dob oplývají... jsem pouze úvodní symbol?... nebo budoucí duše jejího dítěte?... budoucí popel jejích soukromých dějin?... zatím vítaný ukřižovatel?... přístav obdivu... ochrana před mořem ubíjejících zmateností?... před ztroskotáním v osamění klitoridálních vibrací?... je její prostupnost výrazem zadoostiučinění... výsměchu výhrůžným autoritám... projevem radikálního záměru... znovuzrození v objevu zplnomocněného sexu... představuji pro ni bytost, která se odvažuje oslovovat atamany?... oslovovat a vydražďovat okázalým přehlížením jejich zákonů... člením jejich hokynářskoidolatrickým naukám?... jsme oba najednou vrženi na vyvolený ostrov?... připoutaní k vysokému stěžni vyloučených a vylučujících?... je exkluzivita našeho tělesného sloučení výrazem tvrdého popření všech atamanských nauk?... pronikl jsem já, neznalec místních způsobů, k metodě, jak je ničit... mohu si ve své nafoukanosti připustit, že mému penisu se dostalo historické role... proč ne... čtu to v očích své milenky, prožívám to v sevření jejích stehen... v jejích spalujících polibcích... ve vysilující vášni, kterou mě zaplavuje... slyším to v nestoudných vyřčeních... for my ears only... zakázáno všem naslouchačům...

exkluzivita je hlavní částí odměny... za moji návratnost... za mé vymýšlivé sexuální kejklřství...

Možná, že tohle všechno je jen předsmrtný tanec... splnění základní úlohy života... otevření hráze úzkostem...

Exegi monumentum... ze svých slabostí a omylů... z pěn zuřivosti a nenávisti... bez pídění se po původu... z prázdných juchání a vyšetřovacích vazeb... z fingovaného zájmu o Velkého Poseru... z podob jiných očí... z karafiátových šílenství cedících krev nevinných... z nesčetných klauniád... z falešných okarín a idiotských hesel... ze dnů deprese a tmy... z ničivé psychologie a dogmatiky... z masových orgií a revolučního využití harmonik... z ploriánských básníků a jejich uvědomělého kušnění... z narcisistů a doprdelelezistů... z jejich kolosálních sebelásek... ze zhýralosti jejich nohsledů... z mentálních kastrátů a cementových mozko-ven... z pohan a špiclování... z ubíjejících představ a nočních můr... z nesmiřitelnosti a kategorických imperativů... exegi monumentum?... skutečně jsem si vystavěl pomník?... ponechán napospas bezmocnosti obsahující všechny varianty mé bezvýznamnosti jsem si postavil pomník?... z nulových významů jsem si postavil pomník?... z bučení stád a stádní moróznosti jsem si postavil pomník?... z blýskavých stiletů?... z vinic, kde místo hroznů rostou granáty?... z dementních krasořečníků a mezinárodních pobudů...

Skutečně jsem si postavil pomník?... pod dozorem rudokněžníků a doručovatelů zatykačů... z mang a tang a rohlíků tzv. pokroku?... ze špinavých tirád a laciných zápražek... z řek hrobového hlasu a viol mezi prasklými strunami... z girland a poutačů a oslav násilných historických zvrátů?... z existence, která nezrcadlila nic než svůj zánik?... z aktérů obnažujících svá nitra, aby zítřek znamenal přežití?... aby dezintegroval alespoň slimáčím krokem... aby... aby... abych se stal masovým Abychem?...

Exegi monumentum... hahaha... pro koho... pro kremelské karyatidy?... pro nejvyšší princip totální likvidace lidské důstojnosti?... pro hordy spodiny a jejich krysí svět?... pro výkaly jejich mozků?...

Jediný pomník, který jsem si možná postavil, zraje v děloze mé milenky... v jejích vlhkých stínech... stínech znamenajících velkolepé dobro zázraku stvoření... v stínech objímajících zastřenost budoucích dní a nocí... v stínech, v nichž se rozpouštějí plameny hněvu a nenávisti... dokonává neblahorodnost našich životů... a otvírá se kužel božského slitování... symfonicky šumí vodopády krve obdařené sjednoceným obrazem nové bytosti... v stínech laskajících naše probuzení... oslavujících prameny našich splynutí... v stínech konejších dosavadní úzkosti... zažehnavajících nářky předchozích pokolení...

Jediný pomník, který bude zářit mezi sny země a zapomněním v krajinách věčného chladu... jediný, který bude hořet, až dotančí naše naděje a hlídač předurčené dočasnosti se objeví před našim prahem... jediný svědek dohasínajícího soumraku zploditelů...

Exegi monumentum v toužících pažích mé Milenky... uprostřed bahna lidských šíleností... uprostřed malomocně slabých a velkomocně zvrhlých... v pochmurných vodách a rdousivých větrech... v temnotách rozvířených jejich dechem... v dorzálních úbytích... ve vykloubenosti zdravého rozumu...

TEL ETAIT NÔTRE PLAISIR...?

Zdeněk Durek
Nauka o nemilování

Text Zdeněk Durek

Obálka a grafická úprava Fragment DTP s. r. o., Nataša Vaňková

Odpovědná redaktorka Olga Tamchynová

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo nakladatelství Fragment, Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 1248. publikaci. 1. vydání, 2007

Sazbu zhotovil Fragment DTP s. r. o.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Copyright © Fragment, 2007

Text © Zdeněk Durek, 2007

Graphic layout and cover © Fragment DTP s. r. o., Nataša Vaňková, 2007

Beletrie pro dospělé / Romány, povídky, novely /

Všeobecné a ostatní / Edice Tvorba manželů Durkových

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kontaktní adresa:

Radiová 1, 102 27 Praha 10 – Hostivař

email: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

1. vydání, 2007

ISBN 978-80-253-0351-1